EUGENIA RILEY

Încăpățânata cenușăreasă

ALCRIS

Capitolul 1

Una dintre distracțiile preferate ale lui Tracy era să privească oamenii din băcănie, verificând cozile și încercând să le măsoare din ochi. Astfel, în ciuda faptului că era la începutul extraordinarei aventuri, în ciuda celor douăzeci și patru de ani ai ei, ea se oprea să se minuneze copilărește de necunoscutul captivant care, stând în fața ei la Foodway, cumpăra o sticlă de vin și hârtie de scris. Situația creată cerea o mișcare inteligentă din partea ei dacă ar fi vrut să-l cunoască mai bine pe cel ce părea să fie bărbatul visurilor ei. Și era într-adevăr Acela.

Din nefericire, Tracy nu și-a imaginat că îl va întâlni pe el, bărbatul perfect, stând la coadă. Era îmbrăcată în cea mai veche salopetă pe care o avea. Cârlionții săi blonzi se revărsau peste bentița de pe frunte; nasul îi era murdar, iar coșul de cumpărături era înțesat cu un spălător de podele, o perie, cârpe de șters praful și un litru și jumătate de detergent Mr. Clear. „Romantică și naivă mai ești, Tracy, fată bătrână" – se mustra ea. Aici era, în cele din urmă, întâlnirea ei cu propriul destin, iar ea părea a fi gata să fie adunată de pe stradă de armata salvării.

Necunoscutul, pe de altă parte, era întruchiparea eleganței. Atitudinea lui era relaxată, dar fizicul lui suplu era conturat precis de un costum maro din trei piese. Era perfect din vârful pantofilor lustruiți și până la părul blond strălucitor, meticulos aranjat. Cel mai atrăgător era profilul lui clasic, cu ochi adânciți în orbite, cu un nas patrician și cu o bărbie despicată. Despre el s-ar fi putut afirma că vine dintr-un platou de filmare iar ea părea că era gata să picteze decorurile chiar acum!

El s-a întorsc încet, iar ea s-a înroșit dându-și seama că el știa că ea îl studia. Privirea lui magnetică s-a întâlnit cu a ei după un lung periplu, explorarea pornind de la adidașii ei obosiți, urcând pe picioarele lungi, încetinind pentru a măsura curbele coapselor, taliei și sânilor, continuând pe gâtul ei gol și oprindu-se când a observat pata de pe nas. Tracy a încercat un zâmbet, forțat de situația dificilă în care se afla.

De când se maturizase, niciodată, se gândea ea supărată, nu a regretat atât de mult că a ieșit fără sutien. Prințul Fermecător părea că-i citește gândurile, schițând ușor cu colțul buzelor o grimasă, ridicând ușor o sprânceană, aproape imperceptibil, apoi întorcându-se la loc.

Bine! Ce snob! gândi Tracy.

În timp ce ea stătea și își făcea tot felul de gânduri, construind opinii despre bărbatul din fața ei, Tracy observă în treacăt că mașina de marcat de la rândul lor trebuie să fie un model nou. Femeii în vârstă, care opera aici, i-a trebuit o veșnicie ca să încaseze banii pe produsele unei mămici aflate în fața Domnului Perfecțiune care, cu rapiditate, se pare că devenea Domnul Imperfecțiune. Funcționara cu părul grizonat își acoperi gura cu mâna, strigând îngrozită, chemând pe cineva din spate:

– Hei, Wanda, poți să-mi spui cum se procedează cu marcarea unui bon?

Bărbatul care era ținta admirației lui Tracy se încruntă ușor și se mută puțin mai în față. Din nou atenția lui Tracy a fost atrasă de cumpărăturile pe care el voia să le facă. O jumătate de

litru de vin Lancers și hârtie de scris. La dracu' își spuse ea intrigată. De ce își cumpără el așa ceva? Oare n-o avea pe altcineva – să spunem o secretară – pentru a face aceste corvezi pentru el? Să bea vin cu el? Să-i compună scrisorile? Ea nu-și putea imagina un bărbat atrăgător, dinamic ca el, care să fie lipsit de compania sau ajutorul necondiționat al femeilor. El chiar nu-și avea locul aici, la rândul format la o casă de marcat într-un supermarket.

Astfel momentele treceau unul după altul. Tracy formulase deja o teorie despre motivul pentru care un bărbat ca el ar face astfel de cumpărături destul de neobișnuite. În același timp funcționara iresponsabilă blocase casa de marcat, strigând cu o voce stresată: „Wanda". Cea care se dovedi a fi casierița cunoscătoare se grăbi s-o salveze. Tracy își mușcă buza de jos, realizând că în orice clipă încasatoarea va termina cu tânăra mamă și orice oportunitate de a începe o conversație cu străinul irezistibil, minunatul străin, va fi pierdută pentru totdeauna. Deci, el era un snob; iar ea era îmbrăcată ca și când ar fi fugit dintr-o echipă de salubritate. Singurul fapt care rămânea în picioare era că bărbatul era extrem de sexy și o intriga. Era timpul să-și testeze teoria.

Wanda și casiera au reușit să deblocheze în sfârșit casa de marcat, și Tracy știu că momentul ei de atac trecea extrem de repede.

Apoi, printr-un noroc neașteptat, străinul se întoarse ușor pentru a o privi stăruitor pe Tracy încă o dată. De data aceasta condescendența dispăruse din expresia lui; arăta a fi fascinat în timp ce studia ochii ei albaștri și cârlionții blonzi strânși în creștetul capului. Tracy își simți inima bătând cu putere în piept, cu lovituri de ciocan, în timp ce privirile lui coborau pentru a se fixa în ale ei. Pe neașteptate el îi făcu ochiul, zâmbind larg acum, cu un zâmbet fermecător, cald și dezarmant. Doamne, era adorabil! Ea își ținu răsuflarea, știind că momentul ei sosise.

Ea făcu semn spre sticla de vin și hârtia de scris din mâna lui, și o voce – nu vocea ei – întrebă tedențios:

– Ai de gând să te desparți de prietena ta?

Străinul privi încruntat spre obiectele din mâinile sale, apoi se uită curios la Tracy.

– Mă scuzați, domnișoară?

Vocea sa era adâncă, cu o ușoară urmă de accent, pe care Tracy îl identifică drept un accent ușor voalat de intimidare. Cu toate acestea, ea îi zâmbi fermecător și se explică:

– Știi, să scrii o scrisoare care începe cu „Dragă Jane" în timp ce te îneci în regrete...

Bărbatul izbucni în râs, studiind-o pe Tracy cu admirație și amuzament în timp ce încuviința:

– Trebuie să posedați probabil talente deosebite sau să aveți darul unei percepții extrasenzoriale, domnișoară. De fapt, am de gând s-o înlocuiesc. Spuneți-mi, sunteți disponibilă?

Inima lui Tracy sări în piept, dar se stăpâni păstrându-și tonul calm în timp ce spunea:

– Vreți să spuneți disponibilă pentru a bea vin? Sau pentru a dactilografia?

– Ce-ați spune despre amândouă?

Tracy îl scrută cu privirea. Nu știa deloc ce să spună în continuare. Străinul acesta atrăgător îi acceptase provocarea, și o făcuse să se întrebe ce tip de bărbat putea să încerce atât de rapid să „agațe" o femeie îmbrăcată într-o salopetă veche și cu adidași la fel.

– Domnule, vă pot încasa acum, spuse doamna de la casă salvând-o pe Tracy de necesitatea de a-i replica de invitație.

Străinul i-a dat sticla de vin casierei, și Tracy oftă. Nu răspunsese la întrebarea bărbatului, și acum cu siguranță el dăduse uitării micul lor flirt.

Gândurile lui Tracy au fost violent întrerupte de un zgomot asurzitor, și ea sări înapoi în timp ce sticla de Lancers exploda în o mie de bucăți la picioarele străinului, împrăștiind vin în toate direcțiile. Bărbatul se trase înapoi, apoi se aplecă,

fierbând de mânie, pentru a îndepărta cioburile de pe pantofii săi stropiți de vin.

– Vai, domnule, îmi pare atât de rău! își ceru scuze casiera. Este prima mea zi, și – eu doar am încercat să găsesc eticheta cu prețul când blestemata de sticlă a alunecat...

Tracy s-a impacientat văzând că femeia de la casă este ținta privirilor nervoase ale clientului cu pricina, crezând că dintr-un moment în altul acesta se va adresa femeii de la casă pe măsura atitudinii sale rigide, nervoase. Iar dacă se va întâmpla asta, cu siguranță că ea va ști că el nu era Domnul Perfecțiune. Ea categoric ar fi refuzat să aibă de-a face cu un bărbat lipsit de compasiune. Dar străinul o surprinse pe Tracy privindu-l, zâmbi forțat și îi spuse femeii.

– Nu-i nici o problemă, doamnă. De altfel, ar fi putut cădea pe piciorul meu, sau pe al dumneavoastră.

Supraveghetorul se grăbi să ajungă acolo.

– Domnule Delano, îmi pare foarte rău.

În timp ce spunea asta, se răsuci spre casieră.

– Helen, este ultimul avertisment. Au avut loc deja trei incidente astăzi.

– Ușurel, te rog, Anderson! îl întrerupse străinul numit Delano. Este prima zi a doamnei, doar știi asta.

Tracy zâmbi și, inima i se umplu de căldură, chiar dacă managerul mormăia:

– Știu. Dacă aș rămâne viu după ziua asta...

– I-am spus deja angajatei tale că nu este nici o problemă, spuse Delano. Asta dacă cineva îmi poate găsi o altă sticlă de vin.

Agitatul supraveghetor privi absent la clientul său pentru un moment, și Tracy se simți obligată se explice:

– Plănuiește să o rupă cu prietena sa.

Nefericitul supraveghetor al magazinului privea de jur-împrejurul lui mai confuz ca niciodată, trecând de Delano la casieră, și apoi la Tracy. Într-un târziu el păru că înțelege ce se întâmplă și spuse:

– Oh, bineînțeles, domnule Delano. Cu siguranță că voi găsi o altă sticlă.

Privi aproape scos din minți spre mizeria de pe jos.

– Lancers, nu-i așa?

Fără să aștepte răspunsul, se năpusti spre raionul de vinuri al magazinului. Delano dădu din cap când casiera îi spuse cu recunoștință în glas:

– Domnule, vă mulțumesc foarte mult.

– Mi-a făcut plăcere. Am realizat că nu-i o fericire să fii proaspăt angajat.

– Vă deranjează dacă îi încasez tinerei doamne care urmează, în timp ce așteptăm vinul? îl întrebă casiera cu o umbră de supărare pe chip. Încă n-am introdus în casă cele două articole.

– Nu este absolut nici o problemă, încasați-i domnișoarei.

Oh, ce maniere elegante, totuși gândi Tracy, stăpânindu-și cu greu un oftat în timp ce înainta, îndreptându-se pe micul interval ce ducea la geamul mat de la casă.

Dar în timp ce bărbatul se dădea înapoi pentru a o lăsa să treacă, îl surprinse privind-o cu amuzament. El îi făcu cu ochiul casierei și spuse pe un ton sarcastic:

– Și ea arată ca un alt caz disperat, nu-i așa?

Ce-a spus? Tracy se răsuci și se uită urât la el, și îi replică:

– Știi, domnule, ai dreptate. Sunt un caz disperat. De fapt, tocmai am ieșit din închisoare.

El râse în hohote la replica ei în timp ce ea se certa în gând. Ce lucru stupid putuse să spună!

Delano își încrucișă brațele pe piept.

– Oh? Spune-mi, ai evadat sau ai fost eliberată condiționat?

– Am fost eliberată condiționat, replică ea scurt.

– De unde?

– De la Huntsville.

Era adevărat într-un fel, se gândi ea.

– Glumești, spuse el râzând. În salopeta asta?

– Da, li s-au tăiat fondurile de la buget.

– Aș spune că au tăiat aprovizionarea cu haine care să arate bine. Apropo, cum ai reușit să fii atât de bronzată?

– De fapt, cum să-ți spun... m-au pus să tai trestie de zahăr la Sugarland înainte de a mă elibera.

Oh, Tracy, se gândi ea, cu un tremur de groază. Ce ițe încurcate...

– Am înțeles, spuse bărbatul cu ochii plini de veselie în timp ce o privea pe casieră, care lua spălătorul de podele din căruciorul lui Tracy.

– Și acum ai de gând să devii menajeră?

Tracy simțea că amândoi erau ridicoli, dar continuă meciul verbal.

– Oh, da. Este greu pentru noi, deținuții, să găsim un loc de muncă.

– Bine, replică el, arătând spre podeaua murdară de vin – se pare că cei de aici au nevoie de cineva care să curețe murdăria asta.

Tracy îl privi încruntată. Încă o dată bărbatul o pusese la zid, dar încă o dată ea reuși să scape, când veni un băiat cu un spălător de podele pentru a curăța dezastrul de pe jos.

Operația de curățire o forță pe Tracy să se mute mai aproape de străin, atât de aproape încât putea simți mirosul de mosc al parfumului lui. Îl privi, încercând o privire severă, dar descoperi că nu se putea gândi decât la cât de adânci și minunați erau ochii lui căprui, cât de întunecate și fine erau genele lui. Cu un efort cumplit își reluă controlul asupra ei însuși. Privindu-l în ochi, spuse:

– Se pare că au pe cineva care... să curețe mizeria.

– Deci ei au pe cineva. Cred că nu aveai de unde să știi. Aș putea fi interesat...

– De ce?

– De serviciile tale.

– Oh? spuse ea cu o voce inocentă. Despre ce servicii vorbim? Despre vin? Despre dactilografiere? Despre curățatul podelelor?

– Oricare din ele sună splendid. Cum aș putea lua legătura cu tine?

– Oh, doar uitându-te în rubrica specializată din Pagini Aurii.

– Aș putea face și asta. Dar dacă aș dori un contract exclusiv?

– Asta te-ar costa foarte mult – îi replică Tracy.

– Nouăsprezece și nouăzeci și cinci – anunță mândră casiera și amândoi și Tracy și străinul izbucniră în râs.

Tracy plăti pentru obiectele sale și înaintă pentru a-și lua geanta, simțind că flirtul ei cu domnul Delano s-a terminat. Dar înainte ca ea să poată pleca, el îi prinse cu delicatețe brațul gol și-i spuse:

– Domnișoară, vreți să mai așteptați un moment până când îmi va fi adus vinul? Te rog.

Atingerea degetelor lui puternice pe brațul ei fusese aproape electrică și ochii lui o priveau atât de cald și sincer încât ea știu că era o cauză pierdută orice încercare de retragere. De asemenea, știa că la ultima controversă verbală se descurcase destul de bine. Cu siguranță că era un „adversar" drept de luat în seamă pentru el.

– Bine... bine spuse ea ambiguu. Dar nu sunt sigură.

– Dar trebuie, insistă el cu un zâmbet dezarmant. După toate astea îmi datorezi o scrisoare iar eu îți datorez o sticlă cu vin.

– Glumești, spuse ea râzând. Vrei să spui că într-adevăr te desparți de prietena ta?

– Corect. Iar tu tocmai ai scăpat de la închisoare.

– Am fost eliberată condiționat, îi reaminti ea.

Amândoi izbucniră în râs în timp ce supraveghetorul sosea cu vinul.

– Îmi pare foarte rău, domnule Delano, dar a trebuit să iau o altă sticlă din depozit.

– Nici o problemă, îi răspunse el, căutând în portmoneu.

– Oh, nu, domnule Delano! insistă managerul. Totul este din partea magazinului Foodway și vom achita și nota de plată de la curățătorie.

– În nici un caz, Anderson, spuse Delano, scoțând o bancnotă din portofel. Bineînțeles că voi plăti pentru cumpărăturile mele. Sunt un om de afaceri ca și tine, așa cum știi. Și lasă-mă să te asigur încă o dată că tot ce s-a întâmplat nu reprezintă nici o problemă. Asta – și zâmbi către funcționarul cărunt – atâta timp cât casiera mea favorită va fi aici data viitoare când voi intra în magazin.

– Oh... oh, cu siguranță va fi, domnule Delano, spuse acesta.

Chipul casierei se lumină și Tracy se răsuci copleșită de faptul că îi descoperise ochii umpluți de lacrimi.

Tracy îl privea pe bărbatul blond și bine făcut în timp ce acesta râdea cu contabilul. Fii atentă, Tracy, se avertiză ea. Toată povestea asta de acum poate deveni serioasă, foarte serioasă. Ultimul lucru pe care se aștepta să-l facă pe ziua de azi – ultimul lucru pe care ea și l-ar fi îngăduit să-l facă – era să se îndrăgostească.

Capitolul 2

Afară era o după-amiază tipică pentru luna iunie în Houston, umedă și plină de lumină.

– Ești sigură că nu te pot ajuta să duci pachetul? întrebă Delano în timp ce ieșeau din magazinul Foodway.

– Nu, pot să mă descurc, replică Tracy cu voce sugrumată. Trebuie să merg acasă.

Deodată simți cum o cuprinde un fior de teamă. Ce se întâmplase în magazin fusese mult prea intens, mult prea brusc. Era foarte posibil ca el să nu simtă ceea ce simțea ea. Ea putea fi numai cel mult o prietenă de ocazie pentru el. De fapt, se cutremura când se gândea la ceea ce el ar fi putut gândi despre ea.

El privi încruntat spre parcare.

– Unde este mașina ta?

Întrebarea o stânjeni pe Tracy.

– Eu... Eu nu am mașină, se bâlbâi ea. Pentru moment, adăugă în grabă. Lincoln-ul meu este dus la vopsit, iar Mercedesul avea o zgârietură și bineînțeles că le-am spus celor de la service să înlocuiască toată bara.

– Mă lași să te conduc eu? se oferi el zâmbind răutăcios.

– Oh, nu, nu. Limuzina pe care am închiriat-o trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

– Te conduc cu mașina, insistă.

– Voi merge pe jos, spuse ea răspicat. Stau la numai câteva blocuri de aici.

– Nu cred că acei adidași vor face față.

Făcând haz de necaz, Tracy râse.

– Prea multă trestie de zahăr tăiată, aprobă ea lamentându-se, scoțând un deget prin gaura de la pantoful drept.

O tăcere apăsătoare urmă. Într-un târziu Tracy se simți obligată să privească la bărbatul din fața ei, și pentru o clipă pur și simplu se priviră în ochi unul pe altul. Un sentiment de neajutorare o cuprinse încă o dată în timp ce ochii lui căprui îi zâmbeau, convingând-o să aibă încredere în el, să-i accepte oferta. Oh, Doamne, asta chiar era ceva serios. Acest bărbat o putea face harcea-parcea!

– Domnule Delano, pot să pun pachetul doamnei în portbagaj?

Sunetul vocii o izbi pe Tracy care se întoarse să privească un băiat slab, pistruiat, care se apropia de ei. Apoi, înainte ca ea să știe ce se întâmplă, străinul îi luă geanta din brațe și o dădu băiatului, spunând:

– Sigur, Steve.

– Așteaptă puțin! spuse Tracy, privind cum băiatul ia amândouă pachetele și cheile și pornește spre un strălucitor BMW gri metalizat.

– Niciodată nu ai avut o ofertă de dactilografiere – o tachină atrăgătorul bărbat. Te conduc până acasă. Nu mai discutăm despre asta.

– Nu, nu pot, sincer, replică Tracy.

Nervoasă, își îndepărtă o șuviță rebelă de păr blond.

– Nici măcar nu te cunosc.

Imediat bărbatul își puse o mână caldă în mâinile ei.

– Anthony Delano, domnișoară. Și tu ești...?

– Tracy O'Brien – răspunse ea fără nici o plăcere.

– Acum ne cunoaștem.

Strângerea de mână fusese prietenoasă și fermă, iar zâmbetul lui molipsitor.

– Nu la asta m-am referit și tu știi, îl dojeni ea arborând un zâmbet șiret în timp ce-și trăgea mâna din mâinile lui.

Băiatul se întoarse cu cheile. Ochii lui Tracy se dilatară enorm văzându-l pe pe Delano dându-i băiatului o bancnotă de cinci dolari.

– Hei, Steve, spuse el, te rog, vrei să-i spui acestei tinere domnișoare că nu sunt nici escroc, nici pervers?

Băiatul zâmbi răutăcios, cu gura aproape până la urechi.

– Oh, nu. Domnul Delano este unul dintre cei mai respectabili membri ai comunității noastre, spuse el energic, punându-și bacșișul în buzunar.

Privind spre băiatul care deja se întoarse și intra din nou în magazin, Tracy replică:

– A spus asta numai pentru că i-ai dat un bacșiș gras.

– Doamne, ce natură suspicioasă poți avea. Lucrurile rămân așa cum sunt: dacă vrei să recuperezi toate cumpărăturile pentru a-ți putea începe cariera de menajeră, mai bine m-ai lăsa să te conduc acasă. Toate jucăriile tale sunt acum încuiate în portbagajul mașinii mele.

– Vrei să spui că vei fugi cu detergentul meu?

– Aș prefera să fug cu tine.

Inima lui Tracy aluneca spre extaz la cuvintele lui provocatoare, dar reuși să-și mențină controlul asupra ei însăși.

– Această ultimă afirmație nu-mi inspiră prea multă încredere, domnule Delano.

El îi aruncă un zâmbet insinuant.

– Oh, sunt domn de încredere. Întreab-o pe mama.

– Îi dai și ei bacșișuri mari?

– Nu, cu ea mă pot descurca numai cu o îmbrățișare și un sărut.

– Pariezi că poți.

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca Tracy să le poată opri, sau să poată împiedica îmbujorarea care-i ardea fața până la rădăcinile părului. Delano râse încântat.

– Ei bine, Tracy? spuse el convingător, cu ochii scânteind.

– Oh, e-n regulă. Ce dracu!

Nu se putu abține să nu adauge:

– Doar nu mi se spune Tracy Ușuratica degeaba.

El o privi uimit.

– Tracy Ușuratica? Chiar ți se spune așa?

– Bineînțeles.

El îi prinse brațul.

– După-amiaza asta promite să fie foarte interesantă.

Ea aprobă din cap cu fermitate în timp ce se îndreptau spre mașină.

– Nu te amăgi. Vom ajunge în apartamentul meu în două minute.

– Știu. Abia aștept.

Îndată ce s-au așezat în BMW și au pornit spre vest pe strada Memorial Drive, Tracy avu un alt moment de stânjeneală. Interiorul mașinii era elegant, scaunele erau tapisate cu piele, degajând atmosfera de lux; bordul era extravagant iar acoperișul decapotabil. Îi era jenă cu adevărat să-și așeze adidașii rupți pe carpeta argintie de pluș. Era mult prea evident pentru ea că nu aparținea acestui loc.

Anthony Delano, dimpotrivă, îi aparținea în totalitate. Îi studie mâinile în timp ce manevra volanul. Erau mâini frumoase, cu manichiură impecabilă, a cărui masculinitate nu era diminuată de inelul cu diamant sau de ceasul fin de aur. Ceasul îl trăda – așa cum hainele și mașina o făcuseră deja – cum că el este bogat, foarte bogat. Inelul chiar dacă era pe mâna dreaptă, o făcea să se întrebe dacă era căsătorit. Realiză că practic nu știa nimic despre străinul în puterea căruia se lăsase, că nu avea nici o recomandare a caracterului său bun

sau rău, în afară de cea dată de băiatul de la magazin. Putea fi vreun bogătaș desfrânat. Nu spusese el „Aș prefera să fug cu tine“?

Acesta însă fusese un gând minunat!

Tracy se dojeni pentru gândurile sale necontrolate și-l studie în continuare pe necunoscutul de la volan, micșorându-și ochii albaștri.

– Spune-mi, ce fel de nume este Delano? îl întrebă ea, abordând un ton amabil, de conversație.

El zâmbi în timp ce oprea mașina la un semafor.

– Italian. Eu fac parte din a doua generație de americani. Tatăl meu a emigrat când era tânăr, prin anii ‘40.

– Deci ești italian, murmură Tracy. Un italian blond.

– Mama are descendență scandinavă, explică Delano. Tata a întâlnit-o pe mama și s-a căsătorit cu ea la scurt timp după ce se stabilise în Texas.

Tracy era tăcută, gândindu-se la noile informații, până când Delano o întrebă suspicios:

– Spune-mi, ce fel de nume este O’Brien?

Tracy izbucni în hohote de râs, încât aproape uită să-i spună să facă la stânga la prima intersecție. Ea își reveni exact la timp pentru a-i arăta cu degetul blocul de apartamente în care locuia. În timp ce intrau în parcare, se surprinse gândindu-se cu nevinovăție la cât de mult îi admiră pe bărbații cu simțul umorului. Oh, Doamne. Gândurile ei o luaseră din nou razna!

La indicațiile lui Tracy, Delano parcă mașina în spatele complexului, lângă apartamentul ei. O ajută să iasă din mașină, apoi insistă să-i ducă geanta până sus, la capătul scărilor. Făcându-se că nu-i aude protestele, luă ambele pachete din portbagaj.

– Care este numărul apartamentului tău?

– Două sute șapte. Dar chiar am multe de făcut, domnule Delano, așa că, dacă nu te superi...

– Mă supăr.

Surâzând amabil, începu să urce scările cu pachetele în brațe.

Tracy oftă și se grăbi să urce după el, ajungându-l la capătul scărilor.

– Uite, domnule Delano, ești extrem de amabil dar acum trebuie să...

– Să-mi scrii scrisoarea așa cum mi-ai promis, o întrerupse el cu un zâmbet atrăgător.

Se aplecă și lăsă pachetele jos, lângă picioare. Îndreptându-se, întinse mâna și spuse pe un ton firesc:

– Cheile, domnișoară O'Brien.

– Oh, perfect.

Tracy luă un ton exasperat, deși era mulțumită în secret de insistența de care el dădea dovadă.

Delano descuie ușa și o ținu întredeschisă, poftind-o să intre. După un moment de ezitare Tracy se hotărî să intre, dar în timp ce trecea prin fața lui pentru a intra în apartament, brațul lui îi înconjură mijlocul, păstrând-o provocator de aproape de trupul său puternic. Neașteptatul contact fizic veni ca o lovitură. Ea își ținu brusc respirația, privindu-l aproape îngrozită. El chicoti, zâmbind în jos spre ea șoptindu-i cu un tandru amuzament:

– Relaxează-te, Tracy. Sunt un tip de treabă. Într-adevăr.

Îndemnul lui la calm o liniști teribil. Adevărul era că ea nu căuta un tip de treabă, mai ales nu un tip cu astfel de ochi irezistibili și sinceri. Nu, ea nu-l căuta deloc pe el. Se desprinse cu greutate și intră în prima cameră a micului său apartament.

– Sigur, cred că ești un tip de treabă, încercă ea să glumească. Pot s-o întreb și pe mama ta, nu-i așa?

– Așa este.

O urmă în cameră și închise ușa. Nervoasă, îl privi cum trece prin holul care dădea în mica bucătărie. El lăsă pachetul lui mic și cheile ei pe un raft, apoi se aplecă și așeză jos pachetul ei, înclinându-l și sprijinindu-l de perete. Îndreptându-se, se uită spre cutiile împrăștiate prin cameră.

– Ziua de mutare, nu?

Când ea nu-i răspunse, el se îndreptă spre ușa deschisă de la balcon și rămase în picioare privind la bazinele de înot de la parter. Tracy se mișcă atentă prin cameră, ducându-și poșeta în hol, în timp ce-l studia. Lumina soarelui făcea să strălucească părul lui blond și-i contura profilul de statuie antică.

Dumnezeule, era cea mai minunată priveliște pe care o văzuse vreodată! Ce să facă cu el?

El se întoarse zâmbind spre ea.

– Ce poziție avantajoasă. De aici poți să-i privești pe toți făcându-și săriturile zilnice în bazin.

Tracy zâmbi.

– Nu voi rata nici o mișcare.

Încruntându-se ușor la cuvintele ei, el cercetă din nou camera spațioasă, descoperind singura piesă de mobilier pe care o avea.

– Ce bine arată canapeaua pe care o ai acolo.

– Mulțumesc, spuse Tracy politicoasă. Mi-a dat-o mătușa Fayetta.

– Am înțeles. Arată de parcă ar fi nouă.

– A avut-o în camera de lucru timp de douăzeci de ani. Ea nu lucrează, adăugă Tracy ca pentru a explica.

El arătă spre un ghem de blană neagră aflat într-un colț al canapelei.

– Și asta ce e? Samur pe post de pernă?

Tracy era furioasă.

– Nu, bineînțeles că nu. Este motanul meu, Captain Action.

Delano chicoti.

– Captain Action? Arată la fel de activ ca o pictură. Spune-mi, este viu?

– Ce vrei să spui cu „este viu"? îl întrebă Tracy. Bineînțeles că este viu. Crezi că aș putea avea o pisică moartă pe canapeaua mătușii Fayetta?

Ca pentru a întări cuvintele rostite de Tracy, un cap răsări din ghemul de blană. Captain Action, deschizându-și pe jumătate un

ochi verde ca smaraldul pentru a se uita la noul-venit. Închizându-și încet pleoapele întunecate, motanul își reluă somnul.

Delano clătină din cap.

– N-ai de ce să te să te îngrijorezi pentru că i-ar putea deranja pe vecini noaptea.

– Să sperăm că nu, spuse Tracy, luând o atitudine defensivă. De fapt în contractul de închiriere se stipulează „fără animale de casă".

– Glumești. O fostă deținută și motanul ei de contrabandă. Ce combinație! Spune-mi, dar copiii?

– Ce vrei să spui?

– Contractul tău admite copii?

– Oh, bineînțeles că nu. Asta te face să te gândești că planific câțiva?

– Vorbești despre copii sau despre pisoi?

– Captain Action crezi că planifică vreunul?

El fluieră.

– Conversația asta devine cam ciudată.

– Tu ai început-o, replică ea răutăcioasă.

Îl urmări zâmbind forțat în timp ce se întorcea și mergea spre bucătărie.

– Hei, ce faci?

El se opri în pragul bucătăriei, scoțându-și vinul și hârtia de scris din geantă. Își puse hârtia pe bar și intră în bucătărie cu vinul, îndreptându-se direct spre frigider.

– Pun vinul la rece, astfel încât va fi numai bun de băut când îți voi dicta scrisoarea.

– Mă pui la treabă, deci! râse Tracy îndreptându-se către bar pentru a se așeza pe unul din scaunele înalte ale acestuia, care era tot un dar primit de la mătușa Fayetta.

Îl privea cu insistență pe musafir peste bar, prin deschiderea spre bucătărie, și spuse:

– Să nu-mi spui că vorbești serios despre chestia asta cu scrisul de scrisori.

– Atunci de ce crezi că am cumpărat hârtie? replică el, luând o pungă de gheață din congelatorul frigiderului.

Puse o frapieră și vinul deasupra frigiderului și atacă din nou, adăugând:

– Acum, Tracy O'Brien, spune-mi ce te aduce la Houston.

– Hei, nu atât de repede, Delano. Nu știu nimic despre tine. Tot ceea ce mi-ai spus până acum este că tatăl tău a venit aici din Italia.

– Într-o zi te voi duce să-l cunoști, spuse el.

Pe Tracy o șocă acest răspuns. Delano luă sticla de Lancers și o puse în frapieră, punând cuburi de gheață de jur-împrejurul ei.

– Ținând cont de asta, cred că a fost mai bine s-o las pe Estelle să știe pe ce poziție se alfă, nu crezi?

Tracy rămase încremenită.

– Estelle?

Terminând ce avea de făcut, Delano ieși din bucătărie.

– Da, Estelle, spuse el apropiindu-se de ea.

– Doamna căreia eu – mai bine zis noi, îi vom scrie acum. Așa încât acum știi deja două lucruri despre mine, Tracy O'Brien. Primul este despre tatăl meu, iar al doilea despre faptul că intenționez să scriu o scrisoare – mai degrabă o scrisoare personală – unei anumite doamne Estelle. Luând în considerare faptul că sunt pe punctul de a-mi deschide sufletul în fața ta, nu crezi că este rândul tău acum? Deci, spune-mi ce faci la Houston.

Pe măsură ce Delano îi vorbea, acesta își puse mâna caldă pe genunchiul gol al lui Tracy, fapt care ceru din partea ei foarte multă voință de a nu se smuci din această căldură excitantă. Ea știa că un astfel de comportament nu putea demonstra din partea ei decât imaturitate. Mai mult decât atât, ea se pierduse din nou în adâncurile, atât de provocatoare de vise, ale ochilor lui.

– Deci, Tracy? insistă el.

Ochii lui exercitau asupra ei o și mai mare fascinație în timp ce mâna lui, încet, ca o mângâiere, îi urcă pe picior, ea simți

brusc nevoia de a se ridica de pe scaun și de a lăsa degetele provocatoare să rămână unde le era locul. Dar nu o făcu.

– Eu – îmm – sunt în Houston în interes de serviciu, reuși ea să articuleze cu greutate. Sunt pe punctul de a deveni director de publicitate la Comapania de balet.

Ochii lui străluciră. Îi spuse cu respect.

– Ah, da. Îi cunosc. Dar mă îndoiesc sincer că ei au angajat o fostă deținută, Tracy. Cu toate astea, pari mai mult a fi o potențială victimă a unei coruperi de minori.

– Am douăzeci și patru de ani, replică ea vehement.

Apoi adăugă pe un ton mai blând:

– Dar ai dreptate. Când am vorbit despre închisoare o spuneam metaforic.

Ea și-a dres vocea și s-a așezat mai bine pe scaunul de la bar. În urma interogatoriului lui se simțea extrem de neplăcut, iar mâna lui caldă de pe piciorul ei nu schimba starea de lucruri.

Cu siguranță Delano a simțit starea de disconfort, pentru că s-a retras și, aplecându-se peste bar, a privit-o întrebător:

– Mă intrigi, Tracy O'Brien. Spune-mi, cum ai reușit să obții postul de la Houston Repertory Company?

– Nu este chiar total obținut acest post, admise ea, surprinsă de propria-i sinceritate. Houston Rep, vrea să organizeze o colectă de fonduri prin intermediul firmelor de publicitate din Dallas care aparțin de Hastings and Stern. Domnul Hastings a realizat partea cea mai importantă din propunere, apoi m-a numit pe mine director al proiectului. Am fost acceptată pentru o perioadă de probă la Houston Rep. și asta până la interviul meu de luni dimineață.

– Îi vei termina, o asigură Delano. Dar încearcă să nu încalți acei adidași.

– Cu siguranță ai ceva împotriva acelor pantofi, spuse ea râzând și ridicându-și piciorul întins.

– De ce?

– Pentru că tocmai i-am rupt.

Se opri pentru o clipă și atunci când reîncepu, ochii săi albaștri erau plini de hotărâre.

– Luni la ora 10 voi respecta toate regulile jocului.

– Tu te joci, Tracy?

O privea în acel moment mult mai captivat.

– Sigur, îi răspunse ea. Viața e un joc, nu-i așa? Este numai o chestiune de învățare a regulilor, de planificare a strategiilor.

– Înțeleg. Și ce strategii ai ales pentru luni? Ce rol vei juca atunci, Tracy?

– Oh, Artista sofisticată, replică ea cu un ton frivol. Sunt sigură că vrăjitoarele de la asociația de balet vor fi rigide și pretențioase, dar le voi oferi momeala potrivită. Numai Dumnezeu știe câtă practică am în a trata cu snobi provinciali, încă din copilărie.

– Vrăjitoare? – chicoti Delano. Snobi provinciali? Chiar vezi în felul ăsta asociația de balet? Povestește-mi despre momeala pe care ai pregătit-o și despre ce practică este vorba.

Tracy oftă.

– Vin dintr-un mic oraș din East Texas, aflat lângă Huntsville. Tatăl meu a fost primar mulți ani – o poziție mai mult sau mai puțin onorabilă care l-a îndepărtat prea mult atât de afaceri cât și de familie. Cu toate acestea, mama a devenit obsedată de a oferi comunității o imagine prosperă. Prin urmare, am petrecu mulți ani trăind ca într-un acvariu, jucând diferite roluri: Domnișoara fermecătoare, Domnișoara bine educată sau Domnișoara politețe...

– Ești chiar așa de politicoasă?

– Asta este o informație strict confidențială, replică Tracy. În plus, de ce crezi că îmi spuneau Tracy Ușuratica?

– Chiar, de ce? Acesta este un subiect care merită investigat. Și mă îndoiesc de faptul că luni domnișoara Tracy Ușuratica se va prezenta la interviul pentru post.

– Corect, admise Tracy, bucuroasă. Luni voi încerca să realizeze combinația ideală de politețe, farmec, ingenuitate și...

– Modestie? termină el grav.

Ea râse.

– Bineînțeles.

– Vei avea o inspirație extraordinară. Sunt sigur. Deci luni este ziua cea mare. Spune-mi atunci, cât timp vei onora cu prezența minunatul nostru oraș?

Ciudat, întrebarea a lovit-o ca un pumn în stomac, Poate că până luni, se gândea ea. Cu toate acestea, își reveni și răspunse cu o umbră de crispare în voce:

– Hei, sunt suficiente amănunte despre mine. Dacă insiști asupra glumei cu scrisoarea, eu zic să trecem la treabă. Am o grămadă de lucruri de despachetat.

– Ești sigură că este o glumă? o tachină el.

El luă ceva de scris dintr-un borcan plin de creioane și pixuri, care se afla chiar lângă ea, și i-l puse în mână.

– Ești gata să începem?

Amuțită, îl privi cum traversează camera și cum se așează pe canapea lângă Captain Action. Ea clătină din cap și luă hârtiile în mână.

– Este chiar ridicol, să știi. Ea – Estelle – va recunoaște imediat scrisul unei alte femei.

– Cu atât mai bine, o asigură Delano. Doamna Estelle a fost greoaie în a pricepe mesajul, astfel încât noi chiar trebuie s-o lămurim despre felul în care stau lucrurile.

Tracy se pregăti de scris și, cu o ridicare din umeri, zise:

– Scriu tot ce spui:

El începu să râdă cu poftă.

– Orice?

El se așeză mai confortabil pe canapea, își încrucișă picioarele și începu să mângâie pisica.

– Ceea ce spun, domnișoară O'Brien, este că această canapea este al naibii de confortabilă. Este joasă. Astăzi nu se mai fabrică astfel de modele, nici măcar la prețuri foarte mari. Nu este de mirare că motanului îi place atât de mult.

El își ridică privirile către ea și, în timp ce-l mângâia pe Captain Action, continuă:

– Vreau să spun că această canapea confortabilă și plăcută este făcută cu adevărat pentru plăcere, pentru dragoste.

Din nou Tracy își dădu seama că s-a înroșit până în vârful urechilor. Ochii lui întunecați i-au măsurat trupul oprindu-se fără nici un fel de reținere în punctele strategice. La dracu', dacă ea reușește să scape cu viață din această situație, își va cumpăra niște mobile mai austere, mai feciorelnice. Degetele ei tremurau pe instrumentul de scris, iar inima ei își accelera pulsul brusc, la auzul șoaptelor lui seducătoare.

– Tracy, am o problemă.

– Nu cred că vreau să aud ceva despre asta, murmură ea.

– Încerc să mă decid – continuă el ignorându-i răspunsul. Dacă vreau sau nu să vii să stai aici, lângă mine. Problema este că dacă vei veni și vei sta aici, lângă mine, nu voi mai putea admira aceste picioare superbe și încântător de lungi.

Tracy încercă să-și dreagă vocea dar încercarea ei sună de parcă ar fi fost strânsă de gât.

– De asemenea, continuă el pe un ton tulburător de senzual, dacă vei veni și vei sta lângă mine, nu cred că vom reuși să terminăm scrisoarea.

Tracy îl privea uimită, cu fața arzând, cu un zâmbet fals pe un chip fără expresie. În tăcerea electrizată care urmă, Tracy, îl urmări surprinsă pe Captain Action cum se ridică, se întinde și se cuibărește în brațele lui Delano, torcând tare, fără nici o reținere. Ea avea de-a face cu un bărbat cu adevărat primejdios!

– Cred că pisicii mele îi place de tine, spuse ea în cele din urmă.

– Și mie îmi place de ea, replică Delano mângâind pisica neagră și pufoasă. Mi-ar plăcea s-o iau cu mine acasă, dar presupun c-ar trebui s-o însoțești.

– O să ai costumul plin de păr.

– N-are importanță. Menajera mea nu va fi deloc încântată.

– Dar soția ta? se aventură ea.

– Tracy, doar nu crezi că am o prietenă, o soție, plus dispoziția necesară de a agăța evadate prost îmbrăcate.

– Eliberate condiționat.

– Oricum, nu. Nu sunt căsătorit.

Tracy, nervoasă, și-a trecut degetele peste colile de hârtie, jucându-se cu colțurile.

– Ce vrei să-i transmiți acestei Estelle?

El râse și își trecu gânditor mâna peste bărbia fermă.

– Bine, presupun că putem începe cu *Dragă Estelle*.

El al privi suspicioasă.

– Spune-mi, cum este această Estelle?

– Oh, rigidă, pretențioasă.

El izbucni în râs.

– Prefer o femeie în salopetă purtată și adidași găuriți.

– Hei, lasă-i în pace, vrei? Încep să cred că într-adevăr te indispun. O.K., ce vrei să scriu după *Dragă Estelle*?

– Lasă-mă să mă gândesc...

Își puse mâinile după ceafă și se încruntă dus pe gânduri. Captain Action protestă mieunând la lipsa de atenție, când Delano se opri din a-i mângâia capul.

– Să vedem... Dragă Estelle... oh, ai scris asta, nu?

– Da, răspunse ea scurt.

– *Dragă Estelle... îți mulțumesc pentru darul pe care mi l-ai făcut de ziua mea. M-a pus pe gânduri faptul că ți-ai amintit de vechile accidente de fotbal și mi-ai trimis un aparat de masaj...*

– Ți-a trimis un aparat de masaj? întrebă Tracy neîncrezătoare. Câți ani ai? Ai jucat fotbal?

– Ca răspuns la întrebările tale, da, treizeci, și da. Acum putem continua?

– Oh, sigur – replică Tracy, stânjenită de explozia sa de curiozitate.

– *Bineînțeles, dictă Delano, prefer o atingere umană, dar lucrurile nu merg întotdeauna așa pentru un bărbat burlac.*

Tracy își ridică privirea furioasă de pe ceea ce scrisese.

– Asta numești tu *a lămuri cum stau lucrurile*?

– Vrei s-o terminăm de scris, sau vrei să joci rolul Miss Interogatoriu? o întrebă el iritat.

– Oh, scuză-mă. Te rog, continuă.

– Sfârșitul paragrafului, o informă el. *Îmi pare sincer rău, Estelle, dar nu pot veni să-mi petrec weekend-ul cu tine.*

– Te-a invitat să-ți petreci weekend-ul cu ea?

Ochii lui Tracy erau dilatați, toată fina ei analiză era uitată.

Delano ignoră întrebarea lui Tracy, încruntându-se amenințător în timp ce continuă:

– *Distanța dintre noi este pur și simplu prea mare. Poate în viitor... ei bine, mă voi mai gândi la asta.*

– Asta este într-adevăr lămuritor – îl asigură prudentă Tracy.

– Sfârșitul paragrafului – spuse el scurt, pronunțând clar fiecare cuvânt. *Avocatul meu mi-a telefont și mi-a transmis că au fost strânse fondurile pentru educația micului Teddy.*

– Cine este micul Teddy?

Acum Delano primea cu răceală replicile lui Tracy.

– Sfârșitul paragrafului. *Te rog să-ți amintești, Estelle, că îți este mai bine acolo, împreună cu Wally.*

– Cine este Wally?

– *Și încearcă să faci totul cât mai bine. Mă gândesc la tine adesea, dar știu că asta trebuia să se întâmple.*

Delano o privi pe Tracy, zâmbind acum cu gura până la urechi.

– Cred că am spus totul. Cum să încheiem?

– Presupun că *Al tău pentru totdeauna* nu se potrivește, spuse ea dulce.

– Nu, deloc. Ce spui despre *Salutări călduroase*?

– Dar despre *Salutări*?

– Excelent.

Scriind încheierea, Tracy privi la Delano.

– Știi, toată afacerea asta este absurdă. Ai de gând să semnezi singur, sau voi semna eu pentru tine?

Delano se ridică în picioare, chicotind.

– De ce, domnișoară O'Brien, ceva îmi spune că tu te îndoiești că aș fi avut de gând să-i scriu Estellei în după-amiaza asta.

Ajunse lângă ea și luă stiloul din mâinile ei.

– O voi semna singur, bineînțeles. Îi datorez măcar atât.

– Câtă noblețe din partea ta!

Ochii lui avură o sclipire de amuzament în timp ce privea în sus spre ea.

– Încă nu crezi că aveam de gând să trimit scrisoarea, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

– Spune-mi, domnișoară O'Brien, ai cumva timbre?

– Cred că da, de obicei port câteva în poșetă.

– Pot să te rog să-mi dai unul? Îți voi plăti pentru el, bineînțeles.

Tracy își luă poșeta și începu să caute prin ea.

– Nici nu mă gândesc să-ți accept banii, domnule Delano.

Îi întinse ceremonios un timbru.

– Din partea casei. Ca o compensație pentru că că m-ai cărat acasă.

El acceptă timbrul în timp ce privirile sale erau pline de umor.

– Vai, ce vocabular ai, draga mea.

Privi de jur-împrejur prin cameră.

– Vreun plic?

– Nu mai ai noroc de data asta.

Indică cu privirea un colț al camerei.

– Plicurile sunt într-una din cutiile astea, Dumnezeu știe în care.

– Nici o problemă.

Luă capsatorul care era așezat pe masă.

– Fir-ar să fie! Vrei să capsezi scrisoarea? Ce lipsă de delicatețe!

El ridică din umeri.

– Timpul galanteriei a trecut. Așa cum ți-am spus, doamna a fost foarte insistentă.

– Nu pot spune că o condamn, zise Tracy sec.

El îi aruncă o privire seducătoare, interpretând evident greșit afirmația ei, astfel încât ea întrebă înțepată:

– Cine este micul Teddy?

El zâmbi, dar expresia lui era tot gânditoare, se putea spune că era în gardă.

– Fii atentă la ce spui, Tracy. Poți să sfârșești regretându-ți cuvintele.

Remarca lui era punctată de sunetele sacadate ale capsatorului. Apoi el începu să scrie adresa pe scrisoare în timp ce Tracy îl privea fără rușine.

– Estelle Reynolds, Denver, Colorado, murmură ea. Nu mă mir că îi spuneai că este atâta distanță între voi. Cred că va fi foarte greu să întreții o poveste de dragoste între Houston și Denver.

– Trăim în timpul avioanelor, replică Delano furios. Cel puțin Estelle pare că s-a împăcat cu acest fapt.

El termină de scris adresa, lipi timbrul și așeză scrisoarea pe masă.

– Dacă este vreo cutie poștală jos, o voi trimite mai târziu, când voi pleca.

– Mai târziu? bombăni Tracy.

– Da. Mai târziu. După ce vom bea vinul, ceea ce reprezintă faza a doua a înțelegerii noastre. Sau ai uitat?

– Vezi, domnule Delano, am fost bucuroasă să te ajut, dar... am foarte multe de făcut și, de asemenea, mă îndoiesc că vinul s-a răcit.

Dintr-o dată se trezi luată pe sus și purtată în brațe.

– Draga mea, ce vom face noi între timp?

Capitolul 3

Tracy fu atât de surprinsă încât rămase fără cuvinte. Formele masculine ale lui Delano aproape că o înconjurau, și încă o dată s-a putut gândi la cât de minunați și vibranți arătau ochii lui căprui și la cum simțea atingerea hainelor lui pe sânii ei. Sfârcurile i se întăriră la stimularea fierbinte a pieptului lui puternic și era sigură că el le putea simți atingerea chiar și prin multele straturi de haine care-i separau.

Între timp mâna lui aluneca pe spatele ei, făcând imposibilă retragerea, cu toate că degetele lui alunecau provocator din ce în ce mai jos. Cu siguranță că el nu va ajunge... a ajuns deja acolo!

– Ei bine, domnișoară O'Brien? o provocă el.

– Voi aduce două pahare.

Cuvintele au venit ca niște adieri de aer, în timp ce ea încerca să țâșnească din brațele lui ca la un start într-un concurs de atletism.

– Minunat, murmură el, dar nu făcu nici cel mai mic gest pentru a-i da drumul. Mai mult decât atât, când ea încercă să se elibereze, el profită pentru a mări apropierea, pentru a o

aduce cât mai aproape de el. Ce avea de gând să facă? S-o sărute cu foarte mult curaj, sau s-o privească pervers cum încearcă să scape din strânsoarea lui? De ce, se întrebă ea, s-a încrezut în acest străin, dându-se pe sine – la propriu – pe mâinile lui? Și ce știa ea despre el?

Pentru moment, puțin cam prea mult! Tracy oftă pentru o diversiune tactică.

– Ce zici, îmi dai notă de trecere la caligrafie? întrebă ea cu curaj, sperând să-i distragă atenția.

El o privi amuzat, dar nu se lăsă păcălit.

– Nu. Mâzgăliturile tale sunt indescifrabile iar ortografia este îngrozitoare...

– Ortografia mea este foarte bună.

– Iar Estelle nu va avea nici un dubiu relativ la faptul că am suferit o cădere nervoasă după ce am părăsit-o.

Ea încercă să se retragă ușor în timp ce ochii îi măsurau înfometați trupul din cap până-n picioare.

– În orice caz, la restul capitolelor iei notă de trecere, iar o înțelegere este o înțelegere, nu?

– Așa e!

Tracy făcu față situației foarte bine, chiar dacă vocea îi tremura puțin. Ea se strecură ușor din brațele lui cu o mișcare agilă, și se îndreptă spre bucătărie.

– Mă duc să aduc paharele, repetă ea, ignorând râsul lui satisfăcut.

Tracy luă două pahare apoi căută într-un sertar pentru a găsi un tirbușon. Delano desfăcu sticla de vin, apoi cei doi au mers în living, ducând cu ei paharele și vinul. Ajungând lângă canapea, Tracy îl mângâie pe cap pe Captain Action și-l îndepărtă ușor. Motanul își găsi un loc pe canapea, iar cei doi s-au așezat lângă el.

– Este foarte confortabilă, spuse el în timp ce-i umplea paharul.

Ținând paharul cu degete tremurătoare, Tracy îl studie pe Delano și se încruntă.

– Știi, ai urme de la sticla de vin pe pantaloni. Mă întreb dacă aș putea să le scot în vreun fel.

– Ne cunoaștem de o jumătate de oră și tu deja încerci să-mi dai jos pantalonii, o necăji el făcându-i cu ochiul.

– Nu! Voiam doar să-ți spun că probabil ar trebui să-ți dau... nu știu, o cârpă umedă sau altceva...

– Pentru a mă răcori? De fapt, sunt sigur că celor de la curățătorie le este indiferent stadiul în care se află pantalonii mei. Spune-mi, ție îți este indiferent dacă bei sau nu vinul meu?

Ea clipi. Nu era încă sigură dacă-i era indiferent sau nu să se afle în aceeași cameră cu el. Canapeaua era mică și ea nu putea să nu fie conștientă de căldura trupului lui aflat lângă ea, sau de minunatul lui parfum. În timp ce-l privea îi putea vedea chiar și firele mici de păr de pe bărbia fermă despicată în două și se întreba ce senzație ar avea dacă și-ar trece degetele prin acel păr scurt și blond și, mai mult, dacă aceste fire i-ar mângâia trupul în locuri care n-au mai fost mângâiate înainte. Luă o înghițitură de vin, sperând să rămână sigură pe ea, dar nu s-a întâmplat așa, aproape că nu putu înghiți vinul.

– Tracy, te simți bine? o întrebă el îngrijorat.

– Da, spuse ea cu glas răgușit. Cred că nu prea țin la băutură.

El o înconjură cu brațul și o tachină:

– Știi cum se spune. Practica face perfecțiunea.

Îl privi lung în timp ce el continua s-o tachineze.

– Să sperăm că ești mai bună la băutul de vin decât ești la scrierea după dictare. Povestește-mi despre tine și despre vin, Tracy.

– Eu doar... nu sunt foarte bună la asta, îi explică ea cu stângăcie.

El îi mângâie cu degete îndemânatice umărul dezgolit.

– Fac tot ce-mi stă în puteri ca să te seduc, draga mea.

– Acum, așteaptă o clipă.

– Bea-ți vinul, Tracy. Și povestește-mi mai multe despre tine. Mai este tatăl tău primarul orașului natal?

Ea își scutură capul.

– Tatăl meu a murit, spuse ea fără tragere de inimă. A murit acum patru ani, în urma unui atac de cord. Dar mama încă trăiește.

– Îmi pare rău, Tracy, spuse el cu sinceritate, în timp ce vârfurile degetelor lui îi masau gâtul urcând și coborând de-a lungul coloanei vertebrale.

Dintr-o dată Tracy se simți extrem de stânjenită.

– Uite, domnule Delano...

– Anthony.

– Foarte bine, Anthony. Nu este fair-play. Ai făcut în așa fel încât să mă interoghezi despre povestea vieții mele, și stăm aici în această mai mult decât...

– Intimă?

– Poziție. Însă practic, eu nu știu nimic despre tine.

– Sunt om de afaceri, spuse el binevoitor.

– Asta era? Ești om de afaceri? Doamne, asta-mi spune totul!

– Și aș vrea să angajez o nevastă, adăugă el cu răutate aplecându-și buzele peste umărul ei dezgolit.

Tracy se retrase imediat ce simți atingerea ușor aspră a feței lui pe pielea sa moale, buzele lui gâdilându-i pielea sensibilă de pe gât.

– Domnule Delano, vă rog...

– Anthony.

– Anthony, te rog...

– Nu trebuie să mă implori, dragă, o tachină el coborându-și pervers gura mai jos.

– Oprește-te!

În sfârșit se opri, dar își păstră brațul ferm în jurul ei.

– Și îmi era atât de bine, se lamentă el. Haide, Tracy, mai bea puțin vin.

– Tu chiar încerci să mă seduci?

– Bineînțeles.

Incapabilă să reziste glumei, ea mai bău puțin vin. Gustul acestuia începuse într-adevăr să devină plăcut, și se surprinse acceptând paradoxul susținut de el.

– Chiar vrei să angajezi o nevastă?

– Cred că da, replică el mult mai serios decât se așteptase ea să fie. Deși nu realizasem până să intru în Foodway în după-amiaza asta.

Ea îl fixă cu privirea. Ochii lui o hipnotizară, iar zâmbetul... Dumnezeu s-o ajute, zâmbetul lui era pur și simplu amețitor! Acele adorabile linii ale gurii sale senzuale... acei dinți albi și frumoși care păreau gata s-o devoreze! Zâmbetul acestui bărbat, ochii lui, vorbeau despre el ca despre o afacere bună.

– Anthony, sunt amețită, se surprinse ea spunându-i.

– Sunt bine cunoscut ca având acest efect asupra femeilor.

– Nu din cauza ta, din cauza...

Oh, Ceruri, cu siguranță va sughița! Se concentră din toate puterile și reuși să n-o facă.

– Este vinul.

– Ești sigură că din cauza vinului?

Ea îl privi, nemaifiind sigură de nimic.

El îi luă paharul din mână și-l puse împreună cu al lui pe podea.

– Vino aici, Tracy O'Brien.

Înainte ca ea să poată măcar să respire, se trezi pe genunchii lui.

– Domnule Delano, este indecent.

– Să sperăm.

Îi trase bentița roz de pe frunte, lăsând o abundență de cârlionți blonzi să i se reverse pe umeri.

– Așa e mult mai bine, spuse el cu o lucire admirativă în ochi.

Aruncă bentița peste Captain Action care nici măcar nu clipi.

– Ești frumoasă, Tracy! murmură cu voce sugrumată. Ai trupul unei regine a posterelor și fața unei fetițe, a unei copile nevinovate. Iubesc acești imenși, inocenți ochi albaștri, acest obraznic nas cârn, această gură plină, care te îndeamnă la sărutări dulci.

Tracy încercă să se îndepărteze de el.

– Domnule Delano, vrei, te rog...

– Stai liniștită și ascultă-mă, Tracy. Știi, dacă suntem pe cale să avem o relație...

Ea încremeni, intrigată.

– Suntem pe cale să avem o relație?

– Cu siguranță. Dar trebuie să te avertizez că eu cred într-o sinceritate totală.

– Oh, nu, iar începe!

Fără grabă, el scoase o batistă cu monogramă din buzunarul de la piept.

– E groaznic, doar nu te aștepți să izbucnesc în plâns.

El râse. Apoi o privi foarte serios.

– Tracy, voiam pur și simplu să-ți spun că ești adorabilă, dar...

– Dar?

El trase adânc aer în piept și clătină din cap cu regret.

– Refuz să sărut o femeie care este murdară pe nas, oricât de fermecător ar fi acel nas.

– Prostule!

Se aplecă spre ea și-i șterse atent vârful nasului.

– Se pare că un pic spălată și periată ai arăta foarte bine.

– Ce... ce spui?

Gura deschisă a lui Tracy era perfectă pentru sărut și Delano profită de situație, prinzându-i buzele fine cu ale lui. Senzația a fost stupefiantă și atât de intensă, încât fără voie, Tracy începu să gâfâie încet, iar apoi din ce în ce mai tare. Buzele lui erau foarte posesive, și în contrast cu ele limba juca un minunat joc senzual, erotic, cu gura ei, crescând în inten-

sitate trăirea acestor clipe. Mâinile lui o mângâiau tandru, mărind și mai mult excitarea; una dintre ele se apropie de sân al cărui sfârc fu trezit de senzațiile tari. Tracy încercă fără prea multă voință să scape din brațele lui, în care se simțea foarte bine de altfel.

– Nu porți sutien, dragă? Spune-mi ce altceva nu mai porți?

Evident, întrebarea lui fusese retorică; în loc să aștepte un răspuns, o sărută din nou.

– Ai picioare lungi și frumoase, Tracy. Vreau să le simt încolăcite în jurul meu.

Ea auzi aproape răsuflarea lui adâncă.

– Ești minunată, Tracy, ești adorabilă. Vreau să te am. Acum.

O împinse înapoi pe canapea, iar gura lui se grăbi s-o găsească pe a ei. Tracy plutea într-o mare de senzații tari când fascinația fu, dintr-o dată, violent întreruptă de cel mai strident sunet pe care-l auzise vreodată.

Imediat, Tracy se ridică în picioare.

– Captain Action! Oh, nu, l-am strivit pe Captain Action!

Captain Action, care părăsise la fel de repede canapeaua pe cât de repede sărise Tracy în sus, stătea în ușa bucătăriei, lumina soarelui dându-i contururi aurii. Ochii lui verzi și imenși, trupul rigid luase poziția de atac, blana sa neagră se ridicase, zburlită.

– Oh, săracul Captain Action, se lamentă Tracy apropiindu-se încet de pisica agresată. Arată ca un tufiș. Și, de obicei, se poartă ca o pisică.

Delano i se alătură, glumind:

– Subscriu și eu. În sunetul pe care l-a produs nu este nimic care să ne precizeze cam ce am strivit.

Tracy îngenunche lângă motan.

– Poți să ne ierți, Captain Action?

Pisoiul o privi un moment, apoi mieună jalnic și se grăbi să ajungă în brațe. Tracy și Delano izbucniră în râs în timp ce ea

îl ținea în brațe pe Captain Action și se ridica în picioare. Apoi își aminti ce făceau ei doi când aterizaseră pe motan și simți cum roșește.

Delano luă motanul din brațele ei și-l așeză înapoi pe canapea. Captain Action mieună patetic și Delano îl mângâie, murmurând:

– Nu te îngrijora. Ești în siguranță acum. Ca și stăpâna ta.

Delano se răsuci și-i zâmbi stânjenit lui Tracy.

– Uite, Tracy, am fost luat de val până acum câteva clipe. De fapt, sunt mai degrabă bucuros că ne-a oprit Captain Action, deoarece cred... Făcu o pauză, părând că își alege atent cuvintele... Cred că faptul că am stat împreună după-amiaza asta a fost greșeală.

Cuvintele lui Delano o treziră pe Tracy ca un duș rece. Dintr-o dată simțea că este periculos de aproape de a izbucni în lacrimi.

– Mda, sigur.

Se smuci de lângă el, simțindu-se nedorită.

– Degustatul vinului, pasiunea momentului și toate celelalte, nu-i așa? Uite, de ce nu pleci?

– Tracy, o mustră el cu blândețe.

– Ieși afară odată!

– Tracy, ai înțeles greșit tot ce ți-am spus. Acordă-mi o șansă, vrei?

El oftă, privind cu neliniște spre dormitorul aproape gol din spatele lor, neavând nimic altceva în el cu excepția valizelor și a unui sac de dormit.

– Uite, nu vreau să te las singură aici. Locul ăsta este practic gol. Unde ai de gând să dormi la noapte?

– Ce importanță are pentru tine?

– Ar trebui să ai cel puțin un pat, spuse el.

– Nici să nu te gândești! Dacă aș avea, ai putea face o greșeală și ai cădea pradă farmecului meu îndoielnic.

Se întoarse cu spatele la el și se îndepărtă. În ciuda vorbe-

lor sale, ochii îi erau plini de lacrimi. Se destăinuise mult prea mult în fața lui.

– Tracy, îi șopti cu voce lină, plină de tandrețe. N-am intenționat să te fac să plângi.

– Nu ești tu vinovat, spuse ea printre suspine. Este blestematul de vin. Sunt alergică la el.

– De acord, o aprobă el grav.

Se îndreptă spre ea și o cuprinse în brațe.

– Ești chiar o dură, bombonico, nu-i așa?

Numic nu putea fi mai departe de adevăr; amândoi știau asta și o înfuria pe Tracy.

– Dă-mi drumul, țipă ea, zbătându-se pentru a se elibera din brațele lui puternice.

– Oprește-te, Tracy.

Spusese cuvintele încet, dar atât de categoric încât Tracy încetă îndată.

– Așa e mai bine, continuă Delano.

Îi întinse batista.

– Suflă-ți nasul și încearcă să nu te mâzgălești din nou.

– Mii de mulțumiri, spuse ea sarcastic ascultându-l.

O dată ce lacrimile i se uscară, o răsuci cu fața spre el, ținând-o în continuare în brațe și, spre surprinderea ei, o sărută iar din tot sufletul. După aceea îi luă bărbia în mâini și, cu o privire severă, îi spuse:

– Tracy, proastă mică, ți-a trecut prin cap că nu vreau să fac dragoste cu tine în după-amiaza asta nu pentru că ar însemna prea puțin, ci poate pentru că ar însemna prea mult?

Ea putea numai să-l privească uimită, confuză, în timp ce el îi dădu drumul din brațe. Se îndreptă spre bar, își luă scrisoarea, apoi se întoarse și o fixă cu privirea. O sorbea din ochi și în cuvintele pe care le rostea era un anumit înțeles, un înțeles care o scufunda în confuzie:

– Când va fi timpul, draga mea, nu mă vei putea opri, te asigur.

Cuvintele lui o amețiră din nou, mai ales că efectul vinului dispăruse în mare parte.

– Asta se va întâmpla când mă voi spăla? nu rezistă ea să nu întrebe.

El se aplecă peste bar și o studie intens.

– Și dacă ți-aș spune că se va întâmpla atunci când îmi vei fi soție?

– Ți-aș spune să-ți iei o sfoară suficient de lungă pentru a te putea spânzura singur cu ea.

El zâmbi forțat.

– Oh, bine.

Ea arătă spre scrisoare.

– Vrei numai un substitut pentru Estelle.

El nu comentă nimic în timp ce venea lângă ea.

– Ne plimbăm cu mașina?

– Nu știu...

– Vino, acum! Vrei să vezi dacă într-adevăr trimit scrisoarea, nu-i așa?

– Sigur, de ce nu? întrebă ea ridicând din umeri.

După ce au coborât scările, Delano într-adevăr puse scrisoarea în cutia poștală.

– La revedere, Estelle, spuse el.

În timp ce se apropiau de mașină o întrebă pe Tracy:

– Cum ai de gând să ajungi la interviu luni dimineață?

– Oh, cu Rolls-ul meu care va sosi din Anglia.

– Corect. Este la zece dimineața, nu-i așa?

– Da, dar...

Îi spusese ea oare ora întâlnirii?

– Voi fi aici la nouă și jumătate.

– Nu.

El se opri lângă BMW pentru a o lua în brațe.

– Tracy, am avut acum de a face cu o porție de încăpățânare irlandeză cam cât să-mi ajungă pentru toată ziua. Mă intrigi, draga mea, și dacă te gândești că poți scăpa de mine atât de ușor,

te amăgești singură. Te iau luni dimineață la nouă și jumătate.

– Nu.

Scutură nervoasă din cap și își ridică ochii spre cer.

– Tracy, ești pur și simplu încântătoare, dar ai tendința asta de a te lupta și ai nevoie de cineva care să te înfrângă.

– Și tu ești bărbatul făcut pentru asta, nu? îl întrebă ea pe un ton obraznic.

– Oh, da, replică el, dându-i o sărutare scurtă. Va fi plăcerea mea, adăugă aruncându-i o privire plină de subînțelesuri.

Ea se încruntă în timp ce-l privea cum intră în mașină și pleacă.

*
* *

Două ore după plecarea lui Anthony Delano, patul sosi.

Tracy îi privea înmărmurită pe cei doi bărbați asudați care stăteau la ușă. Fiecare purta o uniformă verde-închis, inscripționate cu cuvintele „Memorial Interiors“ brodate pe buzunar.

– Pentru a zecea oară vă spun că n-am comandat nici un pat, îi spuse ea bărbatului din ușă. Trebuie să fie o greșeală.

El își consultă agenda.

– Nu este nici o greșeală, doamnă. Acesta este apartamentul 207, nu?

– Da.

– Deci trebuie să livrăm patul la această adresă. Uitați, doamnă, este duminică, este târziu, și sunteți ultima noastră oprire. Vă rugăm, nu ne faceți necazuri...

– Dar... dar nu pot plăti pentru el, spuse Tracy stânjenită.

– Doamnă, este achitat. Noi nu livrăm mărfurile neachitate.

Era mută de uimire.

– Glumiți. Cine să-l plătească?

– Doamnă, mie nu mi se spun lucrurile astea.

Era evident că răbdarea bărbatului începe să se termine.

Dintr-o dată, Tracy își pocni degetele.

– Mătușa Fayetta!

– Mă scuzați, doamnă?

Bărbatul îi aruncă partenerului său o privire care părea să spună „Cu cel fel de nebună avem de-a face?"

– Mătușa Fayetta, repetă Tracy. Aproape uitasem. Când mătușa Fayetta și unchiul Henry și-au cumpărat canapeaua de dimineață, mi-au spus că au un dar pentru mine, pe care mi-l vor trimite mai târziu. Dar un pat... Doamne, este prea mult. Vedeți, mi-au dat și scaunele de bar...

– Uitați, doamnă, vă rugăm, putem să facem livrarea acestui pat? Puteți să discutați toate astea cu mătușa dumneavoastră mai târziu, îi sugeră bărbatul.

– Oh, sigur, replică Tracy grăbită. Sunt într-adevăr imposibilă, așa este. Spuneți-mi, doriți un pahar cu apă rece?

– Acum spuneți, doamnă?

Din două mișcări patul dublu și toate celelalte accesorii au fost descărcate și transportate în dormitorul lui Tracy. Tracy clătină uimită din cap.

– Este de necrezut, le spuse ea bărbaților. N-aș fi lăsat-o pe mătușa Fayetta să facă toate astea.

– Doamnă, vă rugăm, o imploră bărbatul, întinzându-i foaia de livrare. Doar semnați pentru toate, și apoi dumneavoastră și mătușa dumneavoastră puteți să...

– Da, sigur, aprobă Tracy râzând.

Semnă hârtia, le mulțumi celor doi bărbați și apoi îi privi ieșind. Rămasă singură, Tracy nu putu să reziste tentației de a încerca noul pat.

– Ooo, lenjerie de mătase, murmură ea încercând să deschidă ambalajul de plastic.

Întinse pe pat cearșafurile aurii de mătase și le acoperi cu cuvertura de satin roșu în timp ce Captain Action o urmărea cu privirea.

– Arată de parcă ar fi un pat dintr-un bordel de lux, remarcă ea vorbind cu pisica, stând în picioare și admirându-și patul.

– Mă întreb...

Își reaminti cuvintele lui Anthony Delano „Ar trebui să ai măcar un pat...“ Ar fi putut el...? Nu, se asigură ea, n-ar fi fost posibil ca el să-i trimită atât de repede un pat, cel puțin nu într-o zi de duminică. Pe de altă parte, mătușa Fayetta, așa cum Tracy știa bine deja, avea un pervers simț al umorului. Era posibil ca mătușa sa imorală să-i fi trimis nepoatei sale un pat care să arate ca și cum ar fi fost destinat „Celor mai bune case de toleranță din Texas“.

Mângâind cuvertura de satin moale, care arăta suficient de fierbinte pentru a aprinde focul, dar era ușor răcoroasă și moale la atingere, Tracy nu putea să nu se întrebe ce-ar fi spus mama ei dacă ar fi văzut acest pat. Gândul îi aduse un val de durere la amintirea fetei dezaprobatoare a mamei sale. Când unchiul Henry venise la casa lor din East Texas pentru a o lua pe Tracy și a o aduce la Houston, mama ei îi explicase că fetele de treabă nu fac așa – nu pleacă să trăiască singure într-un oraș atât de mare...

Captain Action țâșni în pat și se făcu covrig în mijlocul satinului roșu, provocându-i lui Tracy o binevenită distragere de la gândurile sale.

– Oh, Captain Action, îl certă ea, cum aș putea să returnez toate lucrurile pe care stai tu tolănit?

Se aruncă în pat lângă motan, simțindu-se dintr-o dată aproape extenuată. Bineînțeles că nu se punea problema să returneze ceva. Se va revanșa mai târziu față de mătușa Fayetta.

Dar cum? Era sigură că în clipa în care telefonul va fi instalat, Rick va începe s-o sune, cerându-i din nou bani.

Și ea nu va fi capabilă să-l refuze.

Tracy oftă și luă o pernă de mătase, descoperind că

gândurile sale o luaseră încă o dată spre Anthony Delano. Bărbatul o intriga; nu putea nega asta. Nu-și putea nega, de asemenea, nici propriile dorințe, care acum proiectau o imagine erotică a lui alături de ea în acest pat de bordel. Gândul la el o făcu să-și țină respirația. Captain Action miorlăi încet în urechea ei ca și când și-ar fi amintit și el de fermecătorul oaspete pe care l-au avut în acea după-amiază.

Tracy își aranjă perna. Probabil că nu-l va mai vedea niciodată pe acest bărbat. „Când ne vom căsători", într-adevăr! Ce nevoie avea de un bărbat care avea o amantă și un copil nelegitim, părăsiți pe undeva? Un bărbat care agață fete – aparent fără nici un Dumnezeu – prin băcănii?

Pe de altă parte, nu-i convenea ceea ce o făcuse să simtă, felul în care zâmbetul lui îi lovise sistemul de apărare, făcând-o vulnerabilă. Și ochii lui... ochii lui îi invadaseră nu numai intimitatea, dar și sufletul.

Se cutremură de emoție. Dacă el ar fi apărut din nou, ea ar fi înghețat într-o clipă. Nu își permitea să-l lase să se apropie de ea, nu acum, când ea avea atât de multă nevoie de a face toate lucrurile așa cum trebuia.

Capitolul 4

Luni dimineața la ora nouă și jumătate, Tracy O'Brien cobora scările și-l găsea pe Anthony Delano așteptând-o jos, rezemat de capota BMW-ului său. Arăta splendid îmbrăcat într-un costum gri și cu cămașă albastră.

Tracy nu-și putu controla îmbujorarea în timp ce-l privea fix pe adversarul său bine făcut. Așa cum spusese, era acolo, și ea trebuia să admită față de sine că era în taină mulțumită și fermecată de tenacitatea lui. Respirând adânc pentru a-și face curaj, se încruntă la el în timp ce cobora ultimele câteva trepte. Duminică se hotărâse să nu se implice într-o legătură cu el, iar acum l-ar fi fixat cu „armele" ei. Se simțea bine echipată pentru a-l înfrunta în această dimineață, îmbrăcată cum era într-un costum impecabil croit din gabardină de un albastru strălucitor, asortat cu pantofii de piele și o geantă de piele atârnată pe umăr. Părul ei era aranjat într-un coc sever, iar fața era machiată subtil. Delano o putea găsi de o sută de ori mai intimidantă astăzi decât ultima oară când o văzuse.

Nedându-i nici o șansă să atace, ea preluă ofensiva în timp ce se apropia de el.

– Domnule Delano, îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul venind până aici, dar ți-am spus duminică, nu am nevoie de mașină...

– Prostii. Te conduc la întâlnire, o întrerupse el scurt. Evident, Rolls-ul tău n-a sosit încă din Anglia. Și... bună dimineața, Tracy.

Ea luptă cu un zâmbet. Felul în care era îmbrăcată nu părea să-l fi intimidat aproape deloc.

– Bună dimineața, domnule Delano. Și mulțumesc, dar nu...

– Cum ai de gând să ajungi acolo, Tracy?

Ea zâmbi răutăcios. Să-l ia dracu' așa cum stă acolo atât de înalt și autoritar, cu acel satisfăcut și zâmbetul enervant întipărit pe față. Ea era tentată să-i spună că transportul ei nu era problema lui, dar se îndoi că l-ar putea urni măcar un centimetru. Ea izbucni dintr-o dată, fără să se gândească, foarte umilită:

– O.K., nu am nici un Rolls sau un Lincoln sau un Mercedes. Voi lua un nenorocit de autobuz pentru a ajunge la întâlnire. Asta este tot ceea ce uitasem să-și spun. Acum ești mulțumit?

Fără să aștepte răspunsul lui, se întoarse și se îndepărtă de el, dar sunetul râsului lui adânc o opri.

– Tracy, Tracy, tu ești într-adevăr o novice care vine să locuiască în Houston, nu-i așa?

Ea se întoarse, supărată pe sine.

– Ce vrei să spui?

– Se știe că autobuzele noastre te lasă baltă când ți-e lumea mai dragă, o informă el cu un zâmbet devastator.

– Da, într-adevăr?

– Da.

El arătă spre cer.

– Și vremea asta renumită pentru schimbările sale neașteptate. Spune-mi Tracy, ce efect ar avea o ploaie torențială asupra imaginii tale profesionale?

– Ploaie torențială?

El îi făcu cu ochiul.

– Cincizeci la sută șanse, draga mea.

Tracy înghiți în sec și își ridică privirile spre cer. Soarele era pe cer, este drept, dar mai erau în jur și câțiva nori care păreau îngrijorător de negri; unul dintre aceștia, fără nici un dubiu, anunța că va ploua.

– Fir-ar să fie, se trezi bombănind.

– Mă bucur că îmi împărtășești punctul de vedere, domnișoară O'Brien, replică el îndreptându-se spre mașină și deschizându-i galant ușa.

Tracy ezită un moment, apoi merse spre el, forțându-se din nou să nu zâmbească. Pe cât de mult ura să-și recunoască orice slăbiciune, pe atât de mult avea nevoie în această dimineață de sprijin moral înaintea întâlnirii cu cei de la compania de balet.

Dar în timp ce se pregătea să intre în mașină, descoperi un pachet cu ambalaj strălucitor așteptând-o pe locul ei.

– Ce-i asta? îl întrebă pe Delano.

El zâmbi.

– Pentru tine. Să-ți poarte noroc. Poți să-l deschizi pe drum.

– Domnule Delano, nu pot...

– Intră, Tracy, vrei să întârzii?

Nu voia, așa că ridică pachetul și se așeză pe scaunul îmbrăcat în piele, așezându-și cutia în brațe. Îndată ce Delano se așeză lângă ea în mașină, ea îl informă:

– Compania de balet este la colțul străzii Memorial cu...

– Știu unde este, o întrerupse el, răsucind cheia în contact.

Ea ridică din umeri în timp ce motorul pornea.

– Oh, este în regulă. Știi tot despre Houston, nu-i așa?

El îi răspunse cu o întrebare, în timp ce întorcea mașina pentru a se îndrepta spre strada Memorial.

– Ai de gând să deschizi cadoul?

– Uite, domnule Delano...

– Anthony.

– Anthony, ești foarte drăguț și apreciez toate acestea, dar...

– Fac prea multe pentru tine și îți este teamă că-ți voi cere o recompensă?

Ea își mușcă buzele.

– Ceva de genul ăsta.

– Ai dreptate, bineînțeles, încuviință el împăciuitor.

Observând expresia ei șocată, zâmbi și spuse:

– Haide, Tracy, fă-mi și mie o plăcere, vrei? Deschide cadoul. Oricum nu-ți voi cere o recompensă chiar acum. Nu este suficient timp. Și chiar dacă ar fi, adăugă el cu voce joasă, imaginea pe care ți-ai pregătit-o pentru compania de balet ar fi după aceea departe de profesionalismul pe care ai fi vrut să-l afișezi.

Tracy își simți obrajii arzând, astfel încât desfăcu ambalajul pachetului într-o încercare inutilă de a-și recăpăta stăpânirea de sine. Câteva secunde mai târziu, râdea în hohote în timp ce deschidea cutia și scotea din ea o pereche nouă de adidași albi.

– Știam că dacă mi-ai fi refuzat oferta de a te duce până acasă, cu siguranță cealaltă pereche nu te-ar fi ținut, îi explică el solemn.

– Ești nebun! îi spuse ea râzând. De unde ai știut ce mărime port?

Ochii lui trecură fără grabă peste picioarele ei în timp ce oprea mașina la un semafor.

– Oh, arăți de parcă ai purta mărimea 25. Este cea pe care o purta și Estelle.

Cuvintele lui creară o răceală profundă, aproape palpabilă, în mașină. Indispusă, Tracy se întoarse să privească afară, pe fereastră. Îl auzi oftând și murmurând:

– Uite, Tracy, nu este nimic între Estelle și mine.

– Și de ce mi-ar păsa?

– Tracy, Tracy... spuse el pe un ton sincer. Ți-am atacat iarăși mândria, nu-i așa?

– Ce?

– Mândria. Ai kilometri de mândrie, draga mea. Se întinde

pe lângă tine ca un tren. Fii atentă, poți să-l pierzi și să nu călătorești nicăieri, să cazi.

– Și vei fi acolo să mă prinzi, nu?

– Ceva de genul ăsta, spuse el folosind una din expresiile ei preferate.

Îl privi în tăcere, dusă pe gânduri; părea s-o înțeleagă atât de bine.

Accelerând din nou, el îi aruncă o privire admirativă cu coada ochiului.

– Este la modă costumul pe care-l porți, Tracy. Ți-ai pus armura de femeie de afaceri pentru a câștiga lupta de la compania de balet, nu?

– Ceva de genul acesta, spuse ea cu un zâmbet perfid.

– Sincer, aș fi mult mai înclinat să te iau în salopeta ta purtată.

– Să mă iei? În ce scop? întrebă ea intrând în joc.

– Este secret, mă tem, o tachină el. Ah, aici trebuie să ne oprim.

Sediul și școala de la Houston Repertory Company se aflau pe o stradă veche, chiar mai jos de Memorial. Delano trase mașina pe o alee.

– Vrei să vin cu tine, Tracy?

Ea privi către ușile de sticlă.

– Nu, mulțumesc. Mai bine ajung singură față în față cu leii.

– Atunci te voi aștepta aici.

– Nu trebuie să faci asta.

Dar vocea ei se pierdu în zgomotul făcut de deschiderea ușii. Câteva clipe mai târziu el era afară din mașină, deschizându-i ușa în timp ce ea repeta:

– Nu trebuie să faci asta.

– Te aștept, Tracy, repetă el cu un calm enervant.

Arătă spre cadoul așezat pe podea la picioarele ei.

– Nu-i poți lua cu tine, știi asta. În afară de cazul în care i-ai încălța acum.

Ea ieși din mașina, oftând.

– Uite, tu chiar nu ai nimic de făcut?

– Sigur că am.

– Oh, foarte bine. Fă orice te mulțumește.

Și adăugă cu răutate:

– Cincizeci la sută șanse să plouă, dragă.

Sunetul râsului lui o urmă înăuntru, până când ușa se închise după ea.

Tracy se trezi într-o cameră de recepție spațioasă. Într-o parte se aflau două femei în vârstă care stăteau la un birou și lucrau la un vraf de dosare.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă una dintre ele.

– Da, caut sala în care are loc întâlnirea companiei de balet, spuse Tracy făcându-și curaj.

– Ultima ușă la capătul holului, dragă.

– Mulțumesc.

Tracy porni de-a lungul coridorului lung. Trecu pe lângă o ușă cu un geam și zări o trupă de tinere balerine care făceau câțiva pași de dans. Ea zâmbi și își continuă drumul, inima bătându-i din ce în ce mai rapid cu fiecare pas. Aproape că-și dorea să-i fi spus lui Anthony s-o însoțească, deși știa că acest lucru ar fi făcut-o să pară slabă.

În sfârșit, Tracy ajunse la ultima ușă, urându-se pe sine însăși pentru degetele care-i tremurau în timp ce o deschidea. Își mușcă cu putere buzele, împinse ușa deschizând-o energic și intră în camera mică.

Părea că este înghețată, avea fața albă ca o cretă. Pentru că, așezat la capătul unei mese mari și zâmbind satisfăcut, stătea Anthony Delano!

Ce se întâmpla?

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoara O'Brien.

La început Tracy nici măcar nu auzi vocea feminină, rafinată, care venea dinspre centrul mesei. Era prea înmărmurită de prezența zâmbitoare a lui Anthony Delano. Așezat între două femei sofisticate, arăta foarte mândru de sine. Tracy continuă să-l privească în timp ce vocea feminină repetă:

– Domnișoară O'Brien? Vă simțiți bine?

În sfârșit Tracy își veni în fire și se răsuci spre femeia în vârstă, îmbrăcată în mătase mov, care vorbea cu ea.

– Mă simt bine, mulțumesc. Și da, sunt Tracy O'Brien, reuși ea să adauge cu un zâmbet slab.

Femeia îi întinse o mână ridată dar frumos conturată, pe care se afla un ametitor inel cu smarald.

– Încântată de cunoștință, domnișoară O'Brien. Sunt Edith Swanson, președinta companiei.

– Îmi face plăcere, replică Tracy, întinzându-se peste masă pentru a strânge mâna femeii.

Îngrijorată, se ruga să nu se înroșească așa cum i se mai întâmpla uneori când era extrem de nervoasă. Cine ar angaja un director cu pielea roșie, pătată? Și nenorocitul de Anthony Delano n-o ajuta deloc, cu prezența lui ingrată aici. Cum ajunsese oare aici atât de repede? Și era el, Doamne ferește, membru al organizației?

– Luați loc, domnișoară O'Brien.

Sunetul vocii doamnei Swanson o scoase pe Tracy din gândurile sale pline de griji.

– Mulțumesc, murmură ea așezându-se pe scaun.

Scaunul scârțâi oribil în liniștea sinistră în timp ce ea lua loc. Pe partea mesei unde era așezată nu se afla nimeni și se trezi în fața a șase oameni în timp ce se pregătea de luptă.

– Acum, continuă doamna Swanson, uitându-se la ceilalți, să începem și să facem cunoștință cu domnișoara O'Brien.

Tracy se forță să fie atentă, gata să ia în gând notițe, astfel încât să nu uite numele nimănui. Învățase de mult un șiretlic, de la un profesor de la colegiu.

Consiliul este alcătuit din patru femei și un bărbat, altul decât Delano. În timp ce membrii vorbeau pe rând, Tracy decise că doamna Sargent o privea amenințător, doamna Hunter, în ciuda tinereții ei, avea o lucire de pasăre de pradă în ochi; doamna Burr o privea suficient de neplăcut; doamna

Christopher avea o expresie prudentă; iar bătrânul domn Grant avea o lucire demonică în ochii săi verzi, care o făcea să se gândească atât la faimosul general cât și la elegantul actor.

– Și ultimul dar nu cel din urmă, spuse doamna Swanson, cred că îl recunoașteți pe oaspetele nostru din această dimineață, Anthony Delano.

Ea arătă spre zâmbitorul bărbat care stătea între doamna Hunter și doamna Christopher.

– Suntem foarte emoționați să-l avem alături de noi în campania de strângere a fondurilor pe unul dintre cei mai cunoscuți oameni de afaceri din Houston. Nu vă pot spune cât de încântată am fost când Anthony m-a sunat ieri pentru a se oferi ca voluntar pentru întâlnirea din această dimineață. Ce surpriză plăcută!

Tracy se luptă să nu-l privească pe Delano în timp ce doamna Sargent spunea:

– Dacă stai să te gândești, Edith, voluntariatul lui Anthony nu este surprinzător până la urmă. De fapt, familia Delano are un interes serios în acest proiect.

– Da, într-adevăr, încuviință doamna Swanson, zâmbindu-i lui Tracy.

Pe Tracy o trecură fiori reci. Le spusese Delano acestor oameni că o cunoaște? Și dacă este așa, ce ar putea ei să creadă din lucrurile pe care el le-ar fi putut povesti... Era pe punctul de a o întreba pe doamna Swanson cât de politicos posibil la ce „interes serios“ se referise când Anthony Delano interveni:

– Nu credeți că ar trebui să-i punem acestei tinere doamne câteva întrebări referitoare la pregătirea ei?

Tracy era albă ca o stafie. Dacă ar fi putut l-ar fi sugrumat pe Delano. Până și doamna Swanson îl privi nedumerită, apoi replică cu diplomație:

– Da, Anthony, întâlnirea aceasta are scopul de cunoaștere reciprocă.

Ea zâmbi amabilă către Tracy.

– Draga mea, ai venit la noi recomandată de „Hastings and Stern". Pregătirea ta este excelentă și ești, este evident, o persoană fermecătoare și rafinată. Oricum...

– Nu ai experiență, adăugă sec doamna Hunter. Își aruncă o privire peste ceea ce părea a fi CV-ul lui Tracy. Tocmai ai terminat colegiul și acesta este primul tău loc de muncă.

Oh, gândi Tracy, Hunter începea să-i facă necazuri, chiar genul de necazuri de care se temea mai mult. Cu toate acestea îi zâmbi fermecător blondei elegante și îi replică:

– Din contră, doamnă Hunter, cred că am o vastă experiență de adus în slujba companiei. Departamentul de comunicații de la Sam Houston State este mic, și am avut oportunitatea de a juca un rol activ foarte devreme în cariera mea universitară, atât în publicații cât și în televiziune. Veți afla că am lucrat ca editor asociat pentru ziarul din orașul meu, și am fost de asemenea implicată în câteva proiecte de reclamă.

– Da, văd că ai lucrat în publicitate pentru Turkey Trot în Cuero, Texas, continuă femeia amuzată.

Îi aruncă lui Tracy un zâmbet condescendent.

– Ce fermecător!

Tracy se făcu mică. Turkey Trot nu suna teribil de impresionant, dar se întâmpla să fie unul dintre cele mai mari și mai interesante proiecte la care lucrase vreodată. Fusese cu siguranță interesant, atât pentru cetățenii din Cuero cât și pentru ea.

– Să vedem, reveni neîndurătoare doamna Hunter, încă scrutând CV-ul lui Tracy. Ți-a luat șase ani să-ți termini colegiul?

Tracy se forță să încuviințeze agreabil.

– A trebuit să muncesc pentru studii, și a trebuit să-l ajut și pe fratele meu să urmeze cursurile la Medicină.

Fii atentă, Tracy – se certă în gând. *Nu lăsa nici o notă defensivă în voce, fii ca și când ți-ar plăcea să ucizi monstrul ăsta.*

– Cred că acest lucru este demn de apreciere, interveni

domnul Grant, adresându-i lui Tracy un zâmbet mărinimos.

– Și eu la fel, îl aprobă doamna Swanson. Alte întrebări cu privire la calificarea domnișoarei O'Brien? întrebă ea trecându-și privirea peste membrii grupului.

Urmară câteva întrebări cu privire la educația și cursurile pe care le-a urmat, la afinitățile ei cu arta, și multe altele. Tracy reuși să se controleze și să răspundă la toate întrebările complet și grațios, deși se simțea tulburată. Delano fusese ciudat de tăcut; încruntarea îi marca fața atrăgătoare și brațele îi erau încrucișate pe piept. Ea se întreba ce as ținea bărbatul acesta în mânecă.

În sfârșit, doamna Swanson ridică o mână și spuse:

– Toate aceste detalii cu privire la pregătirea domnișoarei O'Brien, sunt interesante, bineînțeles, dar cred că este timpul să-i punem o întrebare mai importantă.

Se întoarse către Tracy cu o expresie serioasă dar nu neplăcută.

– Întrebarea principală, domnișoară O'Brien, este dacă dumneavoastră credeți că ați putea face față acestui proiect. Credeți că puteți strânge peste un milion de dolari în numai șase luni?

Tracy încuviință fără ezitare. Cel puțin încetaseră întrebările stânjenitoare legate de aptitudinile sale și se ținea mult mai mult în elementul ei. Vocea îi era plină de încredere când răspunse:

– Da, pot. Sunt sigură că voi putea face față acestui proiect. Sunt conștientă că un milion de dolari este suma minimă de care aveți nevoie pentru a începe construcția noului teatru.

– Este corect, încuviință doamna Swanson.

– Ați primit propunerea noastră inițială pentru strângerea de fonduri? marșă Tracy.

– Da, consiliul a luat în considerare în detaliu propunerea și a fost în unanimitate acceptată. Oricum, trebuie să spun că unele etape ale proiectului – media blitz-urile, evenimentele

pentru strângerea fondurilor și apelurile la grupurile locale și la indivizi de marcă – toate acestea par a fi mai degrabă proiecte ambițioase pentru o tânără absolventă. Nu avem nimic personal împotriva ta, draga mea, bineînțeles. Dar, încă o dată, trebuie să știm dacă ai aptitudinile necesare pentru a te putea descurca cu toate acestea.

– Vă apreciez sinceritatea, doamnă Swanson, replică Tracy. Și încă o dată, da, sint sigură. Nu cred că veți regreta dacă veți folosi serviciile firmei noastre. Pe de altă parte, ați început foarte bine. Am înțeles că dețineți deja terenul pentru teatru. Mai mult decât atât, știu că pot conta pe un sprijin nu numai din partea companiei ci și din partea patronilor dumneavoastră și din partea tuturor celor din domeniul baletului. În aceste împrejurări, nu văd cum am putea eșua.

– Încrederea și entuziasmul dumneavoastră sunt demne de apreciat, replică doamna Swanson, evident încântată de micul discurs al lui Tracy. De fapt, Anthony Delano...

– Are câteva întrebări pentru domnișoara O'Brien.

În sfârșit blondul om de afaceri lua cuvântul, cu voce autoritară. O tăcere tensionată urmă cuvintelor lui, în timp ce fiecare pereche de ochi din încăpere, incluzându-i pe ai lui Tracy, se întoarse spre el cu atenție.

– Iartă-mă pentru întrerupere, Edith, dar am câteva lucruri s-o întreb pe această tânără domnișoară, dacă nu te superi, începu Delano.

– Bineînțeles, nu-i nici o problemă, Anthony, spuse doamna Swanson cu grație.

Tracy îl studie îngrijorată pe Anthony Delano. Începuse într-adevăr să plouă afară și lumina fulgerelor era amenințătoare, iar profilul lui părea mai sever ca niciodată. Bărbia sa arăta hotărâre și putere, zâmbetul îi era prudent, iar ochii căprui aveau o privire despre care Tracy știa foarte bine că putea fi pe cât de pătrunzătoare pe atât de încântătoare.

Acești ochi iscoditori se opriră asupra lui Tracy.

– Vă rog să-mi iertați ignoranța, începu Delano cu curtoazie, dar încă nu am citit propunerea inițială de la Hastings and Stern. De aceea aș vrea s-o întreb pe domnișoara O'Brien cum anume, exact, are de gând să strângă un milion de dolari în numai șase luni.

Înainte ca Tracy să se poată opri, se trezi răspunzându-i cu voce plăcută lui Delano:

– Doriți o prezentare în douăzeci și cinci de cuvinte, domnule? Propunerea pe care am pregătit-o împreună cu domnul Hastings are peste o sută de pagini.

– Douăzeci și cinci de cuvinte și chiar mai puțin ar fi perfect.

Domnul Grant râse înfundat de cuvintele lui Delano, dar doamnele rămaseră tăcute. Tracy se luptă să-și mențină calmul.

– Așa cum doamna Swanson a menționat mai devreme, am pregătit o campanie de strângere de fonduri mai mult sau mai puțin tradițională, domnule Delano. Media – radio, televiziune, ziare – vor transmite o mare parte din apelurile noastre. Voi încerca, împreună cu compania de balet, să punem în scenă o poveste într-unul dintre marile magazine, și voi organiza pe bază de voluntariat o campanie telefonică. Vom publica, de asemenea, programul tuturor reprezentațiilor, și sunt deja demarate acțiunile pentru strângerea de fonduri, în convorbirile cu grupurile locale...

– Am auzit-o pe Edith menționând că sperați și în donații particulare, o întrerupse Delano. Cum aveți de gând să luați legătura cu acești donatori particulari?

– Contez pe suportul companiei și al patronilor, bineînțeles.

Tracy arătă spre doamna Swanson.

– Am fost asigurată ca asociația și compania de balet mă vor susține pentru toate contactele suplimentare necesare – atât corporații cât și persoane particulare. Și, *în orice caz, ce se întâmplă cu tine?* – fu ea tentată să adauge.

– Înțeleg, replică Delano, încă încruntat și dus pe gânduri.

Și credeți că aveți finețea necesară pentru a vă apropia de astfel de indivizi și corporații și a le solicita fonduri?

– A le solicita? repetă doamna Swanson, arătând foarte șocată. Nu sună foarte onorabil, Anthony.

– Este ceea ce îi cerem ei să facă.

Oh, Doamne, iar începe, gândi Tracy.

– Cred că am această abilitate, domnule Delano, spuse ea, bravând.

– O ai? atacă el. Oamenii cu care vei trata vor fi adesea snobi și pretențioși, știi asta.

Membrii consiliului schimbară priviri nedumerite la remarca lui Delano, iar Tracy înțelese prea bine ce voia să spună. Într-adevăr începuse să strângă șurubul. Stomacul ei începu să tresalte de emoție și îl privi îngrijorată, incapabilă să vorbească.

– Aveți calitățile necesare pentru a trata cu astfel de oameni?

Zâmbetul lui era aproape compătimitor în timp ce continua s-o tortureze:

– Farmec? Ingenuitate?

Tracy încă nu-i putea răspunde. Fără intenție, își atinse gulerul bluzei de crep care, dintr-o dată, părea prea strâns pe lângă gât.

– Credeți că este neaerisit aici, domnișoară O'Brien? întrebă Delano grijuliu.

Se întoarse spre ceilalți membri ai consiliului.

– Știți, am avut o dată un angajat care intra în panică de fiecare dată când îi ceream să se ducă în depozit. După câteva investigații s-a descoperit că bărbatul fusese în închisoare și de atunci nu putea suporta spațiile închise.

Membrii asociației izbucniră în râs la remarca lui Delano, dar Tracy se simți foarte prost. Să-l ia dracu', cum îi putea face una ca asta? Îi promisese solemn că o va provoca la luptă – și chiar asta făcea acum – și cu ce arme! Spre mulțumirea ei, doamna Swanson, interveni:

– De ce ești rău, Anthony, cu siguranță nu vrei să insinuezi

că această încântătoare domnișoară ar fi putut avea... o condamnare la închisoare.

– Oh, nu, Edith, în nici un caz. Sunt convins că cei de la Hastings and Stern i-au verificat dosarul. Sunt sigur că domnișoara O'Brien este o femeie cinstită și sinceră, nu e genul celor care ar încerca să joace teatru și să ne inducă în eroare prin diverse șiretlicuri.

Îi aruncă un zâmbet mortal lui Tracy.

– Acum, domnișoară O'Brien, revenind la... farmecul și ingenuitatea ta, poate că ai aceste calități. Poate că vei fi capabilă să convingi oamenii să-și scoată cecurile și să le semneze. Dar, sincer, eu am dubii în privința ta. Este o calitate importantă care simt că îți lipsește.

– Da? întrebă ea, descoperind că era în egală măsură înfuriată și fascinată de cele spuse de el. Ce calitate ar putea fi, domnule Delano?

– Umilința, răspunse el, fixând-o cu ochii lui adânci. Este necesară umilința pentru a accepta ajutorul caritabil al altora, chiar și într-un cadru oficial. Și dacă o să mă ierți că-ți spun asta, domnișoară O'Brien, îmi pari a fi genul de persoană care nu ar accepta cu grație să fie condusă acasă într-o zi fierbinte de iunie, chiar dacă adidașii i-ar fi atât de tociți încât ar merge cu piciorul gol pe pavaj.

Cuvintele lui Delano au fost întâmpinate de un murmur dezaprobator din partea grupului, dar el zâmbi imperturbabil chiar și când doamna Swanson explodă:

– Anthony, ce tot spui? Cu siguranță nu crezi că această drăguță domnișoară ar putea accepta să fie condusă de un străin, nu la această vârstă.

Ochii ei se micșorară suspicios.

– Spune-mi, tu și domnișoara O'Brien vă cunoașteți?

– Deloc, vă asigur, spuse Tracy sec.

Delano își reținea hohotele de râs, în timp ce doamna Swanson își drese vocea și reveni în discuție pe un ton nervos.

– Dacă toată lumea este pregătită, avem o decizie de luat.

Aruncă o privire de-a lungul mesei.

– Putem vota individual, sau îi putem da deja domnișoarei O'Brien acordul pentru a fi noul nostru director al companiei de strângere a fondurilor.

– Cred că tinerețea și lipsa ei de experiență vor fi un avantaj, spuse domnul Grant cu generozitate.

– Sigur că da, Harold, comentă amical doamna Hunter. Mai ales lipsa de experiență.

Tracy își încleștă dinții.

– Cred că domnișoara O'Brien este inteligentă și plină de entuziasm și are acea impetuozitate irlandeză care o face să-și atingă scopurile, replică domnul Grant.

Apoi se înclină pentru a i se adresă lui Delano.

– Nu sunt de acord cu partea despre umilință, Delano. Știu din experiență că avem nevoie de o persoană agresivă pentru acest proiect. Oricum, adăugă el zâmbind către celălalt bărbat din încăpere, găsesc umilința ca o calitate recomandabilă pentru o soție.

Delano încuviință:

– De acord cu tine.

Comentariile bărbaților au fost primite cu sunete dezaprobatoare din partea femeilor. Tracy era tăcută ca o piatră și-l privea pe Delano.

– Doamnelor și domnilor, vă rog, spuse Edith Swanson pe un ton exasperat, încercând să restabilească ordinea.

– Edith, trebuie să-i lăsăm să se potolească, o întrerupse doamna Burr, care se foise pe toată durata întâlnirii.

– Dar ce facem cu domnișoara O'Brien? întrebă doamna Swanson, evident ajunsă la limita răbdării.

Doamna Burr se grăbi să se ridice în picioare.

– Oh, este potrivită.

Femeia de vârstă mijlocie o bătu pe Tracy pe umăr în timp ce-i șoptea:

– Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, dragă.

În timp ce ușa se închidea în spatele doamnei Burr, doamna Swanson le spuse celorlalți:

– Ei bine? Îi dăm acordul nostru domnișoarei O'Brien?

Membrii consiliului încuviințară. Toți, cu excepția lui Anthony Delano. Doamna Swanson oftă și-l întrebă:

– Ei bine, Anthony?

Delano își mângâie bărbia, dus pe gânduri.

– Sunt de acord cu faptul că domnișoara O'Brien are multe calități pentru a ajunge în această poziție. Oricum, mă îngrijorează lipsa ei de experiență, și mai mult decât atât mă îngrijorează faptul că îi este nefamiliar orașul.

O privi fix pe Tracy și spuse:

– Nu știe nimic despre Houston.

– Dar nu crezi că poate învăța, Anthony? întrebă răbdătoare doamna Swanson. Pare să fie foarte rapidă și inteligentă. Și, sincer, cu fondurile pe care le avem la dispoziție pentru a plăti un director de campanie...

– Înțeleg, sfârși Delano. Dar cred că am o soluție.

Zâmbi rapid și binevoitor spre Tracy.

– De ce nu mă însărcinați pe mine să-i arăt domnișoarei O'Brien împrejurimile, să o familiarizez cu locurile? Tânăra domnișoară are nevoie de ajutor, știți asta.

Ochii lui Tracy deveniră imenși; evident, Delano intenționa să se proclame mentorul ei personal.

Oricum, doamna Swanson era încântată de propunerea lui Delano.

– Oh, Anthony, vrei să ne dai o mână de ajutor? Va fi perfect! O poți prezenta pe domnișoara O'Brien unor numeroase personalități și, bineînțeles, ea va avea nevoie de însoțitor în diferite împrejurări.

Bătu încântată din palme.

– Este toată lumea de acord că va fi pur și simplu minunat?

Ceilalți membri ai consiliului încuviințară.

– Anthony, este a ta, spuse doamna Swanson fericită.

La dracu' gândi Tracy.

– Splendid, spuse Delano.

– Așteptați un minut, spuse Tracy, privind aproape disperată la doamna Swanson. Sunt de acord cu faptul că oferta domnului Delano este foarte generoasă, dar... dar el nu este nici măcar membru al asociației, nu-i așa?

Întrebarea lui Tracy fu primită cu o tăcere apăsătoare. Avea sentimentul că mersese mult prea departe de data asta.

Într-un târziu doamna Swanson spuse:

– Draga mea, tu nu știi?

– Ce să știu? riscă timid Tracy.

Doamna Swanson clătină din cap și spuse:

– Familia lui Anthony a donat terenul pentru noul nostru teatru, draga mea. Nu ți-a spus domnul Hastings?

– Oh, sunt sigură că a menționat asta, spuse Tracy, simțind că i se taie răsuflarea.

– Cred că îi pasă de el, spuse atentă doamna Swanson.

Zâmbi către tânărul om de afaceri.

– Anthony, îți mulțumim din toată inima. Întâlnirea s-a terminat.

Tracy stătea înlemnită pe scaun, cu o expresie încremenită, în timp ce ceilalți se pregăteau fără grabă de plecare. Doamna Hunter se opri lângă scaunul ei aprinzându-și o țigare.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș uita că este plin de bani, astfel încât aș fi foarte atentă cu „farmecele" personale pe care le-ași distribui. Dacă aș vrea să pun mâna pe unul cu bani, el ar fi primul pe care aș sări, spuse blonda uscățivă plecând de lângă Tracy și lăsând în urma ei, deasupra capului lui Tracy, un nor de fum. Sfârșită, Tracy, se ridică în picioare. Câțiva dintre membrii consiliului se opriră pentru a o felicita, iar Tracy le strânse mâinile cu un zâmbet forțat. Îndată ce toți ceilalți se îndepărtară, Anthony Delano se apropie de Tracy cu o lucire arzătoare în ochi.

– Bună iubito! spuse el pe un ton dramatic.

– Fără „bună iubito"! îi răspunse ea. Delano, asta-i o nebunie. Ce dracu' faci aici?

– Îți ruinez viața? sugeră el amabil.

– Cred că da! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? A fost cea mai lipsită de sens, cea mai josnică, murdară...

Se opri nervoasă, încercând furioasă să se gândească la un alt adjectiv.

– Demnă de dispreț?

– Ești îndrăgostită, îți spun eu.

– Nu ești sănătos! Te rog să-mi explici ce faci aici!

– Nu ai auzit-o pe doamna Sargent spunând că am un mare interes în acest proiect?

– Asta este altceva! exclamă ea. Toate astea sunt pur și simplu de necrezut! Doar nu vrei să spui că familia ta a donat într-adevăr terenul pentru teatru? Și cum dracu' ai putut să ajungi atât de repede? Chiar crezi că voi fi sub supravegherea ta?

– Ca răspunsuri la întrebările tale: da, pe ușa din spate, și nu cred, o știu.

– Dar de ce? întrebă ea uimită.

– Credeam că ți-am spus. Îmi place pisica ta.

– Doamne, ajută-mă! Am de-a face cu un lunatic.

– Haide, draga mea, continuă el nerăbdător, să plecăm de aici ca să putem să discutăm singuri despre particularitățile... situației noastre.

Tracy își mușcă buza într-o furioasă tăcere în timp ce Delano îi prindea brațul. Dar înainte ca el s-o poată urma afară din cameră, au fost reținuți de doamna Swanson care își așează mâna plină de bijuterii pe umărul lui Delano.

– Anthony, îți mulțumesc foarte mult că ne ajuți având grijă de domnișoara O'Brien.

Femeia în vârstă privi spre Tracy, apoi se întoarse către atrăgătorul bărbat aflat lângă ea.

– Spune-mi, ce mai fac ai tăi?

– Tata se simte mai bine de când el și mama s-au mutat la San Antonio, răspunse Delano politicos. Se împacă mai bine cu clima uscată.

– Oh, mă bucur foarte mult, cu toate că-mi lipsesc părinții tăi. A fost atât de generos din partea lui Renaldo să doneze terenul pentru noul noastr teatru, înainte ca el și Ingrid să părăsească Houston-ul. Se bucură de faptul că s-au retras?

– Poți să pariezi pe asta. Călătoresc tot timpul. Mă întrec de sute de ori.

– Oh, Anthony, sunt sigură că ești modest, spuse doamna Swanson. Este greu de spus că tu duci o viață sedentară. Memorials Interiors s-a extins și are – câte sunt acum? – patru magazine?

La început cuvintele Memorials Interiors nu-i spuseseră nimic lui Tracy. Anthony și doamna Swanson continuară să discute, când, dintr-o dată, Tracy înțelese. Își aminti ziua de duminică, livrarea, patul, foaia de livrare pe care o semnase... ca să nu mai vorbim despre lenjeria de satin și cuvintele lui Delano: „Ți-ar trebui măcar un pat."

Fără să se mai gândească la altceva, Tracy O'Brien îl privi fix și-i spuse dintr-o dată:

– N-am de gând să dorm în patul tău blestemat, Delano!

În tăcerea care urmă, căderea unui ac ar fi sunat ca o bombă. Mult prea târziu Tracy realiză ce greșeală făcuse. Dumnezeule, cum a putut spune ceva atât de stupid? Stătea în centrul camerei, umilită până-n adâncul sufletului, în timp ce toată lumea se uita la ea. Femeile păreau amuțite de ieșirea ei bizară, domnul Grant părea intrigat, și Anthony Delano părea tot atât de amuzat pe cât era de uimit de gafa astronomică pe care o făcuse Tracy.

Încă o dată în acea zi, doamna Swanson salvă situația:

– Bineînțeles că nu, dragă, îi spuse ea grațios lui Tracy.

Apoi, întorcându-se către Delano, îl certă în glumă:

– Anthony, ticălosule, sper că nu i-ai lăsat acestei fete

fermecătoare impresia că generozitatea ta față de ea este mai puțin decât onorabilă!

Cu o lucire în ochi adăugă:

– Din ce în ce mai mult am impresia că voi doi v-ați mai întâlnit înainte. Dacă-mi ierți sinceritatea, Anthony, am fost mai mult decât mirată de neașteptata ta... pasiune pentru artă. Spune-mi, ești sigur că tu și domnișoara O'Brien nu v-ați cunoscut până acum?

– Nu ne-am cunoscut, replică el. Dar te asigur, o vom face.

Imediat după ce femeia se îndepărtă suficient de mult pentru a nu o putea auzi, Tracy spuse printre dinți:

– Dracu' să te ia, Delano, uite ce m-ai făcut să spun!

– Din contră, Tracy, nu te-am făcut să spui nimic. Ai toate meritele pentru elocventa gafă pe care ai făcut-o.

– Am făcut pe dracu' și printre altele, nu dorm în blestematul tău de pat...

– Fiecare lucru la timpul său, iubito... Putem pleca acum?

Se opri pentru a zâmbi și a-i face semn doamnei Sargent care se afla în partea cealaltă a camerei.

– Sincer, draga mea, o să-i scandalizezi pe toți cu șoaptele tale isterice.

– O să-i scandalizez, într-adevăr! Tu ești cel care mi-a distrus complet reputația în această dimineață, care tocmai m-a aruncat pe mal.

– Prostii, Tracy, am încercat să te mențin pe linia de plutire, dar din păcate...

– Din prostie...

– Oh? Ți-ar păsa dacă s-ar pune la vot declarația ta?

Ochii ei se îngustară.

– Ce vrei să spui?

– De ce nu pui consiliul să voteze fără... intervenția mea, dacă ești atât de sigură că rezultatul ar fi același?

– Du-te dracului! îi șopti ea cu exasperare. Știi că nu ar face-o, nu acum. M-ai făcut să par ca o proastă care nu ar putea găsi

toaleta femeilor fără o hoardă de câini de vânătoare. De ce a trebuit să vii aici, Delano? Aș fi putut obține acest post și fără intervenția ta.

– Nu sunt de acord, spuse el imperturbabil. Ai nevoie de mine, dragă.

– Da, ca de o scamă în ochi.

– Deci mă ataci, dar nu uita că ești legată de mine.

– Cel puțin ai făcut o declarație care pare să fie adevărată. Ce urmează, Delano?

Ochii lui străluciră.

– Ce urmează? Vei lua masa cu mine, domnișoară O'Brien, astfel încât vom putea discuta, bineînțeles, despre detaliile campaniei noastre.

Îi oferi brațul și-i făcu cu ochiul.

– Cred că trebuie să fii supervizată de cineva care te înțelege, Tracy. Nu ești de acord?

Capitolul 5

– Încă îți spun, Delano, că ceea ce ai făcut a fost complet necinstit, spuse Tracy.

Erau acum în restaurantul Vargo și așteptau cocteil-urile la o măsuță încântătoare retrasă, aflată lângă un perete de sticlă. Tracy îi reproșase de cel puțin douăzeci de ori comportamentul de trădător pe care l-a avut la întâlnirea de la compania de balet, de fiecare dată fiind din ce în ce mai puțin vehementă. Nu putea să nu se simtă mai degrabă fericită, și asta în ciuda paradoxurilor lui Anthony. Ea într-adevăr obținuse postul pe care și-l dorea, primul ei loc de muncă adevărat pe care l-a avut vreodată. Era dificil să fie indignată și rece față de el, așa cum știa că ar fi trebuit să fie.

– Trebuia să fac ceva, dragă, argumentă el, oferindu-i un zâmbet candid și captivant. De altfel, nu puteam sta afară în ploaie.

El râse pe înfundate în timp ce chelnerul sosea cu băuturile. Tracy privi către cocteilul rece de căpșuni pe care chelnerul îl pusese lângă ea.

– Să-l bei încet, draga mea, o avertiză Delano făcându-i cu ochiul.

*
* *

La întoarcere, pe drumul spre apartamentul lui Tracy, Anthony s-a oprit și a intrat în magazinul Memorial Interiors unde avea biroul, pentru a putea astfel să semneze niște cecuri. Î învârtit prin magazinul foarte spațios și cu mobilă de lux. Exponatele erau de foarte bună calitate și observă că au prețuri rezonabile; mobilierul foarte modern alterna cu cel clasic, tradițional. Un număr de clienți, o parte dintre ei dorind să cumpere, erau întreținuți amabil de vânzători. Categoric, afacerea mergea extraordinar de bine.

Tracy simți o remușcare dureroasă amintindu-și de felul în care s-a purtat cu Anthony mai devreme. În ciuda faptului că ea nu i-a apreciat „ajutorul" de la întâlnirea de dimineață, ea își dăduse seama că o jumătate de zi petrecută cu ea însemna pentru el un sacrificiu destul de mare. O jumătate de zi în care și-a neglijat afacerile. Mai mult decât atât, îi dăruise un pat și cu toate că încercase să plătească pentru acesta, simțise că fusese un gest firesc din partea lui. Mai mult, își dăduse seama că Anthony trăsese niște sfori pentru ca patul să-i fie livrat atât de repede. Stătea dusă pe gânduri în fața unui mobilier chinezesc închis la culoare, când, din spatele ei, se auzi o voce groasă:

– Să-l împachetez pentru dumneavoastră, domnișoară?

Anthony o privea cu un zâmbet larg ținându-și mâinile în șolduri, iar Tracy nu se putu stăpâni să nu-i răspundă tot cu un zâmbet. Degetele ei s-au umplut cu nerăbdarea de a-l atinge, de a se întinde spre el și a-i simți linia puternică a obrazului, de a-i atinge gropița sexy din bărbie. Cu toate acestea s-a luptat cu ea însăși și a revenit la problemele care o frământau.

– Vorbind despre cumpărarea de mobilă, Delano, crezi că am putea găsi o modalitate prin care să pot plăti patul, pe care atât de generos mi l-ai trimis?

El ridică din sprâncene.

– Lucrul acela vechi. Noi nu puteam să scăpăm de el, dragă. Clienții noștri se îngrozeau ori de câte ori îl vedeau.

Anthony îi făcu cu ochiul.

– Nu era chiar de calitate, mă înțelegi?

– Delano...

Tracy își puse mâinile în șolduri ofensată. Anthony clătină din cap cu părere de rău.

– Oricum, cumpărătorii noștri au fost foarte încântați când l-am scos din magazin.

– Delano, pentru Dumnezeu...

– Și oricum a atras mult prea mulți leneși și prea mulți perverși în magazinul nostru. Toți voiau să se întindă în el, să lenevească, să se relaxeze și să plănuiască jocuri erotice.

– Delano!

– Pe lângă toate acestea, draga mea, patul acela – ei, bine – te reprezintă, nu ești de acord?

De data asta Tracy rămase fără cuvinte.

Râzând pe înfundate, el o luă pe sus și o scoase afară din magazin.

Câteva minute mai târziu au ajuns înapoi la apartamentul lui Tracy, iar Anthony a insistat să-l lase s-o vadă așezată în pat. Urcând scările, au fost opriți de domnul Henderson, administratorul blocului.

– Domnișoară O'Brien, cât timp ați fost plecată a sosit un colet pe numele dumneavoastră, o informă bătrânul domn. Am semnat pentru el, iar acum se află în apartamentul meu.

– Un colet? întrebă Tracy aruncându-i lui Anthony o privire în care se citea multă suspiciune. Cum el ridică din umeri, ea își îndreptă atenția către administrator.

– Mulțumesc pentru amabilitate, domnule Henderson. Dacă se poate, vom veni chiar acum să-l luăm.

Anthony insistă să care coletul mare și greu. Intrând în apartament, Tracy deschise cutia, iar surpriza îi tăie respirația. În cutie se aflau, împachetate cu grijă, pahare, cești, argintărie, un

serviciu de masă din sticlă termoizolantă, și chiar o față de masă.

– Ah, îmi place combinația de alb cu albastru, spuse Tracy, incapabilă să-și stăpânească entuziasmul, în timp ce privea la ceașca pe care o ținea în mână. Scoase din cutie felicitarea și o citi cu voce tare:

– Cu dragoste, de la mătușa Fayetta și unchiul Henry.

Zâmbind către Delano, adăugă:

– Sunt toate atât de frumoase și atât de folositoare. Mătușa Fayetta mă șochează întotdeauna cu latura practică pe care o are. De obicei este atât de excentrică.

– Excentrică? Mătușa Fayetta este excentrică?

Anthony râse. Stătea aplecat peste bar, privind-o pe Tracy care se afla la masă, cu un interes nedisimulat.

– Oh, da, și ea este prima care ar admite asta, îl asigură Tracy. Nu este chiar cu picioarele pe pământ, înțelegi, întotdeauna uită ceva, vorbește despre fel de fel de lucruri bizare. Adoră să facă pe psihologul amator. De fapt adoră să mă analizeze pe mine.

– Poate chiar ai nevoie de asta, sugeră el grav.

Ea scoase limba la el.

– Vreau numai să-ți explic faptul că mătușa mea este o persoană excentrică.

– Poate că așa se explică și faptul că are și o nepoată excentrică.

– Destul! Pun pisica pe tine!

– Slabe speranțe!

Zâmbind, Anthony se întoarse spre Captain Action care zăcea pe canapea, fără să-l intereseze nimic din ce se întâmpla în jurul lui.

– Nici măcar n-a ciulit urechile când am intrat în cameră, Tracy. Eu încă nu sunt sigur că mai este în viață.

– Oh, ăsta este unul din subtilele sale moduri de a sta de pază, îl asigură Tracy pe Anthony.

Uitându-se încă o dată la cutie, se încruntă și-și mușcă buzele.

– Știi, mătușa Fayetta n-ar fi trebuit să facă asta. De fapt,

până dimineața asta am crezut că ea mi-a trimis patul. Am încercat s-o sun ca să-i mulțumesc, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Îl privi pe Anthony.

– Pentru că veni vorba, cred că este timpul să ne așezăm... Dintr-o dată el veni spre ea și o cuprinse în brațe, spunându-i cu voce aspră, aproape răgușită:

– O scoatem noi la capăt cumva.

Tracy inspiră adânc. Descoperi că se simțea în siguranță în brațele lui, cu buzele lui pe gâtul ei, cu respirația lui fierbinte pe piele.

– Anthony, nu...

– Știi, Tracy, murmură el dus pe gânduri, retrăgându-se încet și mângâindu-i fața cu degetele, ai în tine o prospețime unică. Ai fost nevoită să muncești din greu și asta îți dă prețioasa capacitate de a aprecia viața, de a o vedea ca pe o aventură. Se întâmplă ca oameni ca mătușa Fayetta sau ca mine să dorească să te distrugă fără nici cea mai mică urmă de decență. Bucură-te de vase, draga mea. Bucură-te de pat.

– De pat? Dar eu nu vreau...

– Vorbești prea mult, mormăi el, grăbindu-se să-i acopere gura cu a lui.

Anthony își trecu brațul după gâtul ei, astfel încât să o poată săruta. Sărutul lui pasionat era însoțit de o mișcare îndrăzneață a limbii care promitea mai mult decât intimitate lipsită de prejudecăți, neinhibată. Tracy își simți trupul excitat, în timp ce el o provoca apăsând-o cu masculinitatea lui întărită.

– Oh, iubito! îi șopti el la ureche. Ești atât de apetisantă, iar liniile trupului tău sunt perfecte.

Mâinile lui o mângâiară, alunecând până pe coapse și, cu o mișcare abilă, reuși s-o aducă lângă el. Când el îi vorbi din nou, vocea lui părea mai străină lui Tracy, plină cum era de intensitatea dorinței.

– Asta este ceea ce dorești, Tracy? Să fii devastată, să nu mai simți pământul sub picioare?

În timp ce vorbea o luă în brațe, ducând-o spre dormitor. Înainte ca ea să înțeleagă ce se întâmplă, erau deja în patul moale. Plutea în aer ceva magic, făcând ca toate sărutările și îmbrățișările lor să pară ireale. Ochii lui, arzând de pasiune, ațintiți asupra ei, o țineau sub o vrajă ce părea eternă. Cu mișcări încete îi desfăcu părul, și-i dădu jos jacheta și o trase cu putere spre el.

Brusc, se așeză pe marginea patului, cu spatele la ea și, în timp ce își trecea mâna prin părul blond, spuse:

– Te-am rănit...

– Nu, Anthony, spuse ea delicat. Am fost și eu puțin cam aprinsă.

– Tracy, tu mă înnebunești!

Fiecare cuvânt al lui era spus pe un ton grav. Ochii lui erau strălucitori, dar se oglindea în ei frustrarea și dorința.

– Aș vrea să vorbesc cu tine în living, după ce o să te aranjezi.

– Desigur, Anthony, spuse ea privind vrăjită după el.

Cu siguranță era un bărbat straniu, își spunea Tracy. La început o necăjea, apoi practic i-a smuls hainele de pe ea cu o dorință sălbatică, pentru ca în cele din urmă, să țâșnească afară din cameră.

Era supărat? Frustrat? Nebun?

Nu mai mult decât ea!

Tracy își aranjă repede părul și-și netezi hainele. Intră cu precauție în living. Anthony stătea în conul de lumină ce venea prin ușile deschise ale balconului. El se răsuci brusc după ce ea își drese vocea.

– Tracy, nu-mi spune că eu nu sunt genul de bărbat cu care tu ai vrea să începi o relație, o avertiză el. Mă scoți din minți și cred că voi face la un moment dat ceva necugetat.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ceva necugetat? Ce anume?

– Chiar trebuie să întrebi asta, după tot ce s-a întâmplat?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Bine, dar n-a fost atât de îngrozitor.

El izbucni aproape feroce:

– Da. Dar n-a fost cum trebuie. N-a fost momentul potrivit.

Se apropie de ea și o prinse ferm de umeri.

– Promite-mi că vei tăia din rădăcină acest paradox conform căruia eu nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

– Sau? îl necăji ea.

– Sau îți voi arăta cu siguranță cât de nemernic pot să fiu.

– Chiar așa? Pot să mă bazez pe asta? întrebă ea nerăbdătoare.

– Tracy!

– În regulă. În fond, tu nu trebuie să fii un italian înfocat.

– Dar sunt un italian stăpânit de pasiune.

– Bine. Dar spune-mi, când vei avea de gând să fii mizerabil, vreau să spun... când va fi momentul în care vei fi cu adevărat?

El o studie puțin încruntat și după un timp îi răspunse:

– Nu știu. Dar cunosc lucruri care au început să crească prea repede. Cred că avem nevoie de ceva timp pentru noi, iubito. Cred că trebuie să ne cunoaștem unul pe celălalt mai bine.

– Aici este punctul în care pasiunea pentru arte se face simțită? întrebă ea.

– Oh, da, răspunse el, cuprinzând-o cu tandrețe în brațe și strivindu-i buzele într-un sărut înfocat. Am o pasiune imensă pentru arta iubirii.

Capitolul 6

– Cum spuneai că te cheamă?

– Tracy O'Brien.

Era o după-amiază de iulie și Tracy stătea în bucătăria fierbinte a fermei lui Clayton West, aflată lângă micul oraș Sealy, conversând cu Dixie West, în timp ce amândouă se grăbeau să răcească un ceainic așezându-l în chiuvetă.

– În regulă, draga mea. Am fost atât de îngrijorată încât am uitat, spuse doamna West. La dracu' pariez că fripturile sunt gata și Clayton ne va prinde și ne va lua la bătaie dacă nu vom duce cât mai repede ceaiul ăsta afară.

Frumoasa brunetă își șterse fruntea cu mâneca de la cămașă, apoi mai adăugă zahăr și lămâie în ceai.

– Doar știa că ar fi trebuit să angajăm mai multe ajutoare pentru astăzi.

– Te descurci de minune, o asigură Tracy pe femeie, scoțând gheața din pungă și dându-i drumul în ceainic.

În jurul lor era un continuu du-te-vino. Unii treceau cu castroane enorme pline cu diferite salate, preparate din cartofi,

sau varză, fasole păstăi și alte vegetale, în timp ce alții aduceau prăjituri sau rulouri calde.

– Ați fost atât de generoasă, atât dumneavoastră cât și domnul West, când ați oferit acest bal pentru strângerea de fonduri, îi spuse Tracy gazdei.

– Oh, dar nu este mai nimic, replică doamna West.

– Îmi este greu să cred că toate aceasta sunt un nimic! insistă Tracy.

O cină acasă la Clayton West, bine cunoscutul magnat al petrolului, a devenit prima din multele serate de caritate destinate adunării fondurilor pentru construcția noului teatru, ținute la reședințele persoanelor deosebit de bogate, persoane cunoscute de Tracy prin intermediul doamnei Swanson și al lui Anthony. Tracy pregăti broșuri cu care încerca să tenteze pe orice „potențial" aflat pe agenda firmei, prin meniurile posibile ale seratei. La o sută de dolari pentru fiecare persoană, invitații potențiali ar fi putut alege să participe la „meniul Western" – grătarul oferit de domnul West, sau la serata dată lângă piscina de la Memorial Drive, reședința unui foarte bogat chirurg, sau la o cină selectă oferită de River Oaks, unul dintre cele mai faimoase restaurante din Houston. Două sute de invitați erau așteptați să sosească în această seară la reședința West, iar despre celelalte locuri nu s-ar putea spune că ar fi fost mai neglijate decât acesta. Despre sine, Tracy trebuia să admită că îi datora lui Anthony Delano foarte multă recunoștință pentru această seară...

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnelor?

Ca și cum ar fi fost adus acolo de gândurile ei, Anthony intră pe ușa din spate a bucătăriei. Tracy zâmbi în timp ce îl studia; într-un fel sau altul amândoi aleseseră să poarte jeanși, cămăși albastre și ghete în acea zi și auziseră deja câteva comentarii despre ce „pereche potrivită" formau.

– Ne-ar plăcea să ne ajuți, Anthony, răspunse Dixie West,

rugându-l să ia ceainicul plin. Spune-mi, te rog, se mai vede cumva chelia lui Clayton pe undeva, pe afară?

– Nu-ți face griji, Dixie, răspunse Anthony râzând. Și-a suflecat mânecile și acum muncește din greu la tăiatul cărnii pentru gratăr.

– Oh, nu e cazul să-l compătimiți, copii.

Anthony luă ceainicul și le lăsă pe cele două femei să iasă afară. Scena care îi întâmpină în grădină era una de o sălbatică dezordine. Sute de oameni care cumpăraseră bilete pentru petrecere se distrau de minune. Câțiva dintre ei aruncau cu potcoava la stâlp, alții pescuiau, mulți dintre ei se întorceau cocoțați pe fânul din căruțe după o lungă călătorie prin fermă. Era, de asemenea, și un alt grup de oaspeți care s-au ascuns de căldura verii în vecinătatea butoaielor reci de bere, încercând o partidă de tir.

Tracy inspira aroma delicioasă a fripturilor în timp ce se apropiau de zona de servire a mesei. Bufetul și mesele de picnic erau acoperite cu încântătoare fețe de masă roșii. Anthony așeză vasul cu ceai pe bufet și, o clipă mai târziu, două ajutoare se apropiau cărând un munte de mușchi de vită tăiat felii.

Tracy lovi în triunghiul metalic pentru a anunța începutul festinului. O dată ce invitații s-au adunat, formând cozi pentru a se autoservi, ea s-a retras în curtea interioară a reședinței West. Anthony i se alătură așezându-se într-un șezlong în imediata ei vecinătate, pe terasă.

– Felicitări, Tracy, spuse el. Se pare că prima ta acțiune este un succes teribil.

– N-aș fi putut să realizez asta fără tine, Anthony, îi răspunse ea sincer. Și mă simt vinovată. Afacerile tale nu suferă din cauza timpului pe care l-ai pierdut ajutându-mă pe mine?

Șezlongurile lor erau apropiate, astfel încât el putu să-i prindă mâna cu a lui.

– Nu, am marele noroc să fiu în poziția în care să-mi pot conduce afacerile – și viața – din imediata ta apropiere, draga mea.

Sufletul lui Tracy tresări. Anthony părea să aibă înclinație

pentru a face cele mai inocente declarații și a le transforma în ceva mult mai intim.

– Îmi este bine să fiu din nou cu tine, Tracy, reluă el. Am avut sentimentul că mă ignori toată după-amiaza.

Tracy deschise gura pentru a nega acuzațiile lui, când o roșcată apăru cu un platou plin cu fripturi.

– Hei, Anthony, nu vrei să vii să mănânci cu noi?

– Bună, Leticia, zâmbi Anthony către fata care purta jeanși și o bluza mulată din satin, bluză care de altfel nu făcea nimic pentru a-i ascunde sânii voluptuoși. Care noi?

Leticia arătă spre una din mesele din apropiere. Imediat o jumătate de duzină de fete frumoase făcură semne cu mână, unele din ele strigând:

– Bună, Anthony!

– Ei, bine, Anthony? îl întrebă Leticia cu voce tărăgănată. Știi, noi toate am cumpărat bilete numai pentru a te putea vedea pe tine.

Tracy se simți aproape iritată de flirtul roșcatei, dar Anthony replică cu diplomație:

– Nu-ți face griji, Tish, sunt sigur că vom putea sta de vorbă mai târziu.

Dregându-și vocea, arătă spre Tracy.

– Spune-mi, ai cunoscut-o pe Tracy O'Brien? Ea se ocupă de acțiunea de astăzi.

Ochii verzi ai Leticiei o fixară cu suspiciune pe Tracy.

– Oh, bună. Nici nu observasem că ești aici. Ești tăcută ca un șoricel.

Înainte ca Tracy să poată replica, Leticia dispăruse deja.

– Te-am ignorat? îl întrebă Tracy pe Anthony neîncrezătoare. Se pare că nu duci lipsă de companie în după-amiaza asta.

– Crezi sau nu, am suferit, draga mea. Ai fost ocupată toată ziua.

– Anthony, am avut de lucru. A trebuit să promovez imaginea baletului oricărei persoane cu care m-am întâlnit.

– Ca și mine, de altfel, spuse el cu glas nevinovat.

Ca pentru a dovedi adevărul cuvintelor lui Anthony, o altă femeie se opri lângă șezlongul lui și întrebă:

– Anthony, vrei să-ți aduc friptură? Trebuie să fii lihnit de foame, dragul meu.

– Nu, mulțumesc, Missy, spuse Anthony cu un zâmbet în timp ce Tracy aproape că-și spărsese un dinte, atât de tare strângea din maxilare.

– Am făcut atâta drum doar ca să te vedem pe tine, scumpule, spuse frumoasa brunetă, alintându-se.

– Voi fi aici toată seara, replică Anthony. Voi alerga spre tine mai târziu.

Fata se îndepărtă pentru a se alătura prietenelor ei.

– Doamne! exclamă Tracy. N-am crezut că voi întâlni versiunea masculină a lui Scarlett O'Hara, Scarlett la picnic. Deci ai fost foarte ocupat, nu-i așa, Anthony? Cu Missy și... cum i-ai spus? Dish?

– Tish. De fapt am discutat mult despre strângerea de fonduri cu Tish și cu mulți alți oameni care au văzut broșura la magazinul meu. Asta înseamnă mulți bani pentru balet. Acum, pentru că fetele sunt aici, nu pot să le ignor, Tracy.

Dintr-o dată Tracy se simți vinovată de comportamentul ei fără scrupule.

– Îmi pare rău, Anthony. Ai dreptate, bineînțeles. Ai fost extraordinar, ai donat bani pentru fondul teatrului, ai cumpărat bilete pentru amândoi astăzi, ceea ce nu era deloc necesar în cazul meu. N-ar trebui să te critic atât de mult.

El se înclină într-o parte și o sărută ușor pe obraz.

– Dacă ești geloasă, dragă, asta este grozav. Îmi place la nebunie.

– Se prea poate. Privind către oaspeții care se îndreptau spre bufet, continuă mult mai serioasă:

– Anthony, tu într-adevăr faci prea multe pentru mine. Dumnezeule, mă duci până și la serviciu în fiecare zi.

– Te-am copleșit cumva, draga mea?

– Da.

– Bine.

– Trebuie să admiți că este puțin cam mult să fii luată din Galveston cu un avion particular pentru a merge la o întâlnire.

– Vrei să spui că nu te-ai distrat cu mine la plajă?

– Mmm... cred că mi-a plăcut cel mai mult felul în care ai întins loțiunea de plajă... spuse ea cu un zâmbet jucăuș.

El îi făcu cu ochiul.

– Dar felul în care fac surf?

Ea izbucni în râs.

– Ce mă fac eu cu tine, Anthony?

– Să-ți spun în douăzeci și cinci de cuvinte, sau mai puține?

– Da, spune-mi în cel mult douăzeci și cinci de cuvinte.

El râse pe înfundate, arătând spre bufetul de alături.

– Să mergem, draga mea. Nu mai este atât de aglomerat și eu sunt lihnit de foame.

– Ești lihnit de foame... ar putea fi patru din cele douăzeci și cinci de cuvinte?

El râse în timp ce se ridicau.

– Când ți le voi spune, dragă, vor fi toate douăzeci și cinci.

După ce terminau de mâncat, toată lumea se strângea în hangarul în care, de obicei, familia West își ținea avioanele personale. O formație alcătuită din patru bărbați făcea foarte mult zgomot, însă oaspeții, plini de bere și de fripturi, păreau să iubească muzica aceea stridentă.

Într-un târziu Tracy și Anthony păsiră în hangarul iluminat. Un grup de femei conduse de Tish îl asaltară pe Anthony.

– Bună, Anthony! țipară ele, îngrămădindu-se în jurul lui. Ce mai face Estelle? îl întrebă o blondă cu ochi căprui strălucitori.

Ochii lui Tracy deveniră enormi când Anthony replică pe un ton firesc:

– Oh, este bine.

– Spune-i să mă sune data viitoare când ajunge în oraș, vrei, scumpule? îi spuse Tish.

– Sigur că da, încuviință amabil Anthony.

– Și micul Teddy ce mai face? întrebă Missy.

Până aici. Tracy se întoarse și-i răspunse frumoasei fete, cu zâmbetul pe buze:

– Oh, nu te îngrijora, Missy. Anthony a reușit să strângă fondurile pentru educația micului Teddy.

În timp ce nefericita Missy privea înmărmurită când la Anthony când la Tracy, blonda, evident grăbită să câștige, spuse:

– Anthony, vrei să dansăm? Știi că nu pot rezista la melodia asta, dulceața mea.

Întorcându-se către Tracy, fata adăugă:

– Nu te deranjează, nu?

Neașteptând un răspuns, blonda îl trase pe Anthony, pe ringul de dans, în timp ce el îi arunca lui Tracy peste umăr priviri încurajatoare.

– Oh, este atât de galant, murmură ea.

Și astfel începu seara pentru ei. Anthony a trăit alături de Tracy cel mai plăcut dans din viața sa, dar una dintre femei îi puse acesteia aceeași întrebare:

– Nu te deranjează, nu-i așa?

La un moment dat, când Tracy și Anthony se hotărâseră să fie pentru câteva minute singuri, el clătină din cap și-i spuse:

– Ah, ce sacrificii trebuie să facem pentru această nobilă cauză.

Bineînțeles, Tracy a fost îngrijorată tot timpul serii. Nu ducea lipsă de parteneri de dans și a trecut des printre oaspeți, oprindu-se și discutând cu ei despre strângerea fondurilor. În sfârșit, orice s-ar spune, frustrarea de a-l privi pe Anthony înconjurat de grupul de admiratoare devenise atât de mare pentru ea, încât ieși afară să se liniștească.

Era o noapte cu lună plină, caldă și plăcută, cu un ușor parfum de flori plutind în aer și un cer plin de licărirea stelelor. Dincolo de intrarea în hangar, lângă care stătea Tracy, avioanele își aruncau umbra pe pistele de ciment. Știa că nu

trebuie să fie furioasă pe Anthony, că nici unul dintre ei nu putea neglija nici una din persoanele care ar fi putut aduce bani pentru balet. Dar, la dracu, ea era furioasă!

– Îți pui o dorință la o stea căzătoare, draga mea?

Tracy tresări când simți mâinile puternice ale lui Anthony pe umerii ei și îi auzi vocea aspră. El îi mângâie părul și gura lui minunată îi atinse gâtul, făcând-o să se cutremure.

– Nu-mi spui cum ai încercat să evadezi din mijlocul frumoaselor care te-au capturat?

– Ești supărată pe mine, nu-i așa?

– Eu? Supărată? De unde ți-a mai venit și ideea asta?

– Draga mea, o fac pentru balet.

– Oh, da, te sacrifici eroic pe tine însuți pentru acele femei frumoase. Spune-mi, cum le-ai cunoscut?

– Sunt prietenele Estellei.

– Splendid.

– Tracy, în legătură cu Estelle... începu el neconvingător.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Scutește-mă, Anthony.

– Să te scutesc?

– Taci din gură, dacă preferi așa.

Acum el o privea uimit.

– Uite, Tracy, dacă nu ai fi atât de încăpățânată și dacă m-ai asculta câteva minute, ai realiza că Estelle nu reprezintă nici o amenințare...

– Ha!

– Cât despre Tish și prietenele ei, toate vor să cumpere bilete pentru petrecerea de la piscina Ellington..

– Oh, îți mulțumesc din toată inima, Anthony. Ve fi și tu acolo, nu?

– Noi vom fi acolo.

– Tu vei fi probabil sufocat de...

Dintr-o dată, Tracy începu să râdă. Toată situația creată i se părea absurdă.

– Spune-mi, Don Juan, este vreo femeie aici, în seara asta, care să nu-și dorească să sară în patul tău?

Acum și el o privea amuzat.

– Poți fi tu.

– Ce vrei să spui cu „poți fi tu"?

– Tu vrei să-mi sari în pat?

– Am dormit deja în el, îți amintești?

– Cred că asta este valabil pentru foarte multe.

Înainte ca Tracy să-i poată răspunde, Tish se apropie de ei.

– Anthony, scumpule, se cântă melodia noastră!

Trăgându-l de mână pe Anthony, se învârti în jurul lui și-i spuse lui Tracy peste umăr familiarul:

– Nu te deranjează, nu-i așa?

– Mă deranjează, spuse Tracy printre dinți, dar Tish și Anthony erau mult prea departe pentru a o auzi.

– Mă deranjează, repetă pentru sine furioasă, bătând cu vârful ghetei în pavaj.

Tracy se întoarse în hangar și se afundă în marea de dansatori. Îi localiză pe Tish și Anthony și se îndreptă spre ei. O bătu pe umăr pe Tish și-i spuse dulce:

– Mă deranjează, Tish.

Nedându-i fetei nici o șansă de a da replica, Tracy apucă ferm brațul lui Anthony și îl trase de lângă dezamăgita roșcată. Pentru câteva clipe ea și Anthony valsară în tăcere, chiar dacă el o studia la fel de amuzat pe cât era de uimit. Cred că l-am lovit! își spuse ea satisfăcută.

În timp ce dansau păreau că erau făcuți unul pentru altul, corpurile lor se potriveau perfect. Tracy îl trase pe Anthony ușor către ea, adorând să-i simtă pieptul puternic atingându-se de ea, tăria virilității lui care întotdeauna îi făcea sfârcurile să răspundă, întărindu-se. Îmbătată de parfumul lui, îl găsi mult mai atrăgător datorită esenței subtile de fum și transpirație. Adora felul în care ochii lui adânci străluceau cu tandrețe, felul în care lumina îi contura chipul frumos și îi juca în părul blond.

În final, când se retraseră într-un colț îndepărtându-se de larma mulțimii, el îi spuse:

– Da, poți, Tracy.

– Poftim? Pot ce?

– Ei bine, tu ai întrebat, nu?

– Ce am întrebat?

– M-ai întrebat dacă dansez.

El izbucni în râs.

– Nu recunoști melodia? Este „Pot dansa cu tine pentru tot restul vieții? “.

*

* *

Tracy fusese tăcută pe drumul de întoarcere, dar nu protestă când Anthony o întrebă dacă poate să urce. La etaj, stăteau stânjeniți în fața ușii ei până când, într-un târziu, el o întrebă:

– Sunt încă pus la colț, Tracy?

Ea nu-i răspunse, dar se luptă să nu zâmbească. Arăta foarte bine în jeanșii strâmți și asortați cu cămașa, iar ochii lui căprui erau atât de sinceri și atât de vulnerabili încât ea fu nevoită să-l accepte, să nu mai fie atât de severă.

– Bine, cred că nu este vina ta că ești irezistibil, oricum, nu în totalitate.

– Uite, Tracy, îmi voi lua o sabie pentru a îndepărta toate acele femei. Și cum crezi că m-am simțit când tu ai dansat cu acel bancher?

– Cu el? Este atât de bătrân încât ar putea să-mi fie tată.

– Chiar de asta îmi era frică.

– Oh, ce sacrificii trebuie să facem pentru această nobilă cauză, spuse ea teatral, repetând cuvintele lui. Chiar și să dansăm cu bancherii.

El făcu un pas apropiindu-se de ea.

– Iubito, dacă ai putea vedea ce văd eu când te văd în jeanși,

nu ai avea niciodată dubii legate de persoana cu care aș vrea să fiu astăzi, sau în noaptea asta.

Zâmbetul ei nu mai putu fi reținut.

– Dacă aș putea vedea ce vezi tu când mă vezi în jeanși, nu aș simți același lucru, repetă ea.

– Este adevărat, admise el râzând pe înfundate.

– Spune-mi, ce vezi când mă vezi în jeanși?

El clătină din cap.

– Sunt făcut bucăți.

– De jeanșii mei?

– De tot.

– Asta poate fi aranjat.

Când el nu răspunse ci numai zâmbi la aluzia ei, Tracy, adăugă:

– Știi, cu siguranță ai un pat în care te poți trezi mâine dimineață. Și dacă ziua de azi nu mi-a demonstrat nimic, cu siguranță însă mi-a arătat că am lângă mine un bărbat dorit de multe femei.

– Mă ai pe mine, într-adevăr. Cu trup și suflet.

– Într-adevăr, îl tachină ea. Nu sunt sigură. În seara asta ai fost mai mult decât Prințul Fermecător al balului, cu o întreagă armată de fecioare din care să alegi.

– Poate că prințul găsise deja prințesa pe care o căutase toată viața, îi spuse el cu un tremur în voce.

– Oh, Anthony!

Într-o clipă era în partea cealaltă a camerei, în brațele lui, sărutându-l aprins.

– Ooh! exclamă el, întorcându-i sărutul cu egală ardoare.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui deveni mult mai serioasă.

– Cred că ziua de azi ne-a demonstrat la amândoi cât de greu ne este să stăm departe unul de altul.

– Oh, da. Ai simțit și tu asta?

– M-a ucis fiecare secundă în care am fost despărțiți.

– Chiar și când erai cu Tish?

– Tish. Mai ales atunci. Este atât de gălăgioasă, iar tu ești atât de ingenuă, atât de caldă.

– Și tu la fel... Anthony?

Se opri, și până la urmă își făcu curaj să-l întrebe:

– Nu crezi că este timpul să terminăm ce am început pe canapea?

Când el se retrase uitându-se înmărmurit la ea, adăugă:

– Vreau să spun... Au trecut multe săptămâni, știi doar.

– Tracy, ceea ce eu începusem pe canapea, ar fi potrivit pentru cineva ca Tish.

– Asta sigur nu se poate. Tu și Tish? Pe canapeaua mea?

– Vorbeam metaforic, atâta tot.

– Nu vreau să faci asta cu Tish nici metaforic, nici în alt fel.

– Scutește-mă dragă!

Cu o expresie exasperată îi puse mâinile pe umeri.

– Ceea ce încerc să-ți spun, dacă mă poți asculta un minut, este că acea încercare de pe canapea ar fi potrivită pentru o fată ca Tish, dar eu vreau ceva special pentru iubita mea.

Tracy se îmblânzi.

– Putem să încercăm în pat? întrebă ea plină de dorință.

El râse și o îmbrățișă, dar brațele sale tremurătoare îi trădau sentimentele.

– De ce, Tracy, din moment ce ești atât de dornică să faci dragoste cu mine, încă mai simt ceva înlăuntrul tău care-mi rezistă?

– Îți rezistă?

El se îndepărtă de ea și îi cercetă fața cu ochi pasionați.

– Nu simt că te cunosc suficient de bine, draga mea. Toate barierele au căzut. Le poți spune comportament încăpățânat, armură, oricum. Dar simt că mai este ceva despre tine, poate chiar ceva mai mult, despre care nu mi-ai povestit.

La cuvintele lui inima ei începu să bată puternic, și ochii ei albaștri se plecară vinovați. Imediat el îi cuprinse fața cu mâinile, forțând-o să-l privească în ochi.

– Este ceva despre care nu mi-ai vorbit până acum, repetă el.

Și vreau să știu totul. Vezi, draga mea, nu este suficient să fiu în tine fizic, vreau să împart cu tine gândurile tale, inima ta, sufletul tău.

Cuvintele lui electrizante o făcură să fie cuprinsă de flăcările pasiunii.

– Oh, Anthony, sună incredibil.

– Și va fi. La momentul potrivit.

Cuvintele lui deveniră șoapte, iar brațul lui o strânse mai tare.

– Va fi atât de bine...

– Este bine și acum.

– Vreau să aștept până când amândoi vom putea muri pentru asta, până când amândoi vom fi pregătiți...

– Sunt pregătită.

– Vreau ca fiecare să sfâșie hainele celuilalt.

– Sunt gata să le sfâșii pe ale tale.

– E minunat, prințesa mea. Noapte bună.

*
* *

E minunat, prințesa mea? Noapte bună? Într-adevăr îi spusese cuvintele astea, sărutând-o nevinovat pe frunte? Și a plecat? Într-un târziu realitatea penetră mintea ei ametită, îmbătată de pasiune. Da, plecase; zgomotul ușor al ușii de la apartamentul ei dovedea plecarea lui. Întâlnirea lor se sfârșise așa cum multe altele se sfârșiseră în ultima vreme – cu un infern de frustrări. Pentru Dumnezeu, oare ce moment aștepta?

Tracy ieși în grabă din cameră și se aplecă peste balcon, căutându-l cu privirea prin întuneric. El voia ca toate barierele să fie doborâte, dar încă nu-i dăduse nici o explicație despre misterioasa Estelle.

– Unde te duci Anthony? strigă ea. Să o cauți pe Estelle? Sau pe Tish?

El n-o auzi. Era deja departe, în mașină, cu lumina lunii strălucind în minunatul lui păr și formând un halou.

Capitolul 7

– Vrei să spui că ai nevoie de o sută de dolari pentru o carte despre ulcer? Poți să fii sigur că nimeni nu dă atâția bani pentru a ști ce se întâmplă în stomacul cuiva.

Se întâmpla cu o săptămână în urmă, când Tracy stătea în micul ei birou la Houston Repertory Company și vorbea la telefon, cu fratele ei, Rick.

– Oh, sigur, spuse ea după lamentările lui. Acum mă faci să mă simt ca Ebenezer Scrooge. Știu că trebuie să ai cartea și știu că detești să-mi ceri bani. Îți trimit un cec mâine. Dar te rog învață tot ce poți despre gastroenterologie. Cred că mă vei face să am ulcer. Da, da, glumeam. Ai grijă de tine!

Tracy puse receptorul în furcă cu un oftat și se lăsă pe spate în scaun, masându-și ceafa. Simți înțepături slabe pe spate în timp ce vorbea cu fratele ei. Nu-l putea învinovăți pe Rick; studia nouăzeci de ore pe săptămână și avea și un serviciu, cu jumătate de normă în același timp. Mama lor trăia dintr-o pensie mică și nu-și putea ajuta fiul deloc. Prin urmare, Tracy făcea tot ce putea pentru a avea grijă de fratele ei.

Dar nu-i era ușor de data asta, mai ales cu celelalte cheltuieli pe care le avea în această după-amiază...

Tracy oftă și-și întoarse scaunul spre fereastră. Era după-amiaza târziu și soarele era ascuns după pinii și stejarii de afară, aruncând pe pământul de sub copaci un joc de lumini și umbre. Lui Tracy îi plăcea să lucreze în această clădire: biroul ei era izolat, aflat la capătul clădirii, departe de sunetele muzicii din sălile de repetiții și de instructorii de balet care strigau într-una denumiri de pași și poziții. De câte ori se simțea tensionată și preocupată își răsucea scaunul pentru o clipă și admira frumusețea priveliștii de afară. Îndată gândurile ei pline de griji puteau fi în pace din nou.

Tracy se gândi cu mândrie la realizările muncii ei din ultimele câteva luni. În primul rând se familiarizase cu toți angajații și studenții companiei, urmase câteva cursuri și participase la o școală de vară ținută de un instructor venit de la Ballet Theatre din New York. Între timp avusese prima sa apariție într-un talk-show în sprijinul companiei, și se pregătise pentru asta ca un adevărat campion. Donațiile și promisiunile de fonduri pentru noul teatru începuseră să apară pe măsură ce mediatizarea creștea. În lunile următoare, Tracy avea de gând să înceapă campania poștală, să se ocupe de apariția unor articole în ziarele și revistele locale, să organizeze campania telefonică folosind voluntarii.

– Stai degeaba la locul de muncă, Tracy?

Fusese întreruptă din gânduri de vocea lui Alan Sanderson. Se întoarse cu scaunul pentru a-l vedea pe primul balerin care stătea în ușa deschisă a biroului ei. Alan era un bărbat atrăgător, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu păr negru și ochi albaștri neobișnuit de luminoși. Avea fizicul magnific al unui dansator, întotdeauna perfect observabil prin costumul de dans lipit de trup. Alan, oricum, părea interesat mai mult de hainele lui Tracy, privirea lui poposind pe decolteul în V al bluzei sale cambrate, apoi repede se mută pe picioarele

bronzate care apăreau de sub fusta verde-închis, strâmtă.

– Alan, nici n-am auzit când ai intrat, îi spuse ea zâmbind. Ai terminat cu clasa ta?

El negă din cap în timp ce intra în micul birou și venea aproape de ea.

– Aș vrea să fie... pentru totdeauna. Mai am încă patru săptămâni de lucrat cu micuțele. Nu sunt capabile să facă nimic dar se îngrămădesc, râd, țipă întruna. Am rugat-o pe Linda să nu mă chinuie cu începători, dar crezi că a ascultat? Nu. Și toate astea pentru că nu se descurcă cu micii monștri.

Sfârșindu-și tirada, se cocoță pe biroul lui Tracy.

Tracy se forță să nu râdă. Era bine cunoscut în toată compania că Alan era o persoană fără milă față de tinerele balerine. Tracy știa că baletul înseamnă o disciplină riguroasă și că nu era pentru persoanele sensibile sau slabe, dar o îngrijora faptul că-l văzuse aducând în pragul lacrimilor nu numai una din fete, când poate că un cuvânt ferm dar prietenos putea fi folosit la fel de bine. Iar comentariile lui Alan despre Linda Eckhart, directoarea artistică, erau fără îndoială nedrepte.

– Hei, Pământul o cheamă pe Tracy! Răspunde, Tracy!

Vocea lui Alan îi tăie firul gândurilor, și ridicând privirea spre el îl văzu studiind-o cu o privire jucăușă.

– Pe unde ești tu astăzi, copile? o întrebă el. Prin țara minunilor, visându-l pe Prințul cel Frumos?

– Ce te face să te gândești la asta? se împotrivi ea.

– Oh, nimic. Tu și el stați împreună doar douăzeci și patru de ore pe zi.

Tracy zâmbi. Ea și Alan deveniseră prieteni, și el niciodată nu rata ocazia de a-i aminti cât de mult timp petrecea cu Anthony.

– Nu avem nimic unul cu celălalt, îi spuse ea.

– Bun. Atunci de ce nu ieși cu mine în oraș, Tracy? Cred că te-am invitat de o mie de ori până acum.

– De o mie de ori, repetă Tracy neîncrezătoare. Nu crezi că este puțin exagerat?

În sine ei, Tracy știa că doar se eschiva de la o relație mai strânsă cu Alan. Îl plăcea ca prieten, dar nu concepea că s-ar fi putut întâlni cu el.

– Ai milă de mine, Tracy, continuă Alan. Cum ți-ar fi dacă ai sta toată dimineața cu cincisprezece gâsculițe, fiecare având două picioare stângi?

– Alan, îl admonestă ea cu un zâmbet, asta este atitudinea unuia din instructorii noștri? Cu siguranță mă bucur că nu scrii nici unul din comunicatele mele de presă. Nici nu te-am întrebat de ce ai venit aici.

– Știi de ce, Tracy, să te iau și să mergem să ridicăm mașina.

– Oh, da! Așa este. Mi-ai distras atenția atât de mult încât aproape uitasem, spuse ea râzând.

– În cele din urmă compania noastră a început să dea randament.

Apoi spuse cu un exagerat și ironic accent german:

– Vemeia ezte distază.

– Oh, Alan!

Ea se uită la ceas.

– Dar n-ai venit ceva mai devreme? Am crezut că ne înțelesesem pentru ora unu, și este abia doisprezece și jumătate.

– Mergem să luăm masa mai întâi, o anunță el, îndată ce mă schimb, bineînțeles.

Privindu-i costumația, ea chicoti.

– Vrei să spui că nu ai de gând să faci un *grand jeté* prin restaurant?

La zâmbetul lui ea continuă, mult mai serioasă:

– Alan, este foarte amabil din partea ta să-mi oferi un dejun, dar faci destul pentru mine ducându-mă să iau mașina. Pe de altă parte, am o groază de lucruri de făcut aici...

– Prostii, Tracy, muncești prea mult, o întrerupse el nerăbdător. Știi,asociația este impresionată de rezultate, nu de ore, și tu deja ai făcut destul pentru azi. Pe de altă parte, adăugă el melodramatic, dacă vrei să-ți ridici mașina, trebuie

să înduri să iei masa cu mine mai întâi. Sunt lihnit de foame.

Cuvintele lui Alan, îi lăsau o singură variantă. Ar fi fost mult prea crud din partea ei să-i ceară lui Alan să meargă la depozit înainte de a mânca ceva.

– Voi fi încântată să iau masa cu tine, Alan, se trezi spunându-i.

*
* *

– Să o stăpâniți sănătoasă, domnișoară!

Ocolindu-l pe agentul de vânzări, Tracy își scoase mândră mașina din garajul cu automobile second hand și se întoarse pe strada Momorial Drive, îndreptându-se spre Repertory Company. Conducea foarte atentă. Mașina ar fi putut avea 50.000 de kilometri la bord, dar era bucuria și mândria lui Tracy. Va fi Anthony surprins?

Se gândea la el în timp ce ieșea de pe Memorial Drive. Ajunse acasă târziu în acea zi. După ce-l informă pe Anthony că are de gând să-i pregătească un pui surpriză, îi spuse că voia să gătească pentru el în acea seară. În loc să-i spună ora la care să vină s-o ia de la serviciu, îi spuse că-i va telefona când va fi gata să plece spre casă. Planul ei era să meargă cu mașina până în fața casei lui și să-l surprindă cu mai mult decât un pui!

Era emoționată pentru acea seară și din alt motiv. Ea și Anthony vor fi absolut singuri. Anthony avea o menajeră care locuia în casă, dar pentru că Tracy avea de gând să gătească în acea seară, doamna Hernandez își putea petrece noaptea cu fiul ei și familia lui în Richmond, la aproape douăzeci de mile depărtare. Tracy și Anthony vor putea să se bucure de un cadru intim. Asta o făcea să se întrebe ce surpriză îi pregătește el. Oare acel „magic moment“ sosise?

– Oh, nu! exclamă Tracy.

Gândurile sale îi deturnaseră atenția de la șosea pentru o

clipă și trebuise să vireze brusc pentru a evita să lovească o camionetă care se afla în fața ei. Frânele scârțâiră strident și cu toate că reuși să evite camioneta din față, frânele se comportau cel puțin ciudat. Și mai ciudat i s-a părut că agentul de vânzări îi spusese că întreaga instalație de frână fusese schimbată. A, da, își adusese aminte de ceea ce-i spusese cândva tatăl ei despre frânele noi, că le trebuie un nu-știu-ce pentru a se întări și a reacționa prompt.

Tracy se întoarse la birou pentru câteva ore, apoi se grăbi să ajungă acasă pentru a face o baie și a se îmbrăca. După asta, stătea în fața oglinzii și se privea aprobator. Era îmbrăcată cu pantaloni scurți albi și o vestă turcoaz de bumbac. Vesta îi venea ca turnată, punând în evidență bustul delicat și sânii provocatori, în timp ce pantalonii albi contrastau cu picioarele bronzate. Lui Anthony îi plăceau picioarele ei; lasă-l să le contemple astăzi, își spuse ea cu un zâmbet.

Tracy părăsi apartamentul și conduse spre casa lui Anthony, oprindu-se la băcănie pentru a cumpăra ingredientele necesare pentru cină. El locuia într-o zonă rezidențială din Memorial, chiar lângă zona în care se afla Houston Repertory Company. Îndată intră pe o stradă liniștită și se apropia de casa lui, o clădire modernă cu un imens teren în față. Tracy avea o stare de spirit excelentă în timp ce intra pe lunga alee care ducea spre casă și conduse puțin mai repede decât ar fi trebuit. Ocoli casa și apăsă pe frâne în timp ce se apropia de garaj. Pedala se înțepeni o clipă, apoi coborî până în podea!

Frânele nu-i funcționau deloc, dar BMW-ul lui Anthony reprezenta o frână peste care nu putu trece.

Tracy își simți corpul zburând în timp ce era purtată de forța metalului lovit de metal. Fruntea i se izbi de volan și simți gust de sânge în gură. Pentru o clipă se simți ametită, aproape năucită de lovitură, și își lăsă capul pe spate.Clipi, încercând să-și vină în fire. Primul lucru pe care-l văzu fu ușa din spate a casei lui Anthony deschizându-se rapid. Anthony ieși afară, își

dădu rapid seama de situație, apoi alergă spre mașina ei deschizând ușa și privind-o amuțit.

Ea zâmbi forțat, apoi îi spuse cu un râs isteric:

– Surpriză!

El spuse ceva în italiană, apoi o întrebă aspru:

– Te simți bine?

– Cred că da, îi răspunse ea bravând, chiar dacă vocea îi tremura încă. Spune-mi, tatăl tău te-a învățat să blestemi?

– Ce-i asta? spuse el ignorându-i comentariul.

– Asta? repetă ea șovăitor.

El ajunse lângă ea, răsuci cheia în contact și opri motorul, apoi arătă spre cele două mașini lovite.

– Asta.

– Este noua mea mașină, replică ea, simțindu-se încă ametită. Cred că ea și BMW-ul tău tocmai s-au îndrăgostit una de cealaltă.

O mulțime de cuvinte în italiană se auziră înainte ca el s-o întrebe:

– Te poți mișca?

– Bineînțeles că mă pot mișca, prostuțule.

Râse și coborî din mașină pentru a-i demonstra cele spuse. Dintr-o dată își simți capul ca și când ar fi fost despicat în două cu un topor. Se clătină și el se grăbi s-o prindă, susținând-o cu brațele lui puternice, având ochii plini de îngrijorare.

– Dumnezeule! spuse el studiindu-i fruntea. Se vede deja începutul unui cucui. Nu ți-ai pus centura de siguranță, nu-i așa?

– Nu...

– Așa cum mă gândeam... La dracu'. Nu arată bine deloc. Ai putea avea o comoție cerebrală.

– O comoție? Anthony, nu fi ridicol, bineînțeles că nu am... În timp ce vorbea el îi văzu gura.

– Sângerezi!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Anthony, mi-am mușcat buza, atâta tot. Nu crezi că exagerezi?

– Cine ți-a făcut asta? o întrebă el.

– Ce să-mi facă?

El arătă spre mașina lovită.

– Ce idiot ți-a vândut jaful ăsta de mașină?

Ea se înfurie.

– Idiot? Jaf? Dacă este un jaf, asta nu înseamnă nimic din punctul meu de vedere!

– Iubito, punctul tău de vedere vorbește prin el însuși, replică el sarcastic, arătând spre cele două mașini.

În voce i se citea mânia când reîncepu:

– Acum spune-mi cine te-a păcălit dându-ți grămada asta de fier vechi? Cu cât e mai curând în spatele gratiilor, cu atât mai bine.

– În spatele gratiilor? Ești nebun?

– Ai fi putut să mori, spuse el aspru. Dacă erai lângă o prăpastie, sau ceva de genul ăsta?

– Oh, da, sunt atâtea trecători montane între casa ta și a mea, îi replică ea cu glas dulce. Gândul la relieful ultraplat din Houston o făcu să zâmbească la gândul acestei logici ciudate.

– Mergem s-o ducem înapoi, spuse el vehement, ignorând-o.

– Mașina?

– Da, mașina! Și trecem să facem și radiografii.

Bărbia ei începu să tremure.

– Facem radiografii unei mașini?

– Nu. Capului tău.

– Vrei să-mi spui că am nevoie de un control la cap?

– Cu siguranță.

– Ce vorbe înfricoșătoare spui!

– Poți să ai o fractură, sau altceva.

– Anthony! Sunt aproape gata să-ți fracturez ție capul cu ceva. Nu am nevoie de nici o examinare la cap.

– Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău. Trebuie să vedem și ce e cu buza.

Vocea ei tremură în timp ce vorbea.

– Hai să facem radiografiile, să pansăm zgârieturile și să nu cumva să uităm să facem o programare pentru o operație.

– Acum sunt sigur că ai o comoție. Felul în care îți sună vocea...

– Anthony, pentru numele lui Dumnezeu!

Niciodată nu mai fusese atât de exasperată.

– Vino, să mergem! continuă el, încercând s-o convingă să intre în mașină.

Ea oftă în timp ce el o implora:

– Pe scaunul pasagerului, cu centura de siguranță pusă. Nu te voi lăsa să conduci mașina asta cu o comoție.

– Anthony, nu cred că am o... La dracu! Am uitat! Ești imposibil! Dacă tot trebuie să ne întoarcem la agentul de mașini, nu putem să punem la frigider alimentele mai întâi?

– Alimentele? Vorbești despre mâncare într-un moment ca ăsta?

– Da! Nu-ți amintești că îți voi pregăti cina în seara asta? Puiul este pe scaunul din spate.

– Fără nici un dubiu ai o fractură, îi aruncă el în treacăt, aproape fără s-o bage în seamă.

– Și o comoție, adăugă ea.

Mormăind o înjurătură, Anthony ieși din mașină. Găsi punga, care stătea rezemată de scaunul din față, în spatele acestuia. După ce aplecă scaunul în față pentru a face loc, punga se răsturnă făcând astfel să se amestece lăptucile cu ouăle sparte și cu celelalte „ingrediente“ aflate înăuntru.

– Văd că salata Cesare este deja preparată, remarcă el sec.

– Putem să avem la cină și pui radiografiat? îl întrebă ea, simțindu-se din nou amețită.

El se uită la ea îngrozit.

– Sper că nu va fi o schimbare permanentă.

– Ba da, crede-mă.

El luă punga din spate și o amenință cu un deget.

– Să nu cumva să îndrăznești să te miști de aici. Mă întorc cu niște gheață.

– Gheață? Vrei să spui că nu suni la Salvare? Poate am nevoie de transfuzie, mai știi?

Clătinând din cap, Anthony duse punga în casă și se întoarse imediat. Se așeză lângă ea în mașină, îi dădu un pachet cu gheață și porni motorul.

În drum spre agentul de vânzări, Tracy reuși să-l convingă să nu se oprească la spital. Dar nu era nici un mijloc de a-l convinge să nu-l înfrunte pe bărbatul de la lotul de mașini uzate.

Lui Tracy îi părea cu adevărat rău pentru tânărul agent. Anthony vorbea aprins, repede, înspăimântând-o pe Tracy.

– Asta este femeia cu care am de gând să mă căsătoresc. Putea fi omorâtă!

Lovi cu mâna în capota mașinii subliniind cele spuse, făcându-i să tresară pe Tracy și pe agent.

– Cred că ați vazut-o când a venit aici, nu? îi întrebă el.

Tracy zâmbi forțat în timp ce agentul explica răbdător:

– Domnule, tocmai am înlocuit frânele acelei mașini. Trebuie să fie numai o problemă de reglaj.

– Voi, idioților, aveți capetele reglate? replică Anthony. Practic mașina nu are frâne deloc. Pedala lovește podeaua și am ajuns până aici folosind frâna de mână. Mă întreb dacă cei de la Better Bussines Bureau vor fi mulțumiți să audă asta.

Agentul începu să-și piardă siguranța.

– Domnule, nu va fi necesar. Cu siguranță vom putea face ceva.

Anthony deschise cu zgomot capota mașinii și privi în interior strâmbându-se.

– Privește la asta! spuse el dezgustat. Tuburi și șuruburi de când lumea, ulei peste tot.

Se întoarse furios spre bărbat.

– Ce încercați voi să faceți aici?

Tânărul bărbat își trecu mâna prin părul șaten.

– Domnule, este o mașină veche. Este greu să nu aibă nici o scurgere de ulei.

– Arată de parcă ar fi fost scufundată într-un bazin cu ulei.

Capota mașinii se închise cu un oribil zgomot de metal lovind metalul.

– Rabla asta nu mai este bună de nimic, decât de dus la fier vechi. Deci, ce aveți de gând să faceți? Sau trebuie ca eu și tânăra domnișoară se mergem direct la avocații mei?

Tracy s-ar fi ascuns sub mașină dacă ar fi putut, iar agentul îl privea înmărmurit pe Anthony. Ea se simți obligată să-i dea explicații tânărului.

– Cred că este furios pentru că BMW-ul lui mi-a oprit mașina.

– Nu, o contrazise hotărât Anthony. Sunt furios pentru că logodnica mea a fost pusă în pericol din cauza neglijenței voastre și este un miracol că n-a fost grav rănită.

Tracy era surprinsă de faptul că Anthony repeta comentariul despre faptul că îi era logodnică, dar nu era momentul să-l corecteze. Stânjenitului agent îi luă aproape un minut pentru a găsi ceva care să salveze situația.

– OK, domnule, aveți dreptate. Tânăra domnișoară va primi banii înapoi fără nici o problemă. De fapt, spuse el și aruncă o privire prin lotul de mașini, tocmai am primit o mașină nouă în dimineața asta. Toarce ca o pisică și este mult mai nouă decât cea pe care a cumpărat-o domnișoara. Este puțin mai scumpă, dar...

– Chiar crezi că vom avea încredere în tine încă o dată? îl întrebă Anthony.

– Anthony, te rog, îl imploră Tracy. Nu mai fii atât de încăpățânat în legătură cu toate astea. Chiar am nevoie de o mașină, știi asta. Nu putem s-o vedem cel puțin?

În silă, Anthony merse cu agentul și cu Tracy la cealaltă mașină. Îndată ce o văzu, inima lui Tracy se umplu de bucurie. Era tot o mașină micuță, dar se afla într-o stare mult mai bună decât cea pe care o cumpărase ea. În timp ce mașina cealaltă avea o culoare ștearsă, nedefinită, mată, aceasta era de un albas-

tru metalizat strălucitor. Nu era nici o zgârietură pe ea și arăta de parcă n-ar fi avut mai mult de doi ani.

Anthony, cu toate acestea, o privea cu îndoială. Deschise ușa și cercetă kilometrajul.

– Douăzeci și două de mii de kilometri. N-ar fi rău dacă nu s-ar fi umblat la kilometraj.

Tracy își mușcă buzele, oferindu-i agentului un zâmbet înghețat. În următoarele câteva minute, Anthony verifică mașina în întregime, pe dinafară și pe dinăuntru, uitându-se sub capotă, cercetând sub mașină după scurgeri de ulei, examinând frânele și, în final urcându-se la volan și testând-o în mers.

– Este în regulă, îi spuse agentului când se întoarse, se poate face ceva cu ea. Acum vreau să văd contractul de vânzare-cumpărare pe care l-a semnat tânăra domnișoară.

– Anthony!

Tracy îl fixă cu privirea, dar înfățișarea lui severă o făcu să tacă instantaneu.

Anthony examină contractul, extrem de încruntat.

– Bine, prețul pare să fie în regulă, spuse el într-un târziu, pentru noul model. Tânărul tresări.

– Domnule, doar nu vreți să spuneți că...

– Dacă îi plătiți tinerei domnișoare daunele, bineînțeles.

– Domnule, nu cred că putem...

– Și veți micșora adaosul vostru, îi spuse el agentului. De fapt, cred că mai bine aș scrie un cec pentru mașină, astfel încât să terminăm cu voi o dată pentru totdeauna.

– Anthony, nu vei face asta!

Anthony, ridică din umeri.

– Ai auzit-o pe tânăra domnișoară, îi spuse el agentului. În condițiile astea va trebui să aveți cel mai mic adaos posibil și să-i plătiți daunele.

– Domnule, mă tem că aceste condiții sunt imposibile de...

Anthony îi întinse agentului contractul.

– Se pare că va trebui să mergem direct la avocații mei.

– Voi vorbi cu șeful, spuse tânărul.

Agentul dispăru, lăsându-i pe Tracy și Anthony să se privească unul pe celălalt într-o tăcere apăsătoare. După câteva minute tânărul bărbat se întoarse, explicându-i agitat că îi fuseseră acceptate condițiile.

– Și în privința BMW-ului dumeavoastră, domnule, șeful meu a spus că îl puteți aduce aici și...

– Nici nu mă gândesc să te las să te atingi de mașina mea.

Imediat ce s-a făcut schimbul, Anthony și Tracy s-au urcat în noua mașină cu Anthony la volan. Îndată ce se îndepărtară de garaj, Tracy explodă:

– La dracu', Delano! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? M-ai făcut să arăt ca o imbecilă! Nu vreau o altă mamă care să mă dădăcească, să știi!

– Tracy, replică el calm, te asigur, draga mea, că instinctele mele față de tine sunt departe de a fi materne.

Tracy se înroși toată, dar era departe de a se mai putea stăpâni.

– Alan mi-a spus că japonezii fac mașini minunate.

– Este adevărat, dar se uzează repede dacă faci abuzuri. Și cine dracu' e Alan?

– Este prim-balerinul companiei.

– Și când ți-a spus Alan asta?

– După masă, înainte de a mă aduce să-mi ridic mașina. Lui Alan îi era foame.

– Pot paria că îi era. La dracu', Tracy, de ce nu mi-ai cerut să vin cu tine? Știu multe despre mecanica auto, știi doar.

– Ți se putea întâmpla și ție, Delano. Poate că am vrut să lupt cu propriile mele forțe, să fac propriile mele greșeli?

– Fii sigură că le vei suporta pe toate, iubito.

Tracy își întoarse furioasă privirea spre peisajul verde luxuriant pe care-l depășeau în drum spre Memorial.Capul său începuse să-i tremure și simți că este periculos de aproape de a izbucni în

lacrimi. Ea fusese atât de mândră de sine când își cumpărase mașina, încât acest episod se sfârșise într-un dezastru total.

În timp ce au intrat pe aleea casei lui Anthony, ea simți că nu este departe de momentul unei prăbușiri totale. Apoi, când i-a văzut mașina cu spatele lovit, aducându-și aminte și de a ei care era cam în aceeași stare, inima i s-a strâns.

– Anthony, vreau să merg acasă.

– Ce tot spui?

El frână la semafor pe autostradă, în timp ce ea spuse dintr-o dată:

– La dracu', mă doare capul! Te rog, vrei să te dai jos din mașină astfel încât să pot merge acasă?

Niciodată nu se simțise atât de aproape de a se prăbuși într-o stare de dezamăgire totală.

– Nu, replică el cu duritate.

El deschise ușa. În timp ce el ieșea din mașină, ea căuta cheile, însă Anthony le luase cu el. Câteva clipe mai târziu era în partea cealaltă a mașinii deschizându-i ușa.

– OK, Tracy ce este?

– Vreau să merg acasă.

Cu o surprinzătoare delicatețe el o scoase din mașină purtând-o în brațe.

– Ești acasă acum, draga mea, îi șopti în păr.

Era ultima picătură care umplea paharul. Începu să plângă în timp ce își simțea inima zdrobită.

– Ce-i asta? întrebă el privind-o îngrozit. La dracu', știam eu că trebuia să te duc la medic.

– Nu, nu este asta, este...

– Ce? întrebă el.

– Mașina ta! spuse ea printre suspine.

– Mașina mea?

– Uită-te la ea! se tângui Tracy. Este cu doi pași mai scurtă. Oh, de dezastru!

El se întoarse cu fața spre mașină, încă ținând-o în brațe.

– Ei bine, mașina mea arată foarte bine.

– Eu... spuse ea întretăiat, am fost atât de supărată pe tine încât am uitat de mașina ta. Nu mă mir că ai fost atât de furios.

– Nu, o contrazise el vehement. Am fost furios pentru că m-am gândit că puteai fi rănită.

Își coborî buzele peste ale ei.

Ea îl cuprinse în brațe, încă ametită, însă nu din cauza cucuiului din frunte, în timp ce îi săruta lacrimile.

– Dar mașina ta, spuse ea cu voce tremurătoare. Voi vorbi cu cei de la asigurări și sunt sigură că se va rezolva.

– Nu, nici să nu te gândești, insistă el. Îi voi telefona agentului meu de asigurări. Pe de altă parte, întotdeauna plătesc pentru oaspeții mei. Dar dacă vrei neapărat să mă scutești de problema asta, este în regulă.

– Oh, Anthony! Crede-mă, nu-mi pasă ce spui. Voi lua legătura cu agentul meu. Și să știi că nu-mi place felul în care încerci să-mi conduci viața.

– Ești un pericol public, Tracy, spuse el, atingându-i gâtul cu buzele. Cineva trebuie să te țină departe de străzi.

– Departe de străzi! Vorbești acum de parcă... de parcă cineva ar avea nevoie să facă din mine o femeie onestă.

– Cu siguranță.

El o sărută din nou și ea uită despre ce discutau.

– Chiar vrei să mergi acasă? o întrebă el cu glas dulce. Știi, mi-ai promis că îmi gătești. Dar asta e, dacă tot te supără capul...

– Capul meu se învârtește întruna, spuse ea fără să se gândească.

El râse.

– Cum rămâne cu puiul?

– Era o grămadă de oase, îi reaminti ea.

– Și o comoție, adăugă el, râzând pe înfundate.

– Oh, OK. Vom vedea dacă putem să-l salvăm.

El o lăsă din brațe când ajunseră lângă ușa din spate, dar ea oftă disperată când el se întoarse să descuie ușa.

– Oh, Anthony, pantalonii tăi!

Deschise ușa și se întoarse spre ea, privind-o curios în timp ce se uita în jos.

– Ce-i cu pantalonii mei?

– Au ulei pe spate. Oh, dragule, nu trebuia să intri sub mașină.

– Încă încerci să-mi dai jos pantalonii, nu-i așa? o tachină el.

Ea roși toată și se îndepărtă.

– Aha! Te-am prins!

El râse triumfător, aducând-o înapoi în casă și cuprinzând-o din nou cu brațele puternice.

Capitolul 8

Tracy se trezi în patul lui Anthony.

Se ridicase în picioare și, în timp ce se întindea, se uita în jur prin camera spațioasă. Era decorată cu gust, în culori calde de maron alături de nuanțe de bej. În fața ei era un perete de sticlă cu vedere în curtea din spate, cu copaci înalți care înconjurau o îmbietoare piscină.

Privind în jos, observă că era îmbrăcată cu pantalonii ei și cu unul din tricourile lui Anthony. Căscând, se îndreptă spre hol pentru a-l căuta. Nu pentru prima oară, se opri să-i admire casa. Livingul spațios era așezat în centrul casei, și avea un șemineu imens pe unul din pereții interiori. Pe partea cealaltă a camerei o fereastră franțuzească se deschidea spre vestiare și piscină.

Iubea această casă, adora felul în care era decorată. Anthony îi spusese că proiectase casa singur, cu ajutorul unui arhitect, și ea presupunea că îi plăcea atât de mult pentru că reflecta personalitatea lui: era caldă, dinamică și atrăgătoare. Ar fi putut rămâne aici o veșnicie, în patul lui, în tricoul lui, în brațele lui...

Traversă livingul, trecând peste covorul persan care acoperea podeaua, apoi își continuă drumul spre bucătărie. Ceva

mirosea îmbietor. Intră și nu putu opri râsul când îl văzu pe Anthony în mijlocul bucătăriei, cu o pereche de clești în mână, un șorț de bucătărie, și cu o încruntare plutindu-i pe față.

– Gătești? îl întrebă ea.

– Cu mult înainte de a apărea tu, somnoroaso.

Ea își ridică privirea spre fața lui îngrijorată.

– Cum te simți, iubito?

– Aspirina și puiul de somn mi-au făcut foarte bine. A fost drăguț din partea ta să mă duci până în dormitor, cu toate că am avut nevoie de ajutor pentru a mă dezbrăca, îi reproșă ea, privindu-l în ochi.

– Un gentleman nu profită niciodată de o blondă amețită, replică el. Dar, iubito, în legătură cu lovitura la cap, adăugă el pe un ton mult mai serios, cunosc un neurolog foarte bun...

– Vrei să te oprești, Anthony?

Iritată, se desprinse din brațele lui.

– Cred că trebuie să mă căsătoresc cu tine pentru a te menține pe linia de plutire, bombăni el în spatele ei.

Întorcându-se, începu să taie un ardei verde.

– Poate că da, cine știe? îl necăji ea, total neîncrezătoare în ce spunea.

În timp ce el își vedea de treabă, ea admiră un timp bucătăria imensă în care stăteau. Mobila de bucătărie făcută la comandă din lemn de stejar, era alcătuită din piese independente, care se completau reciproc. Intrând prin arcada care lega bucătăria de sufragerie, Tracy văzu o masă de sticlă aranjată pentru două persoane, pe care ardeau lumânări, iar în centrul ei, într-o vază subțire de cristal, se afla un trandafir galben. Se întoarse către Anthony și-i spuse:

– Oh, Anthony, masa este superb aranjată.

Dintr-o dată el se întoarse și o luă în brațe, oftând.

– Chiar te simți bine, acum, draga mea?

– Da, prostuțule. Dacă puiul a trecut prin același accident și încă poate fi consumat, tot așa stau lucrurile și cu mine.

Realizând ceea ce tocmai spusese, se îmbujoră și adaugă:

– Vreau să spun...

– Oh, că ești bună de consumat, e-n regulă.

El râse și o sărută. Gura lui era foarte fierbinte și avea un gust ușor de scotch. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Câteva clipe mai târziu el se retrase și o studie, cu ochii strălucind de intensitatea pasiunii.

– Tu, în tricoul meu, cu părul ciufulit... spuse el cu voce răgușită.

Clătinând din cap, inspiră adânc, apoi o ridică așezând-o pe un bufet.

– Acolo. Stai acolo ca să-ți pot admira picioarele în timp ce gătesc. Pentru o clipă m-am gândit, o amenință el vorbind repede, că mai bine te-ai duce să te îmbraci înainte să mă hotărăsc să te mănânc pe tine la cină.

– Și ar fi o crimă atât de mare? întrebă ea.

El îi prinse brațele cu mâinile și o așează pe podea, dându-i câteva palme la fund în joacă.

– Pleacă de aici, Tracy!

Ea izbucni în râs și se duse să se îmbrace.

Mai târziu, în timp ce stăteau în sufragerie și luau masa, ea îi spuse:

– Știi, nu m-am gândit foarte mult la asta înainte, dar cred că ai un caracter puternic, Anthony.

– Puternic? întrebă el, zâmbindu-i peste masa luminată de lumânări.

– Puternic, repetă ea. Știi, cu sânge fierbinte.

– Oh, da. Sunt un italian cu sânge fierbinte. Mi-ai mai spus asta și altă dată. Uite, Tracy, n-am fost chiar atât de rău astăzi.

– Aiurea! strigă ea. Ai trecut peste orice astăzi, chiar și peste deciziile mele.

– Uneori este nevoie și de asta.

– Vezi? Acum aplici tactica defensivă a Marinei. Ai fost ca un buldozer – cu mine, cu agentul de vânzări.

– Dacă eu am fost ca un buldozer, tu ai fost ca un catâr.

– Ca un catâr? Ce urât poți să vorbești!

– Ok, să spunem că ai fost încăpățânată, imposibilă, inflexibilă, poți să alegi ce vrei.

– Anthony, este viața mea și mașina pe care o conduc este alegerea mea.

– Știi, Tracy, interveni el cu răbdarea ajunsă la limită, este mare diferență între a fi independent și a fi prost.

– Proastă! Acum am devenit și proastă?

– Doar nu vrei acum să spun „stupidă". Nu? o întrebă el cu un zâmbet crud.

Înainte ca ea să aibă timp să riposteze, reîncepu calm:

– Dacă am fi împreună pe un vas și tu ai cădea peste bord, pariez că ai prefera să te înec decât să-mi ceri să-ți arunc un colac de salvare.

– Anthony, ce tot spui? Am fost într-adevăr sufocată.

– Nu, tu numai te-ai oprit în spatele BMW-ului meu și aproape ai fost omorâtă.

– Omorâtă, într-adevăr! Încă nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea exasperată.

– De ce nu mi-ai cerut să te ajut să-ți alegi mașină? Cum ți-am mai spus, știu foarte multe despre mașini.

– Nu m-am gândit...

– Nu, nu te-ai gândit. Și nu mi-ai cerut asta pentru că ești îngrozitor de orgolioasă și nu poți să ceri ajutor. Ei bine, să nu aștepți ca de acum înainte eu să stau fără să fac nimic în timp ce tu provoci dezastre care să se întoarcă împotriva ta așa cum s-a întâmplat astăzi.

Acum Tracy era deja furioasă.

– Tracy?

– Da?

– Nu vreau să mai alegi altă dată o mașină fără să-mi ceri să te ajut.

– Oh, sigur că da.

– Și nu vreau să mai iei masa cu Alan.

– Stai puțin...

– Niciodată.

– Delano, scutește-mă, vrei? Te porți de parcă ai veni din secolul trecut, coborând de pe calul tău alb și salvând fecioarele nevinovate.

– Cred că știu ce este mai bine pentru tine, Tracy, și cred că sunt capabil să am grijă de tine.

– Este valabil pentru amândoi, replică Tracy.

– Nu-mi place ideea că ai fi putut muri astăzi, spuse el cu vocea întretăiată de emoție.

– Da, ar fi fost posibil să zac în acest moment într-o prăpastie...

– Ce trebuie să fac pentru a te determina să mă asculți?

– Ei bine... Acum expresia ei era înspăimântător de triumfătoare. Am putea să ne certăm teribil de fiecare dată, cu toate că nu-ți garantez că voi face întotdeauna ca tine.

El schiță un zâmbet și se declară învins.

– Touché.

– Ai auzit până acum vechea maximă „Când ești în dubiu, mergi ca melcul"? îl întrebă ea, teribil de încântată. Și îți mai spun una. „Încearcă totul pe pielea ta!"

Un zâmbet victorios trecu pe fața lui.

– Încercăm asta pentru o rundă, sau pentru două?

– Ah, exclamă ea cu răutate. Ești prea ocupat așteptnd acel moment magic ce îți va scăpa printre degete întotdeauna.

– Poate că vreau doar să te savurez ca pe un vin bun, spuse el, luând o gură de vin.

– Pe măsură ce trece timpul, vinul este mai bun. Eu mă voi alege doar cu riduri.

– Vei fi din ce în ce mai bună.

– Voi fi plină de riduri. Vrei să mă împingi spre dormitor într-un scaun cu rotile?

Se distra și el alături de ea acum.

– Vom face curse de scaune cu rotile. Te voi vâna alergându-te în jurul patului...

– Slabe speranțe. Oricât de mult aș trăi, tu nu vei găsi niciodată acel moment perfect.

– Vin aici, îi spuse el.

– Ce?

– M-ai auzit. Vino aici!

Circumspectă, ea se ridică și ocoli masa, ajungând lângă el. Îl privi cu ochi imenși, plini de pasiune.

– La dracu' ești irezistibilă! murmură ca pentru sine Anthony.

O așeză pe genunchii lui și o sărută, uimind-o cu pasiunea lui, cu finețea buzelor sale, cu delicatețea limbii sale. Când mâna lui alunecă pe pielea mătăsoasă a picioarelor ei, Tracy simți cum își pierde controlul. După o clipă el se trase înapoi, sprijinindu-i capul pe umărul lui și spunându-i ca prin vis:

– Poate este momentul să...

– Este?

– Da.

– Când?

– În noaptea asta.

Ea începu să-i mângâie bărbia ușor aspră.

-Deci tu, cu caracterul tău aprins, știi totul despre mecanica auto. Spune-mi, despre ce altceva mai știi totul?

– Ia-mi mâna și poate o să-ți arăt.

Ea îi luă mâna.

*

* *

– Poate că nu am ales cea mai bună variantă, spuse Tracy.

Era ceva mai târziu, și Tracy stătea din nou în patul lui Anthony, de data asta neavând pe ea nimic cu excepția

cearșafului. Însă de data aceasta, în loc să se simtă în largul ei și fericită, se simțea mizerabil. În apropierea ei Anthony se plimba încolo și-ncoace, în pantalonii pe care tocmai și-i trăsese în grabă pe el. Pieptul îi era dezgolit, fața îi era umbrită de frustrare și îngrijorare. Bustul său bronzat era minunat, iar părul auriu care-i acoperea pieptul era aproape irezistibil. Niciodată nu arătase atât de atrăgător, și niciodată ea nu se simțise atât de neatrăgătoare.

– Nu mai spune absurdități, Tracy, o certă el. Știu că te-am rănit.

– Da, m-ai rănit! țipă ea, întorcându-se pentru a-și ascunde ochii plini de lacrimi.

Era aproape imposibil să nu plângă când imaginea cu ei amândoi goi în pat îi rămăsese întipărită în minte. Avusese trupul lui fierbinte alături de ea și fusese cea mai minunată experiență pe care o trăise vreodată; apoi, dintr-o dată, vraja s-a rupt. A fost suficient să se retragă puțin, și el deja dispăruse. Dintr-o dată pantalonii erau trași pe el, camera era inundată de lumină, și el îi cerea să-i spună care era problema. Amintindu-și întrebarea lui, strânse cearșaful mai bine pe lângă ea acoperindu-se.

– Credeam că un gentleman se presupune că nu întreabă astfel de lucruri, spuse ea cu durere în glas.

El veni lângă ea și o luă în brațe, strângând-o ușor.

– Draga mea, acest gentleman dorește foarte mult să știe adevărul.

– Nu mă dorești, îl acuză ea, pufnind.

– Bineînțeles că te doresc, negă el cu înverșunare, atingându-i părul cu buzele.

– Atunci de ce îmi faci una ca asta?

El se retrase și-i ridică bărbia cu vârful degetelor.

– Pentru că, dacă este pentru prima oară când ești cu un bărbat, aș vrea să-mi spui.

– Și cu ce-ar schimba situația?

– Dacă vrei să spui că eu nu te-aș mai dori dacă ai mai fost cu un bărbat înainte, te înșeli amarnic. Dar dacă o faci pentru prima oară, cred că am dreptul să știu.

– Oh, renunț. Da, ai dreptate, spuse ea cu un ton jalnic.

– Am dreptate că am dreptul să știu?

– Nu, ai dreptate cu... se răsuci stânjenită... Ai dreptate, n-am mai fost cu un bărbat până acum.

El zâmbi tandru, aproape exaltat, la cuvintele ei.

– Parcă mi-a căzut tavanul în cap!

Apoi continuă sobru:

– Dar sunt foarte curios, Tracy. De ce mi-ai lăsat impresia că ai mult mai multă experiență? De ce mi-ai spus, de exemplu, că erai numită Tracy Ușuratica.

Ea oftă.

– Copiii de la școală îmi spuneau așa cu ironie. Adevărul este că nu sunt deloc... ușuratică. Era imposibil în orașul mic în care am crescut eu. O dată am avut o întâlnire, cred că puțin mai târziu decât „normele", cu un băiat, și în ziua următoare știa tot orașul. Cred că și mama auzise, cu toate că nu mi-a reproșat nimic. Acesta a fost începutul – și sfârșitul încercărilor mele de a fi libertină... concluzionă ea cu ciudă.

Anthony se ridică în picioare încruntat și începu din nou să se plimbe prin cameră, absorbit de gânduri.

– Asta schimbă lucrurile, spuse el pe un ton dramatic.

– Ce vrei să spui?

– Cred că va trebui să așteptăm până când ne vom căsători.

– Ce? Întrebă ea nevenindu-i să creadă. Credeam că atitudinea asta a dispărut încă din Evul Mediu.

El veni din nou lângă ea și îi strânse mâna. Ochii lui nu fuseseră niciodată mai aprinși sau mai sinceri decât atunci când îi spuse:

– Tracy, te iubesc. Vreau să fii soția mea. Și... mă bucur că nu ești... ușuratică.

Cuvintele „te iubesc“ aproape că o topiră pe Tracy, dar nu putea încă să lase garda jos.

– Vrei să spui că dorești să te căsătorești cu mine numai pentru că ai aflat că... că sunt virgină?

– Nu, vreau să mă căsătoresc cu tine în orice condiții.

Ea își coborî privirile, luptându-se din nou cu lacrimile. Jumătate din ea voia să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să fie de acord cu orice. Însă cealaltă jumătate încă dorea să-i apere independența, independență de care nu se putuse bucura până acum. Se gândi cu multă atenție la cuvintele pe care urma să le spună.

– Anthony, sunt adânc impresionată de ceea ce tocmai mi-ai spus, dar nu sunt sigură că sunt gata pentru asta. Dumnezeule, am plecat de acasă pentru prima oară cu două luni în urmă. În toți acești ani am lucrat și m-am chinuit să-mi termin facultatea și să-i ajut pe mama și pe Rick... Când ți-am spus că tocmai am ieșit din închisoare, chiar credeam asta. Acum, în sfârșit, sunt liberă și se pare că tu vrei să mă închizi iarăși. Trebuie să aflu mai multe despre mine înainte de a considera că sunt gata să mă căsătoresc. Nu sunt încă sigură că sunt gata să-mi iau un astfel de angajament față de un bărbat, pentru tot restul vieții mele.

Cuvintele ei aduse iar încruntare pe fața lui Anthony.

– Ce tot spui? Că nu vrei să te căsătorești cu mine, dar vrei să faci dragoste cu mine – fără promisiuni, fără obligații?

– Ei bine... da! admise ea.

Furios el se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, Tracy, condițiile tale sunt inacceptabile.

– Dar condițiile tale? strigă ea. Vrei prea mult!

– Și tu vrei prea puțin, replică el, căutându-și tricoul.

După ce îl trase pe el, continuă:

– Tracy, ești tânără și încerc să am răbdare cu tine. Dar nu am de gând să avem o relație bazată pe sex. Dacă tu crezi că aș putea să te împart cu alți bărbați, ești nebună. Ești pe cale să

descoperi de una singură că uneori libertatea începe cu un angajament, cu a te dărui fără nici o rezervă.

– Te doresc cu adevărat, Anthony, spuse ea încet, simțindu-se îngrozitor.

– Oare? o provocă el amar. Îmi pare că păstrezi tot ceea ce este mai bun undeva în spate, ascuns. Sunt posesiv, Tracy. Nu mă pot mulțumi numai cu o parte din tine, vreau să fii a mea cu totul.

– Cred că este timpul să merg acasă, spuse ea încet.

– Te las să te îmbraci, îi spuse el abia auzit.

*
* *

Devreme în dimineața următoare, după ce se perpelise toată noaptea reușind să adoarmă într-un târziu, o trezi un ciocănit în ușă. Se uită la ceas cu ochii pe jumătate închiși. La dracu' cine putea să vină la ea sâmbătă la ora nouă dimineața?

Se ridică din pat și își trase pe ea un halat.

– Imediat, strigă iritată, în timp ce bătăile continuau.

Ajunsă lângă ușă, întrebă:

– Cine e?

– Memorial Interiors, veni răspunsul.

– Sper că au venit să ia înapoi blestematul de pat, bombăni ea pe înfundate.

Descuie ușa și o deschise larg.

Băiatul în uniformă stătea în fața ușii, ținând în brațe o cutie imensă. Se înroși brusc atunci când realiză că Tracy nu purta nimic altceva decât un halat, și începu să se bâlbâie.

– Ăă... doamnă... Domnul Delano mi-a cerut să vă livrez asta.

– Nu o vreau, îi spuse ea băiatului pe un ton răstit.

El o privi disperat.

– Doamnă, domnul Delano mi-a spus să nu accept nici un refuz, și dacă nu o vreți, o să intru într-o mare încurcătură.

O privea atât de rugător, și părea atât de neputincios încât o făcu să cedeze.

– Oh, foarte bine.

I-o putea trimite oricând înapoi lui Anthony, își spuse ea. Și, la dracu' era atât de curioasă!

Băiatul radia de bucurie.

– Mulțumesc, doamnă.

– Cu plăcere, îi spuse ea zâmbind, luând grăbită cutia.

Închise ușa și căscă în timp ce intra în apartament. Căută un cuțit și deschise cutia.

– Ce dracu'... mormăi ea,

Cutia era umplută cu gheme de sfoară. Tracy privi nedumerită la conținutul cutiei, apoi descoperi un bilet pe care-l citi: "Spune-mi când ești pregătită să te legi".

– Să te ia dracu' Delano!

Furioasă, Tracy aruncă un ghem în cealaltă parte a camerei, lovindul pe Captain Action care se trezi și își scutură capul pufos.

– Să-i spun când sunt gata să mă leg! n-are decât să aștepte, exclamă ea vorbind cu motanul.

Captain Action se juca cu ghemul, torcând.

Capitolul 9

Într-o seară de sâmbătă, o lună mai târziu, Tracy stătea în dormitor, machiindu-se și aranjându-și părul, pregătindu-se pentru întâlnirea de la teatru pe care o avea cu Alan Sanderson. Îndată ce termină și ultimele retușuri, făcu un pas înapoi și se privi în oglindă.

Părul moale îi cădea senzual pe umeri, machiajul îi dădea un aer seducător, plin de mister. Rochia era lucrată dintr-o mătase albastră, cu un decolteu adânc și provocator. O jachetă scurtă și o curea cu dungi completau întreaga ținută.

Alan cu siguranță o va găsi foarte atrăgătoare în noaptea asta, își spuse ea. Era ceea ce voia într-adevăr?

Tracy se așeză pe pat – patul lui Anthony – pentru a-și pune dresurile de mătase și a încălța sandalele cu tocuri înalte. Dorea ceva, asta era cert. Dacă era cu adevărat sinceră cu ea însăși, dorea bărbatul care-i dăruise acest pat. Dacă nu ar fi fost condițiile lui pe care ea nu le putea accepta...

Îl cunoscuse pe Anthony Delano în urmă cu trei luni, dar niciodată nu fusese atât de departe unul de celălalt. Îl văzuse numai de trei ori de la cearta lor de acum o lună, și întotdeau-

na în legătură cu serviciul. Luaseră prânzul împreună o singură dată. „S-a schimbat ceva Tracy?“ o întrebase el. Oh, cât de mult fusese tentată să zboare în brațele lui și să dea orice, oricât pentru a fi cu el; însă se stăpânise, spunând numai „S-a schimbat ceva Anthony?“

Poate că era o situație de șah etern. Remiză!

Erau prinși într-o situație fără ieșire, și amândoi știau asta. Adesea se întreba de ce îi rezistă. El era cu adevărat un prinț coborât dintr-o poveste cu zâne, iar ea era Cenușăreasa încăpățânată care nu voia să meargă la bal și nu era nici măcar sigură că Prințul Fermecat există. În momentele sale de slăbiciune era sigură că îl iubește. Îl dorea atât de tare încât era aproape dureroasă această dorință, dar nu era gata să i se dăruiască, nu înainte de a avea ocazia să-și trăiască viața după propria voință.

Să fie acesta motivul pentru care în sfârșit acceptase o întâlnire cu Alan? se întrebă ea. Dacă nu a putut găsi ceea ce voia cu Anthony, poate că era timpul să exploreze noi tărâmuri. Alan cu siguranță nu părea a fi genul de bărbat care să-i facă cereri pe termen lung; el îi putea oferi aventura pe care o căuta.

Oricum, se gândea, nu putea nega vocea din inima ei care spunea că se înșela pe sine, și nu se simțea în largul ei deloc.

– Ți-a plăcut piesa, Tracy? o întrebă Alan Sanderson îndată ce părăsiră cladirea teatrului și mergeau cu mașina pe o stradă aproape pustie din nordul cartierului Harris County.

– Piesa a fost bună, cel puțin așa cred, îi spuse Tracy. Cel mai minunat lucru este că au puns în scenă pentru prima oară o piesă a unui dramaturg local. Dar încă nu pot să înțeleg povestea unei femei care are o fobie legată de teama de a se îneca într-un pat cu saltea cu apă.

Lângă ea, în întuneric, Alan râdea.

– Paturile cu apă nu te sperie, Tracy?

– Este ca și cum întreaga poveste nu ar avea sens. Vreau să

spun că, dacă sărmana femeie simțea o teamă atât de mare, de ce nu dormea într-un pat obișnuit?

– Ah, dar tocmai acesta era sensul întregii piese. Protagonista trebuia să-și învingă temerile, să depășească frica.

Râse din nou răutăcios, fapt pe care ea îl găsea tot mai enervant în întunericul din mașina lui.

– Și trebuie să recunosc că dramaturgul a avut o idee extraordinară, originală, când a făcut o femeie săracă să se gândească la plăcerea oferită de paturile cu apă.

– Atât de originală pe cât poate fi o încălcare de reguli, remarcă ea sec.

Alan izbucni în râs, apoi spuse:

– Știi, Tracy, paturile cu apă sunt lucruri pentru care trebuie să te lupți. De fapt, să întâmplă că și eu dorm într-unul.

Îi aruncă un zâmbet care, în lumina slabă, părea mai mult un rânjet.

– Ai vrea să vii să-l încerci și tu cândva?

– Nu sunt înnebunită după el, replică Tracy pe un ton sarcastic.

– Tu în ce fel de pat dormi, Tracy?

– Oh, într-un pat care pare să fie făcut pentru bordel, se trezi ea spunând, fără să-i fie teamă că l-ar putea șoca. Este la fel de roșu ca cele de acolo. Mi l-a dăruit un prieten.

– Cineva cunoscut? întrebă el.

Ea îi răspunse cu o întrebare.

– Spune-mi, Alan, știi cumva unde dracu' mergem?

Se uită pe geam la imensele forme gri ale copacilor care treceau pe lângă ei.

– Arată de parcă ne-am fi înfundat în mijlocul Marelui Canion.

– Oh! Cred că ne-am cam îndepărtat de casă, vorbind despre teatru.

– Dar Alan, este întuneric complet afară. Nu se poate vedea nimic, spuse ea, crescându-i sentimentul de nesiguranță la

vederea acelei șosele părăsite. Nu mi-ai promis o cină după piesă?

– Ba da, și cu siguranță o vom avea. De fapt, îmi este foame.

Spunând aceste cuvinte, el frână în fața unui indicator luminos aflat pe marginea șoselei.

– Alan!

– Vrei să mă însoțești în sufragerie, domnișoară O'Brien?

Alan introduse o casetă cu Rod Stewart în casetofon, apoi se strecură printre scaune către spatele camionetei, întinzându-i lui Tracy o mână pentru a o ajuta să treacă. Ea avu o mică ezitare, dar îl urmă și o secundă mai târziu stăteau pe carpeta de pluș, lângă o frapieră. Plafoniera mașinii era singura lumină.

– Nu este confortabil? întrebă el dându-i o bere deschisă.

– Confortabil, da, dar greu de luat cina aici, îi reproșă Tracy.

– Nu-ți face griji. Frigiderul este plin cu fructe, brânzeturi, aperitive, orice îți poftește inima.

Zâmbi și își trecu un braț în jurul ei.

Ea îl studia neliniștită. Alan era un bărbat atrăgător, cu părul negru și moale și ochi albaștri irezistibili. Multe femei l-ar fi găsit extrem de senzual. De ce atunci acea parte din ea care întotdeauna se dădea în vânt după simpla prezență a lui Anthony, nu simțea nimic în prezența lui Alan, cu excepția nervozității și suspiciunii?

El părea că i-ar fi putut citi gândurile.

– Ai cumva o teamă pe care trebuie s-o depășești, Tracy? o întrebă el.

– Nu teama de paturi cu apă, replică ea, luând o gură de bere.

Dintr-o dată vocea răgușită a lui Rod Stewart cântă „Tonight's the Night". Alan veni și mai aproape de ea.

– Mai bea puțină bere, Tracy.

– Nu sunt chiar atât de bețivă îi spuse ea, legănând sticla. Și oricum, nu în preajma ta, adăugă ea în gând.

Nu se întâmpla absolut nimic din ceea ce își imaginase ea

despre această întâlnire. Furia îi creștea la gândul că Alan o manipula în această situație potențial explozivă.

– Bine, dacă nu ești genul de fată căreia îi place să bea, atunci trebuie să fii de tipul celor cărora le place să intre direct în afaceri.

Pronunțând aceasta, îi luă berea din mână și o sărută pe neașteptate.

Tracy a fost prea șocată în primul moment pentru a reacționa. Dar șocul a fost în scurtă vreme înlocuit de revoltă și indignare și a începu să se lupte pentru a se elibera în timp ce el încerca să-i strecoare o mână sub rochie.

– Nu, țipă ea.

– Haide, iubito. Știi că vrei asta.

– Alan, pentru numele lui Dumnezeu, este prima noastră întâlnire!

Se lupta în continuare cu el, totul fiind din ce în ce mai serios.

– Hei, oprește-te, vrei?

Dar el nu se opri până când ea nu se smulse de lângă el. Începu să înjure când rochia pârâi și se descusu pe un umăr.

– Uite ce-ai făcut! îi reproșă ea. Am dat salariul pe o săptămână pentru a o cumpăra.

Tracy reuși să-l împingă într-o parte și să se strecoare pe scaunul din față. El o urma curând, privind-o furios.

– Pentru ce ai făcut asta? Nu sunt Jack Spintecătorul, să știi.

– Nu e mare diferență, pentru moment. Ești sigur că nu-ți pierzi timpul, Alan?

– La ce te-ai gândit tu pentru noaptea asta?

– Vrei să spui că te aștepți ca fiecare femeie cu care ieși în oraș să meargă și în patul tău? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Da.

Ea clătină mirată din cap.

– Ești pe cale să devii cel mai superficial bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

– Dar tu, Tracy? Rochia aceea, machiajul, parfumul... Felul în care interpretezi rolul de sirenă ar fi pus-o în umbră și pe Circe. Și acum vii cu acest act dramatic victorian.

Dezamăgit, scoase caseta din casetofon.

– Te duc acasă.

– Nici să nu te gândești. Nu mai merg nicăieri cu acest - auto-laborator de seducție. Lasă-mă lângă primul telefon.

Spre dezamăgirea ei, Alan chiar asta făcu.

*
* *

Tracy stătea tremurând într-un mic magazin de pe Crosby-Huffman Road, privind după mașina lui Alan care părăsea parcarea.

– Mai mult noroc data viitoare, strigă ea după el cu furie.

Se întoarse spre relativa siguranță oferită de clădire și se apropie de telefonul aflat în fața ei, oprindu-se în conul de lumină slabă pentru a căuta o monedă în poșetă. În partea stângă se aflau doi bărbați într-un camion, care beau bere și se amuzau făcând comentarii în timp ce se uitau la ea. La dracu' asta chiar o călca pe nervi, și nici măcar nu avea la ea monede potrivite pentru telefon! Făcuse o prostie fiind atât de moderată cu Alan, realiză ea acum. Se simțise insultată grav în camionetă. Tot ceea ce putea gândi în acel moment fusese să se îndepărteze de el, fusese ca și când...

El nu era Anthony.

Oftând descurajată, intră în micul magazin pentru a face rost de fise. Dar, când casierul din spatele tejghelei văzu că nu avea decât o bancnotă de douăzeci de dolari, insistă să folosească telefonul magazinului în loc de telefonul public.

Cu tot norocul pe care-l avusese acum, nu răspundea nimeni acasă la mătușa Fayetta. Tracy era gata să izbucnească în lacrimi. Se certă în gând că insistase ca Alan s-o lase la primul

telefon. Aici era mijlocul necunoscutului și cei douăzeci de dolari pe care-i avea nu erau suficienți pentru a ajunge acasă cu un taxi, dacă ar fi putut găsi unul în acest loc uitat de Dumnezeu. Mai era o singură soluție în afară de aceea de a suna la poliție, însă presupunea să treacă peste propria mândrie...

Cei doi cowboy pe care-i văzuse afară intraseră acum în magazin pentru a mai cumpăra bere. Amândoi purtau jeanși, iar cămășile lor erau pline de berea pe care o vărsaseră pe ei. O priviră amândoi pe Tracy în timp ce se îndreptau spre tejghea.

– Te-ai certat cu prietenul, iubito? o întrebă unul din ei. Sunt sigur că eu pentru nimic în lume n-aș fi dat jos din camionetă o frumusețe ca tine. Dar tu, Wayne? își întrebă prietenul.

– Spune, dragă, te putem duce noi înapoi în oraș? o întrebă celălalt bărbat în timp ce mesteca tutun, fapt pe care Tracy îl găsea dezgustător, făcându-i cu ochiul celuilalt.

Tracy se întoarse, ridică telefonul și formă numărul lui Anthony. Îl auzi clar pe acel numit Wayne spunându-i prietenului său:

– Cred că ar trebui să ne luăm un telefon și să ne cuplăm pe linie cu tipa.

Telefonul lui Anthony sună de câteva ori, iar Tracy ajunsese în pragul disperării când, în sfârșit, vocea lui aspră îi răspunse:

– Alo!

Era acolo! Anthony era acolo! Vocea lui suna mai mult decât somnoroasă. Cu ochii aproape plini de lacrimi, Tracy îi spuse:

– Anthony, poți să vii să mă iei?

– Tracy, unde ești?

Imediat, vocea lui deveni îngrijorată.

– Nu sunt sigură unde sunt, spuse ea pe un ton jalnic.

– Ești în regulă?

– Da, sunt bine. Doar că nu sunt sigură...

Se întoarse către casier.

– Îi poți spune prietenului meu unde suntem?

Bărbatul încuviință și luă receptorul. Urmară cinci minute de discuție între Anthony și casier și, până la urmă, îi dădu receptorul.

– Ești într-un magazin lângă Lake Houston? o întreba Anthony în timp ce ea ridica receptorul la ureche. La ora unsprezece, sâmbătă noaptea? Ce dracu' faci acolo, Tracy?

– Cumpăr lapte pentru pisică? îi sugeră ea veselă.

– Tracy!

– OK, nu te enerva, am avut o întâlnire.

Înjurăturile care se auzeau din receptor erau atât de oribile încât până și casierul rămase înmărmurit în timp ce Tracy ținea receptorul la jumătate de metru de ureche.

– S-a enervat, îi explică ea neconvingătoare acestuia.

Când, în sfârșit, puse receptorul din nou la ureche, Anthony o întrebă sever:

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– Întâlnirea... n-a mers.

– Nenorocitul mai este încă acolo?

– Nu, dar sunt doi cowboy...

Urmară mai multe înjurături, și apoi vehementul:

– Sun la poliție!

– Nu, Anthony, sunt convinsă că voi fi în siguranță dacă rămân aici cu casierul. Dar vei veni? Te rog!

– Ies acum pe ușă. Și dacă te miști măcar și un metru de acolo, voi fi nevoit să recurg la violență fizică.

– Da, Anthony.

Ea oftă și puse receptorul în furcă.

– Are un caracter foarte aprins, îi explică ea casierului care își oprea cu greu zâmbetele.

Tracy merse la toaletă, își aranjă părul și-și retușă machiajul. Tot ce ar fi putut face cu rochia era să lege cele două capete descusute într-un nod. Anthony nu putea fi însă păcălit, știa asta, iar bravada ei se evaporă rapid.

O jumătate de oră mai târziu, când îl văzu pe Anthony intrând în magazin, când îi văzu trăsăturile împietrite în lumina rece, i se înmuiară genunchii. Avea părul ciufulit, ochii plini de îngrijorare și era îmbrăcat în jeanși închiși la culoare și cu o cămașă neagră pe jumătate descheiată care-l făcea să pară teribil de intimidant. Veni repede lângă ea și îi strânse mâna cu fermitate.

– Să mergem.

Fiindu-i teamă să vorbească, ea îl lăsă s-o ajute să iasă din magazin. În timp ce mergeau, el își trecu privirea peste figura ei, peste rochie, peste păr. Când ajunseră la mașină el o lipi cu spatele de metalul rece. Mâna lui îi trase jacheta de pe umeri și pipăi nodul de la rochie.

– Ți-a... făcut ceva?

– Nu... murmură ea.

– Dacă ar fi făcut-o ar fi fost un om mort, replică Anthony pe un ton care-i făcea sângele să-i înghețe în vene.

O ajută să intre în mașină și curând era alături de ea, închizându-și ușa cu zgomot. Nu spuse nici un cuvânt în timp ce mergeau înapoi spre oraș. Tracy era îngrozitor de nefericită; aproape își dorea ca el să țipe la ea, să o strângă de gât, orice numai să nu stea acolo într-o tăcere rece și apăsătoare.

Când ajunseră înapoi în oraș, el nu se îndreptă spre apartamentul ei, ci conduse spre casa lui. Mașina se opri, ușa lui se închise cu zgomot, iar el veni pe partea ei și îi deschise ușa.

– Anthony, ce-i asta?

El încă nu-i vorbea, dar îi luă cu fermitate mâna și o conduse în casă. O dată ce ajunseră în holul întunecat, el o lipi de perete și o sărută aproape sălbatic, îmbrățișând-o puternic, gata s-o sufoce. Ea trase aer adânc în piept, privindu-l pierdută. Cu tot întunericul din hol, el putea vedea lacrimile ce-i străluceau în ochi în timp ce-i spunea cu voce răgușită:

– Ai învins, Tracy.

Dintr-o dată picioarele ei se dezlipiră de podea, în timp ce el o ducea în brațe traversând livingul și îndreptându-se spre dormitor.

– Anthony, n-am vrut să te rănesc, îi spuse ea cu voce întretăiată.

El nu răspunse, ci intră în dormitor, lovind ușa cu piciorul pentru a o închide. O lăsă pe pat. Apoi o devoră. Tracy era aproape înspăimântată de intensitatea trăirii lui Anthony, dar știa că nu există altă cale de a acoperi oribila, dureroasa distanță ce se așternuse între ei.

Rapid, el îndepărtă mai întâi hainele ei și apoi pe ale lui, îi acoperi corpul gol cu al lui, desfăcându-i încet picioarele în timp ce-și trecea fața peste sânii ei dezgoliți. Ea era acut conștientă de fiecare senzație, ușoara asprime a bărbiei lui atingându-i sânii, tăria virilă a trupului lui apăsându-l pe al ai. Gura lui se aplecă asupra unui sân, și ea simți că-și pierde mințile.

– Anthony, murmură ea.

– Taci, îi șopti el, prinzându-i gura într-un sărut fierbinte.

Ea știa că este un bărbat disperat, sălbatic de pasiune și durere, și că avea să-i spună ceva cu trupul lui, ceva ce nu putea fi spus în cuvinte.

Și a fost elocvent. Ea nu putu rezista când mâinile lui alunecară peste ea pentru a o așeza. Coapsele lui puternice, aspre, îi desfăcură picioarele mătăsoase. Penetrarea lui era extrem de masculină, dureroasă într-un fel minunat. El forță intrarea înăuntrul ei până când ajunseră total uniți.

– Oh, Anthony, suspină ea.

El se încordă.

– Te doare?

Ea nu putea să nege, dar îi spuse:

– M-ar durea mult mai mult dacă te-ai opri.

– Oh, iubito! șopti el, sărutându-i lacrimile. Pune-ți picioarele în jurul meu, draga mea.

Ea o făcu, iar el deveni sălbatic, apăsând-o încet spre el și respirând neregulat, ca într-o durere.

– Iartă-mă, iubito, dar nu mă pot opri.

Ea voia să-i spună că nu era nimic de iertat. Dar gândurile sale se amestecară în timp ce el îi cerea fragilitatea ca un bărbat posedat, înfierbântându-i cea mai adâncă parte a trupului cu dragostea lui. În timp ce el se mișca mai puternic, mai repede, ea se simți ușoară, prinse aripi. Niciodată nu simțise ceva atât de minunat, atât de intim. Mișcarea lui atinse un vârf al pasiunii, apoi el se aruncă adânc înăuntrul ei. Ei erau unul, într-o liniște totală.

Mai târziu stăteau la masa din bucătărie, cu paharele de vin în față. Tracy era îmbrăcată cu halatul lui. Se simțea ciudat de timidă, copleșită de intensitatea a ceea ce se întâmplase între ei. Și fusese extraordinar; să facă dragoste cu Anthony a fost ceva extraordinar. Fiecare centimetru al pielii sale își amintea posesiunea lui, și ea știa că niciodată nu va mai fi la fel. Sau nu voia să fie. Spera că împreunarea lui învinsese violenta disperare dinăuntrul lui.

– Iubito?

El îi vorbise, iar ea îl privi și îi aruncă un zâmbet peste masă.

– Îmi placi îmbrăcată în halatul meu, îi spuse el făcându-i cu ochiul. Numai că ești mult prea departe.

Când ea nu-i răspunse, adăugă sever:

– Vino aici!

Lăsând jos paharul de vin, ea ocoli masa, iar el o trase pe genunchi și o sărută. Sărutul lui a fost sublim și Tracy avea ochii umezi de lacrimi când buzele lor se despărțiseră.

– Mai ești încă supărat pe mine, Anthony?

– Supărat? o întrebă el cu ochii adânci plini de dorință. Sunt supărat că te doresc prea mult, draga mea.

Mâna lui se strecură pe sub halat, căutându-i sânii, iar gura o urmă. Ea suspină în timp ce sfârcurile i se întăreau la atingerea delicată a limbii lui.

– Iubito, sânii tăi sunt atât de frumoși, tu ești atât de frumoasă... șopti el câteva clipe mai târziu. Știi că înnebunesc la gândul că alt bărbat te-a atins acolo... oriunde...?

– Anthony, ești singurul bărbat care m-a atins vreodată... în felul ăsta.

În timp ce limba lui încă îi dezmierda sânii, mâna îi alunecă mai jos și ea tresări ușor.

– Am fost prea pasionat? o întrebă el.

– Nu, deloc, replică ea stânjenită.

– Știi cum să trezești instinctele animalice din mine, murmură el, desfăcându-i grăbit halatul.

Gura lui fierbinte trecea în jos pe abdomenul ei gol în timp ce ea cu greu își putea ține respirația. Tremură la îmbrățișarea lui, trecându-și degetele prin părul lui moale.

– Este numai o singură soluție, șopti el, răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea dezgolită.

– Da?

– Trebuie s-o mai facem o dată.

– Oh... încă o dată?

– Încă o dată. De data asta pentru tine, iubito.

– Data trecută nu a fost pentru mine?

El râse încet, seducător, și o luă în brațe. Sângele lui Tracy începu să-i alerge prin vene în timp ce el o purta de-a lungul holului, spre dormitor. Înăuntrul dormitorului întunecat îi dădu jos halatul, iar el își scoase pijamaua. O iubi mult mai delicat de data aceasta, excitându-i fiecare centimetru din trup cu gura sa minunată, chiar și acea ultimă parte pe care ea a vrut să i-o refuze. Ea era înnebunită de dorință în momentul în care el începu să unească trupurile lor; o pătrunse atât de încet, încât în final ea ajunse la o intensitate a senzațiilor infinit de mare. Îl auzi râzând deasupra ei.

– Tocmai am eliberat o tigroaică, îi șopti el.

– Anthony, te rog, doar... doar...

– Ce?

– Monstrule.

Dintr-o dată el se răsuci și o așeză pe ea deasupra lui.

– Arată-mi ce-ți dorești, draga mea.

Și ea îi arătă, cu lumina lunii strălucindu-i în părul ce se revărsa asupra lui. Instinctul îi ghida mișcările și Anthony o ajuta, învățând-o totul: cum să se miște, cum să-l atingă, cum să-l elibereze. Ea trecea de la un orgasm amețitor la altul, până când dorința lui crescu subjugându-l și pe el pentru a se uni amândoi în acea ultimă eliberare. Când momentul a venit, a fost atât de intens și devastator încât Tracy își pierdu total controlul; apucă o pernă și și-o apăsă pe față, mușcându-și buzele. Imediat perna fu dată la o parte și gura lui Anthony se grăbi spre a ei.

– Oh, draga mea, te iubesc, îi șopti câteva momente mai târziu.

– Și eu te iubesc, Anthony, îi întoarse ea șoaptele și, când își ridică privirile spre el, văzu lacrimi în ochii lui minunați.

S-au relaxat amândoi mult timp, dar în final Anthony a fost cel care a rupt tăcerea ce se lăsase între ei.

– Care este numele lui, Tracy?

– Numele lui?

– Tipul cu care ai ieșit în noaptea asta.

– Oh, Alan Sanderson.

– Ah, da, infamul domn Sanderson, cel cu care ai luat masa. Cred că ți-am spus atunci că nu vreau să te mai vezi cu el. Promite-mi că nu o vei mai face, Tracy

Când ea nu răspunse imediat, el o imobiliză sub el și spuse:

– Ori îmi promiți că nu te mai vezi cu el, ori te țin aici și fac dragoste cu tine până când n-o să te mai poți mișca din patul ăsta.

Ea nu putu rezista să nu zâmbească.

– OK, promit. Doamne, dar ești aprins.

El zâmbi de deasupra ei.

– Acum povestește-mi despre pernă.

– Pernă?

– De ce ți-ai pus perna pe față?

– Anthony, pentru Dumnezeu, mă ucizi!

El era fără milă.

– Spune-mi de ce ai luat perna.

– La dracu' Anthony... Oh, bine, mi-a fost teamă că aș putea..

– Da?

– Țipa.

El râse încântat.

– De durere?

– Nu, nu de durere, prostuțule, în...

– Extaz?

– Ești hotărât să mă umilești, nu-i așa?

– Nu, dar sunt hotărât să te aud țipând.

– Glumești. Și doamna Hernandes?

– Este în partea cealaltă a casei.

– Și oricum ea este obișnuită să audă țipete de femeie care vin din dormitorul tău.

– Aștept pentru a cincea oară...

– Nu sunt de acord!

– Acum, acum, Tracy, nu fi nesuferită, o tachină el, dezmierdându-i gâtul cu buzele. Uite, am început să devin puțin mai delicat cu tine.

– Anthony, mi-ai spus că dacă promit că nu-l voi mai vedea pe Alan, tu nu...

– Nu ce? Trebuie să am exclusivitate, draga mea, ești atât de delicioasă.

– Uite, dacă nu te oprești, într-adevăr nu voi mai fi capabilă să mă mișc din patul ăsta.

– De fapt am hotărât că este o idee splendidă. Pe de altă parte – aruncă restul pernelor pe podea – îmi doresc foarte mult să te aud țipând.

Și a auzit-o.

Capitolul 10

– Vreau să te privesc, iubito!

Sunetul vocii lui Anthony invadă visurile lui Tracy. Ea se trezi și îl descoperi pe Anthony care înlătura tot ceea ce-i acoperea spatele, dezgolind-o. El se îndreptă zâmbind și scoase un sunet adânc de fiară. Stânjenită, ea se răsuci și se frecă la ochi, alungându-și somnul.

El își încrucișă brațele pe piept și rămase în picioare admirându-i trupul gol, părul desfăcu alunecându-i pe umeri, adorabilele sfârcuri roz care se întăreau chiar și numai sub privirea lui. Privirile lui alunecară mai jos. Se auzi un alt suflu de fiară.

– Anthony, mă distrugi din nou.

Ea încercă să apuce cuvertura de la picioarele patului, dar în clipa următoare el era deasupra ei, ținându-i umărul cu mâna.

– Am spus că vreau să te privesc, îi repetă el cu voce aspră.

Și asta a făcut.

– Acum răsucește-te.

– Anthony!

– Altfel o voi face eu, încercă el s-o convingă, întorcând-o deja cu mâinile.

– Anthony... asta este... Nu am nimic pe mine!

– Este chiar așa cum te vreau eu.

Mâinile sale îndemânatice alunecară peste spatele ei, mângâind-o delicat, apăsând-o ușor, aprinzându-i simțurile.

– Nu pot să-mi pun halatul tău sau altceva?

– Nu. Este pe mine în caz că n-ai observat.

Buzele lui îi atinseră ceafa, și ea se răsuci cu o delicioasă mișcare.

– Ești atât de frumoasă, Tracy. Fata mea de aur. Și toate aceste minunate părți nebronzate sunt numai ale mele.

Mâinile lui îi cuprinseră fesele.

– Oricum, vor trebui să fie ale mele.

Tracy era gata să cedeze seducției lui, când zări ceva pe scaunul de lângă pat.

– Rochia mea!

– Ce? întrebă el râzând.

Ea reuși să-l împingă într-o parte și să se răsucească.

– Rochia mea! Este pe un umeraș, așezată pe scaun. Cineva a cusut-o!

– Oh, probabil doamna Hernandez.

Tracy îl privi perplexă.

– Nu a avut nici o întrebare?

La privirea lui malițioasă, adăugă:

– Corect, până acum trebuie să se fi obișnuit cu țipetele femeilor... și cu rochii sfâșiate. Ei bine, nu negi asta?

– În general nu răspund la întrebările acuzatoare.

Se răsuci spre noptieră și ridică o tavă.

– Aproape uitasem. Ți-am adus suc de portocale și un croissant.

– Oh, ești dulce, dar... În timp ce el îi așeza tava în poală, ea îl întrebă neîncrezătoare:

– Doar nu te aștepți să mănânc dezbrăcată?

– Am înfășurat croissantul într-un șervețel.

– Anthony! Mă refer la...

– Da?

– Nuditatea mea.

– Corect. Intenționez să-ți savurez din priviri... nuditatea pe toată durata micului dejun.

– Te știu eu, vei face mai mult decât să mă privești.

– Ai dreptate din nou.

Jenată, ea își plecă ochii și începu să mănânce croissantul cu zmeură, care era delicios. El se întinse confortabil lângă ea și o privi solemn. Într-un târziu o întrebă:

– Ai terminat?

– Da... Nu.

El îi luă tava din față și o așeză alături.

– Ai zmeură pe buze, Tracy.

O sărută.

– Mmm... delicioasă.

Îmbrățișând-o, o ridică și îi așeză trupul gol pe genunchii lui. Senzația halatului moale atengându-i pielea era minunată. El mirosea atât de bine, atât de masculin, încât ea nu rezistă să nu-și apropie fața de gâtul lui.

El o ridică încet, cu brațele ușor tremuratoare.

– Iubita mea, îi șopti el în păr, ceea ce mi-ai dăruit noaptea trecută, ceea ce continui să-mi dăruiești, este atât de prețios. Căsătorește-te cu mine, Tracy. Căsătorește-te cu mine, iubito!

– Anthony...

– M-a înșelat auzul, sau mi-ai spus că mă iubești noaptea trecută?

– Da, ți-am spus.

Mâinile lui îi mângâiară picioarele lungi.

– Și crezi asta?

– Da.

– Atunci căsătorește-te cu mine, Tracy. Fii soția mea. Să fim apropiați ca acum în fiecare minut al fiecărei zi.

– Anthony, te rog... îi șopti ea jalnic. Țin atât de mult la tine, dar nu sunt gata să fiu supusă la astfel de presiuni.

– Oh.

El râse pe înfundate.

– Nu ai idee ce presiuni sunt capabil să aplic.

– Cred că am gustat din ele deja. Dar eu... nu este momentul potrivit, Anthony. El îi dădu drumul și se ridică din pat. Începu să se plimbe încoace și-n colo prin cameră, trecându-și mâna prin păr.

– Deci nu ai de gând să te căsătorești cu mine.

El arăta atât de atrăgător și atât de îngrijorat încât ei ai era extrem de greu să-și susțină punctul de vedere.

– Ei bine, nu acum, în minutul ăsta. Anthony, te rog, pot să pun ceva pe mine?

– Nu.

Veni înapoi la pat și se așeză lângă ea, privind-o foarte serios.

– Cred că, într-un fel, m-am grăbit noaptea trecută, admise el, atingându-i cârlionții aurii ce i se odihneau pe umeri.

– Vrei să spui că regreți noaptea trecută?

– Nu. Dar nu ai fost protejată, nu-i așa?

– Protejată?

Simți că încep să-i ardă obrajii.

– Ai putea să fii însărcinată.

Acum întreaga ei față luase foc.

– Oh, nu m-am gândit niciodată la asta.

– Fetele cuminți nu o fac, îi spuse el râzând, ci bărbații depravați ca mine.

O aduse mai aproape de el, aproape sălbatic.

– Dacă aș fi în locul tău, Tracy, aș alerga la medic. Să nu-ți imaginezi nici o secundă că voi mișca un deget și că voi „juca" cinstit.

Tracy nu ajunse acasă decât târziu după-amiază. Și, spre nenorocul lor, au fost imediat opriți de administratorul clădirii, domnul Henderson.

– Am să-ți spun câteva cuvinte, domnișoară O'Brien, îi spuse bătrânul domn lui Tracy în timp ce intra în clădire.

Tracy studie nedumerită expresia evident mânioasă a bărbatului.

– Da, domnule Henderson?

Cu siguranță că el nu avea de gând să facă vreun comentariu legat de faptul că petrecuse cu Anthony noaptea trecută, se gândi ea. Domnul Henderson îi păruse întotdeauna un bărbat rezonabil.

– Nu am nimic cu tine, tânără domnișoară, începu bărbatul făcându-i un semn de mustrare cu degetul, dar pisica ta trebuie să dispară.

– Pisică? întrebă Tracy cu voce tremurătoare. Ce pisică?

Chiar în momentul în care Tracy punea întrebarea, Anthony începu să râdă.

– Pisica *ta*. Toată noaptea trecută a miorlăit de pe balconul tău la o femelă în călduri, spuse domnul Henderson.

– Oh, acea pisică... Doamne, murmură Tracy; lovindu-l pe ascuns pe Anthony cu călcâiul în timp ce el continua din nefericire să râdă.

– Doar... doar nu vreți să spuneți... nu e vorba despre Captain Action? Cu siguranță glumiți, domnule Henderson.

– Și eu mi-aș dori asta. Animalul acela n-a lăsat să doarmă jumătate din chiriașii mei noaptea trecută, cu urletele lui. Ar fi trebuit să știu – jumătate din ei au venit să-mi reproșeze asta.

Își drese vocea și privi consternat spre Tracy și Anthony.

– Mi-aș fi dorit să fii aici și să-i liniștești pe chiriașii nervoși, tânără domnișoară.

– Oh, înțeleg, spuse Tracy simțind că începe să roșească.

– Ești conștientă, domnișoară O'Brien, că în apartamentele complexului nu sunt permise animale de casă, și că ai acceptat această condiție a contractului de închiriere?

– Da, domnule.

Ei îi venea să se ascundă sub un tufiș.

– Și nici o pisică nu are ce să caute în apartamentul dumitate, este clar?

– Da, domnule Henderson, replică Tracy mușcându-și buzele. Voi avea grijă de asta. Vă promit că nu se va mai repeta.

– Nu cât timp sunt eu administrator, spuse domnul Henderson, privind cu înțeles de la Tracy la Anthony.

Când domnul Henderson dispăru, Anthony izbucni în râs.

– A fost fierbinte noaptea trecută în bătrânul oraș, o tachină el pe Tracy.

– Tu!

Îl bombardă cu priviri furioase în timp ce ajungeau la capătul scărilor.

– Tu găsești că este amuzant?

– Vrei să spui că nu este?

– Categoric nu!

Anthony încă râdea când intră în apartamentul lui Tracy.

– Captain Action, cum ai putut să faci așa ceva? îl certă Tracy.

Captain Action, care dormea pe canapea, se trezi, deschise ochii și o privi curios pe Tracy.

– Oh, nu-mi arunca expresia asta inocentă! exclamă Tracy. Ai făcut pe motanul la ușa balconului noaptea trecută, nu-i așa? Ai miorlăit ca un huligan și m-ai făcut de râs! Haide, recunoaște!

Captain Action privea spre Tracy și torcea.

– Oh, ești cea mai exasperantă pisică! Să vedem ce facem acum! Ori pleci tu, ori plec eu!

-Pot să fac o sugestie? interveni Anthony cu diplomație.

Tracy se întoarse spre el dusă pe gânduri.

Anthony izbucni în râs și clătină din cap.

– Iubito, nu este sfârșitul lumii! O fată drăguță ca tine ia lucrurile astea în serios, dar pentru Captain Action a fost firesc. Știi cum se spune: „La așa stăpân, așa motan".

– Oh, Anthony!

Acum Tracy nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

El se îndreptă spre ea și puse mâinile pe umeri.

– Uite, de ce nu mă lași să-l iau pe Captain Action la mine acasă pentru o vreme?

Ea îl privi suspicioasă.

– Anthony, este foarte generos din partea ta, dar nu știu...

– Ce altceva putem face pentru moment? o întrebă el. Dacă nu găsești o locuință temporară pentru Captain Action, vei fi nevoită se te muți. Nu m-ar deranja să vă iau pe amândoi, adăugă el cu un zâmbet.

– Poți să-l iei pe Captain Action, spuse ea înainte de a se gândi la asta. Dar numai până când voi găsi un loc în care să putem sta împreună.

– Toți trei? o întrebă el plin de speranță.

– Anthony! Nu, bineînțeles! Vreau numai să găsesc un apartament în care să pot sta cu Captain Action.

– Tracy, o certă Anthony, acum tu ești cea care nu gândește corect. Nu ai semnat un contract de închiriere pentru apartamentul ăsta?

– Da, de ce?

– Deci, dacă te muți acum, îți vei pierde banii achitați pentru chirie. Și, oricum, trebuie să te muți peste trei luni când va expira contractul, nu?

Tracy privea spre podea, pusă pe gânduri de cuvintele lui.

– Da, în trei luni. Voi pleca... pentru totdeauna.

Anthony ridică tandru fața lui Tracy cu vârful degetelor.

– Iubita mea, o întrebă el cu nedisimulată tandrețe. Nu vrei să fii cu... motanul tău?

Inima lui Tracy începu să bată din ce în ce mai rapid.

– Eu nu... nu pot. Astăzi este singura zi în care aș putea să fac curat în apartament, să-mi strâng hainele...

El zâmbi și clătină din cap.

Își aplecă tandru buzele asupra gâtului ei, făcând-o să se cutremure involuntar.

– Foarte bine, o voi trimite pe doamna Hernandez mâine să rezolve toate problemele aici. Vino cu mine acasă, Tracy. Nu-l lăsa pe Captain Action fără mamă.

– Oh, Anthony!

El îi dezmierda gâtul cu buzele, aducând-o în starea în care îi era imposibil să gândească.

– Dumnezeule, chiar nu pot.

El oftă și o eliberă.

– Domnișoară, reprezinți un motiv suficient pentru a determina un bărbat rezonabil să recurgă la tactici dure.

– Cum ai numi ultimele patruzeci de ore?

– Gustul a ceea ce va urma, îi promise el răutăcios, lovind-o peste fund.

Anthony îi dădu drumul din brațe și se îndreptă spre canapea pentru a-l lua pe Captain Action, când se auzi soneria. Privi curios în timp ce Tracy deschidea ușa și primea o cutie argintie de la un băiat în uniformă gri.

– Flori pentru dumneavoastră, doamnă!

Tracy îi mulțumi băiatului și închise ușa, uitându-se încruntată spre cutie. Când ridică privirile spre Anthony, rămaseră cu ochii ațintiți unul la altul pentru câteva clipe.

– Nu sunt de la tine? întrebă ea.

El scutură din cap. Ea traversă camera și așeză cutia pe masă, încă încruntându-se.

El se apropie în timp ce ea desfăcea ambalajul, scoțând la iveală o jumătate de duzină de trandafiri cu cozi lungi. Ridică felicitarea și o citi în tăcere.

– Ei bine? întrebă Anthony într-un târziu.

Fără să spună nici un cuvânt, ea îi înmână biletul.

– „Am fost un nenorocit noaptea trecută“ citi Anthony cu voce tare. „Mă vei putea ierta vreodată? Alan“

O privi provocator.

– Cât de sensibil. Îl vei ierta, Tracy?

– Nu. Dar voi fi civilizată cu el, din motive profesionale.

– Bună fată.

Punând ambalajul peste flori, Anthony spuse:

– Îți voi trimite trei duzini mai târziu.

Luă cutia și o împinse în lada de gunoi din bucătărie.

– Anthony, nu!

Când el se răsuci și o privi, ea îi explică:

– Nu arunca trandafirii, te rog. Este păcat de niște flori atât de frumoase. Lasă-mă să le dau familiei Henderson, ca o mică revanșă pentru noaptea trecută.

El ezită o clipă, apoi zâmbi vinovat.

– Ai dreptate, recunoscu, așezând cutia la loc. Nu este vina florilor. De fapt pe Alan aș vrea să-l fac una cu pământul.

– Anthony!

– Corect. Nu voi mai fi atât de aprins în legătură cu subiectul ăsta.

Privind amuzat acum, o amenință:

– Oricum sunt hotărât să găsesc o cale prin care să te supraveghez, domnișoară.

Ea chicoti.

– Poate că o ai deja.

Zâmbind satisfăcut, se întoarse la canapea. Îl ridică pe Captain Action, care imediat începu să toarcă. Făcându-i cu ochiul lui Tracy, Anthony îi spuse:

– Nu uita, domnișoară. Am pisica ta. De-acum te am la mână.

Capitolul 11

Pentru un moment nimeni nu scoase un cuvânt. Tracy privea când la Anthony, când la femeie, când la copil. Băiețelul avea în jur de patru ani, păr închis și ochi albaștri, și era îmbrăcat în șort și tricou. Femeia era tânără și foarte frumoasă, cu păr blond, lung și strălucitor, ochi căprui adânci și o figură voluptuoasă, pusă în evidență de cămașa intens colorată și pantalonii scurți.

Într-un târziu, Anthony rupse tăcerea apăsătoare:

– Estelle și Teddy sunt sora și nepotul meu, Tracy.

Tracy îl privi uimită pe Anthony pentru o clipă.

– De ce, ticălosule? izbucni ea.

Grăbită, se întoarse către femeie pentru a-i explica.

– Nu-ți va veni să crezi ce povești a putut să-mi spună despre voi doi!

Frumoasa femeie începu să râdă.

– Știu cât de răutăcios poate fi Anthony. Nimic nu mă mai poate surprinde.

Întinse mâna către Tracy.

– Sunt Estelle Reynolds, și acesta este fiul meu Teddy. Tu trebuie să fii Tracy.

– Da, eu sunt. Și sunt atât de fericită să te cunosc, Estelle, zise Tracy sincer, strângând mâna femeii. Și sunt fericită mai ales că ești sora lui, adăugă ea, întorcându-se pentru a-i arunca lui o privire plină de reproșuri.

Râzând, cei trei adulți se așezară, Anthony pe un fotoliu, cele două femei pe o canapea în fața lui, în timp ce micul Teddy se juca în preajma lor cu Captain Action.

– Estelle și Teddy au venit din Denver pentru o vizită de o săptămână, îi spuse Anthony lui Tracy.

– Ne-am mutat în Colorado cu câteva luni în urmă, când soțul meu, Wally, a fost transferat, îi explică Estelle lui Tracy. Iubim orașul și munții, dar cu siguranță ne lipsește familia de aici, din Texas.

– Mie îmi lipsește unchiul Anthony! spuse Teddy cu importanță.

– Atunci vino aici, tigrule! îi spuse Anthony băiatului.

Tracy zâmbea în timp ce-l privea pe băiat traversând în fugă camera spre Anthony cu Captain Action în brațe.

– Fiul tău este nemaipomenit, îi spuse Estellei.

– Este lumina vieții noastre, spuse zâmbind blonda femeie. Și cu siguranță ține foarte mult la unchiul Anthony, care – se încruntă la fratele ei cu un fals reproș – mi-a trimis o scrisoare îngrozitoare în urmă cu câteva luni, cu un scris de femeie.

Tracy izbucni în râs.

– Era scrisul meu.

Estelle privi de la Tracy la Anthony.

– OK, voi doi. Povestea asta pare a fi prea interesantă pentru a putea fi ținută în secret. Vă ascult!

Întrucât nici unul dintre ei nu vorbi, îi spuse severă lui Anthony:

– Haide, frate. Spune-mi de ce ai încercat să-i lași impresia acestei domnișoare că eu aș fi metresa ta necunoscută!

Anthony izbucni în râs.

– De fapt n-am încercat să-i las nici o impresie. Tracy a început, eu numai am intrat în joc și am conceput noile scenarii.

La privirea confuză a Estellei, îi explică:

– Tracy m-a văzut stând la coadă la un magazin pentru a cumpăra o sticlă cu vin și hârtie de scris. Într-adevăr, tocmai voiam să-ți scriu, dar Tracy și-a lăsat imaginația să zburde și a concluzionat că eram pe punctul de a-mi părăsi ultima iubită, fără ca mie să-mi pară rău, bineînțeles. Și pentru că eu vin dintr-o școală de modă veche care susține că un gentleman nu contrazice niciodată o doamnă, pur și simplu am intrat în jocul ei.

Estelle începu să râdă în hohote, scuturându-și capul amuzată.

– Și asta a dus la groaznica scrisoare pe care am primit-o.

Se uită la Tracy.

– Știi, i-am trimis într-adevăr un aparat de masaj lui Anthony cu ocazia zilei lui de naștere și l-am invitat de asemenea să vină la Denver, dar scrisoarea aceea...

Clătină iar din cap.

– M-a pus la zid.

– Din cauza cui? nu se putu abține Tracy de la comentarii, privindu-l pe Anthony cu subînțeles.

– De data asta chiar nu scap teafăr, spuse Anthony zâmbind. Cu două femei care se îndreaptă spre jugulara mea...

Mângâie capul nepotului său.

– Ted, ce zici de o ciocolată cu lapte?

Anthony și Teddy părăsiră camera pentru a prepara băuturi pentru toată lumea.

– Anthony nu mi-a menționat niciodată că are o soră – îi explică Tracy – dar mi-a povestit o dată că părinții lui au avut o discuție aprinsă despre faptul că mama lui călărea în timp ce era însărcinată.

– Oh, da, cu mine.

Estelle începu să râdă.

– Cred că Anthony nu ți-a amintit de mine pentru că încerca să mă dea drept vechea lui prietenă.

Se aplecă pentru a așeza o mână prietenoasă pe brațul lui Tracy.

– Dacă aș fi în locul tău, Tracy, nu mi-aș face griji în legătură cu fostele prietene ale lui Anthony. De fapt, de când am venit nu face altceva decât să vorbească despre tine.

Tracy simți că roșește.

– Trebuie să fie plictisitor pentru tine.

– Deloc, o asigură Estelle. Sunt încântată să văd că burlacul convins care era fratele meu s-a îndrăgostit, în sfârșit.

– Burlac convins? S-a îndrăgostit în sfârșit? repetă Tracy cu voce scăzută.

– Da, Anthony a fost întotdeauna atât de independent. Mama și tata erau aproape disperați că nu vor avea niciodată un nepot care să ducă mai departe numele Delano – nu pentru că nu l-ar iubi până peste cap pe Teddy. Oricum, întreaga familie a fost ușurată când Anthony ne-a povestit despre tine.

– Anthony... v-a povestit despre mine? Vrei să spui că le-a spus și părinților lui?

– Oh, sigur, acum câteva săptămâni. Le-a povestit despre tine ultima dată când i-a vizitat la San Antonio.

Tracy își aminti un weekend cu aproape o lună în urmă când Anthony zburase la San Antonio pentru a-și vizita părinții. O întrebase dacă-l poate însoți, dar ea nu putuse să termine la timp discursul pentru campania de strângere a fondurilor. Se gândea serios la aceste ultime informații, când Estelle adăugă:

– Mama și tata au fost încântați să afle că aveți de gând să vă căsătoriți.

– Să ne căsătorim?

– Bineînțeles că Anthony ne-a spus adevărul, zise Estelle.

– Și care ar fi adevărul?

– Că tu încerci să-l refuzi, făcându-i zile negre.

Dregându-și vocea, Estelle reluă:

– Tracy, te rog să mă ierți că vorbesc mai mult decât ar trebui. Dar îmi cunosc fratele atât de bine. Când își dorește ceva, urmărește acel lucru și-l obține. El te iubește, Tracy, și vrea să se căsătorească cu tine. Dar te rog să-ți amintești că are și el mândria lui. Sper numai că tu îți vei reveni înainte ca el să renunțe la tine.

Tracy încuviință cu tristețe.

– Apreciez ceea ce-mi spui, Estelle, dar încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Anthony a intrat în viața mea într-o zi și a acaparat totul. Nu mă simt capabilă să iau decizii pe termen lung.

Tracy oftă.

– Și întotdeauna face foarte multe pentru mine. Și îmi este greu să accept. Mă face să mă simt ca și când nu aș putea să am grijă de mine însămi.

Estelle clătină din cap și zâmbi:

– Știi, îmi amintești foarte mult de soțul meu.

– Da? În ce fel?

Estelle inspiră adânc, apoi spuse:

– Sunteți amândoi încăpățânați și plini de mândrie.

– La dracu' este a doua oară pe ziua de azi. Știi, ești pe cale să devii la fel de directă și de exasperantă ca fratele tău!

Tracy își regretă imediat ieșirea necontrolată, dar râsul adânc și melodios al Estellei îi demonstră că nu se simțise ofensată.

– Ai dreptate, Tracy. Sunt o Delano și noi avem tendința de a spune tot ce gândim.

– Crezi că nu știu? spuse Tracy grăbită.

– Dar fac asta și pentru că îmi place de tine.

– Și mie îmi place de tine, răspunse Tracy cu egală sinceritate. Și trebuie să admit că sunt curioasă. Te rog să-mi explici de ce crezi că eu sunt atât de asemănătoare cu soțul tău.

Estelle oftă.

– Wally este manager la o mare rețea de magazine. Salariul lui este modest, și încă din prima zi a mariajului nostru am avut

probleme financiare. Bineînțeles, părinții mei și Anthony au vrut întotdeauna să ne ajute, dar Wally i-a refuzat invariabil.

– Îi pot înțelege atitudinea, interveni Tracy.

– Și cu... până la un punct, replică Estelle. Dar Wally duce prea departe mândria lui. Obișnuiește să ne facă să plătim dublu mobila mai degrabă decât s-o luăm de la Anthony la prețul ei real. Și când părinții mei mi-au luat casa de vacanță de pe plaja din Galveston, el a refuzat să mergem să stăm acolo, și multe alte situații ridicole ca acestea. Dar adevăratele probleme au apărut o dată cu Teddy.

– Da?

– Îți amintești că Anthony a menționat despre educația lui Teddy în scrisoarea pe care voi doi mi-ați trimis-o.

Tracy încuviință dând din cap.

– Crăciunul a trecut, Anthony a hotărât să înființeze un cont pentru educația lui Teddy. Am fost de acord, bineînțeles, dar Wally, ca de obicei, s-a împotrivit, refuzând categoric. Eram aproape gata să divorțăm. Din fericire, în acel moment lui Wally i s-a oferit transferul la Denver, și cred că asta a fost salvarea noastră.

Tracy reflectă asupra celor spuse și întrebă:

– Vrei să spui că Wally a fost de acord cu fondul numai dacă tu te muți la Denver cu el?

– Asta în funcție de mărimea fondului. Transferul a fost numai bun pentru Wally, oportunitatea perfectă de a ne lua pe mine și pe Teddy din sânul familiei. De atunci n-am mai venit acasă foarte mult timp. De fapt, Teddy n-a fost niciodată la noua reședință a părinților mei din San Antonio. Am încercat din răsputeri să-l conving pe Wally să fie de acord cu vizita asta.

Tracy se gândi la povestea Estellei când Anthony și Teddy intrară în cameră cu o tavă pline de băuturi. Anthony era atât de atrăgător, încât ea aproape uită că-și dorise să-l sugrume pentru că le spusese părinților lui că avea de gând să se căsătorească.

În timp ce-și savurau băuturile, reluară conversația. Tracy

află cu mare interes că Estelle era membră a companiei de balet. Acesta fusese unul din motivele pentru care părinții lui Anthony donaseră terenul pentru noul teatru. Deși prea repede, Tracy trebui să se scuze pentru că trebuia să se întoarcă la lucru. Anthony o conduse până la mașină.

Ajunși afară, întrebă:

– Vreo problemă cu noua mașină, Tracy?

– Nu, replică ea, atingând încântată mașina albastru-metalizat. De fapt, mașina asta a fost aleasă de un expert.

– Un expert în ce? o tachină el.

– Oh, în mecanică... lucruri de genul ăsta.

În timp ce el venea mai aproape de ea, adăugă:

– Sora ta este încântătoare, Anthony.

– Mă bucur că voi două vă înțelegeți atât de bine, îi răspunse el înflăcărat. Înseamnă că ne vom simți extraordinar de bine când vom zbura împreună spre San Antonio.

– Ce?

– Vreau ca tu, împreună cu Estelle, cu Teddy și cu mine să plecăm la San Antonio vineri. Sint sigur că cei de la compania de balet îți vor da liber câteva zile, și este momentul să-i cunoști pe părinții mei.

– Anthony!

Tracy își frângea mâinile exasperată, amintindu-și în sfârșit că trebuia să fie furioasă pe el.

– Uite, domnule Delano, pe ce bază le-ai spus părinților tăi că ne vom căsători?

– Pur și simplu pentru că asta vom face.

– Eu nu am nimic de spus în legătură cu asta?

– Cum să nu. Oricând vei spune da, eu te voi asculta. Pe de altă parte, sunt diferite metode pentru a te reduce la tăcere.

El îi zâmbi cald.

– Hai cu mine acasă la San Antonio, Tracy.

– Anthony, nu cred că sunt gata să merg acasă la tine... și să-ți întâlnesc mama. Îmi pare rău.

– Nici o problemă.

Dinții lui îi mușcară încet urechea.

– Îți voi schimba eu hotărârea.

– Nu o vei face.

Mâinile lui alunecară în joacă pe fundul ei și îl lovi.

– Nu te ascult până nu îmi spui da.

Îi dădu un alt sărut, apoi făcu un pas înapoi, pocnindu-și degetele.

– Hei, aproape uitasem.

– Uitaseși? repetă ea.

El căută în buzunar și scoase un lănțișor de aur cu un minunat medalion în formă de inimioară, bătut cu safire și diamante.

– Crăciun fericit! îi spuse el simplu.

– Crăciun fericit? Nebunule, este luna septembrie!

– Tu nu ai de gând să fii aici de Crăciun, dacă eu nu reușesc să te fac să te răzgândești, replică el.

Punându-i lanțul la gât, adăugă:

– Așa că ți-l dăruiesc acum.

– Nu, nici nu mă gândesc! Anthony, este extraordinar, dar este atât de scump!

– Stai liniștită până îl prind, dacă nu, te snopesc aici, în mijlocul străzii.

– Ce să faci?... N-ai îndrăzni!

– Nu? Dacă ai arunca o privire discretă peste drum, ai observa faptul că domnul Farbash este aproape gata să ne spioneze în timp ce-și tunde gardul viu din fața casei.

Ea făcu cum i-a spus el. Domnul în vârstă de peste stradă rânjea și agita în aer foarfeca făcându-i semn.

– Gata, spuse Anthony după ce termină de fixat lanțul la gâtul ei. Pietrele aproape egalează strălucirea ochilor tăi.

Se aplecă și-i atinse tandru gâtul cu buzele.

– Oh, Anthony, te rog...

– Este al tău, spuse el cu voce răgușită, în timp ce-și trecea

buzele peste gâtul ei. Acum, nu ți-ai schimbat hotărârea în legătură cu San Antonio?

– Nu, Anthony. Te rog, nu pot...

Fără ezitare, el căută în buzunar din nou.

– Dă-mi mâna dreaptă, Tracy, ordonă el.

– Poftim?

El se întinse și-i luă mâna dreaptă.

– Ca să se asorteze cu medalionul, declară el simplu, punându-i un inel cu diamante și safire pe deget.

– Anthony, nu, în nici un caz nu pot să...

El căută în celălalt buzunar.

– Acum, pentru urechile tale, iubita mea.

El legănă ametitorii cercei cu safire și diamante în fața ei și zâmbi satisfăcut.

– Anthony, nici gând...

– Taci și stai liniștită. Vom scoate biluțele astea pe care le porți în urechi.

– De ce faci asta?

El scoase biluțele ei de aur și îi prinse noii cercei.

– Pentru a te convinge să-ți schimbi hotărârea, îi spuse el firesc. Sunt atât de frumoși cu acești ochi albaștri. Acum, pentru încheietura mâinii tale...

– Nu, să nu îndrăznești!

Dar să se lupte cu el nu-i era de nici un ajutor. El îi înconjură încheietura mâinii cu o brățară delicată de aur care avea din loc în loc safire și diamante.

– Și pentru gleznă... continuă el.

– Nu, la dracu'!

Se ghemui și-i prinse un lănțișor asemănător cu safire și diamante în jurul gleznei.

– De ce crezi că asta îmi va schimba hotărârea? îl întrebă ea.

El îi mângâie piciorul și o privi cu o umbră de tristețe în ochi.

– Pentru că știu că practic te îmbolnăvește ideea că oamenii

fac ceva pentru tine, că îți dăruiesc diferite lucruri. Deci, intenția mea este să te torturez la maximum, și mâna lui chiar asta făcea – până când vei accepta.

– Oh, oh, te rog... șopti ea, cedând senzațiilor, în timp ce mâna lui îi mângâia piciorul încet și fără milă.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar fără jumătăți de măsură.

Dintr-o dată se ridică și o trase spre el, buzele lui găsindu-le pe ale ei fără ezitare.

– Vii cu mine la San Antonio? o întrebă el cu seriozitate.

– Dacă vin cu tine...?

– La San Antonio, repetă el răbdător.

– Da, oricând, spuse ea.

Capitolul 12

Ziua era senină, splendidă, în timp ce Anthony conducea mașina închiriată prin San Antonio, îndreptându-se spre casa părinților săi. Dar în ciuda vremii frumoase, Tracy era plină de remușcări.

Din momentul în care plecaseră de la aeroportul din Houston, regretase că îi cedase lui Anthony. Era sigură că îndată ce îi va vedea pe părinții lui, va realiza cât de diferite erau educația și stilurile lor de viață, cât de imposibilă era relația lor. Iar dacă ea s-ar fi acomodat cu familia lui, se temea că Anthony ar fi insistat să se căsătorească imediat, și cu toate că ideea de a se căsători cu Anthony devenise cu mult mai atrăgătoare, ea nu voia să fie forțată.

Îl privi în timp ce întorcea mașina spre zona rezidențială a orașului. Arăta foarte bine astăzi, și ea era tot mai conștientă că îl iubea foarte mult. De ce continua să-i reziste acestui bărbat minunat? Simțea că el n-o va mai aștepta la nesfârșit. Atunci de ce risca să-l piardă?

Tracy era pierdută în gânduri în timp ce Anthony parca

mașina pe o alee în fața unei vile în stil spaniol, cu o enormă grădină de cactuși în față.

– Am ajuns! strigă Teddy entuziasmat de pe locul din spate unde stătea împreună cu Estelle.

– Da, am ajuns, îi răspunse Anthony râzând.

Imediat un cuplu atrăgător ieși din casa impresionantă. Bărbatul era versiunea mai în vârstă a lui Anthony, purtând pantaloni gri eleganți dar nepretențioși și o cămașă albastră. Femeia arăta foarte mult ca Estelle, părul ei scurt, blond, avea din loc în loc fire argintii, iar trupul mic era îmbrăcat cu o fustă verde de bumbac și o foarte feminină bluză brodată. Amândoi zâmbeau și radiau de fericire în timp ce se apropiau de mașină.

O clipă mai târziu toată lumă se îmbrățișa. Tracy se simți aproape ca o intrusă, dar numai pentru câteva secunde, până când bătrânul Delano îi ură un bun-venit atât de călduros pe cât și-ar fi dorit ea.

– Tu trebuie să fii Tracy! spuse Ingrid Delano, strângând-o în brațe cu căldură pe tânăra femeie.

Făcu un pas în spate pentru a-i zâmbi musafirei sale.

– Sunt Ingrid Delano. Oh, ești pur și simplu minunată! Exact așa cum ne-a spus Anthony!

Mama lui Anthony era foarte frumoasă și plină de viață și vorbea cu un ușor accent suedez. Fața ei avea o frumusețe clasică, bărbia ridicată și cele câteva riduri din jurul ochilor adăugând demnitate imaginii ei.

Înainte ca Tracy să poată răspunde încântătoarei femei, tatăl lui Anthony veni și o strânse puternic în brațe.

– Deci avem aici acea tânără frumusețe care i-a furat inima fiului meu, spuse Renaldo Delano cu vocea lui adâncă marcată de un accent italian.

În timp ce bărbații se ocupau de bagaje, femeile și Teddy stăteau de vorbă în living, în fața ceaiului cu gheață. Restul după-amiezii trecu plin de veselie, la piscina familiei

Delano, apoi toți intrară în casă pentru a se odihni și a se îmbrăca pentru masă. Într-una din încântătoarele camere de oaspeți, Tracy își punea rochia albastră de mătase pe care o purtase la întâlnirea cu Alan Sanderson. Într-un fel detesta să poarte rochia aceea care-i aducea în minte amintiri și dulci și amare, dar era cea mai elegantă rochie pe care o avea. Decisese, de asemenea, să poarte bijuteriile cu safire și diamante pe care le primise de la Anthony. Știa că l-ar fi rănit dacă nu le-ar fi purtat în acea seară. Își privea imaginea reflectată în imensa oglindă din baie, aranjându-și cârlionții ce-i cădeau pe umeri, bijuteriile de la gât, urechi, deget și încheietura mâinii. Își scosese lănțișorul de la gleznă.

„M-a pus în lanțuri!“ își spuse ea cu seriozitate. „Mi-a pus inima în lanțuri!“

În drum spre sufragerie se întâlni cu Anthony pe hol, în acea clipă știu că făcuse alegerea perfectă a ceea ce purta în acea seară. Ochii lui adânci străluciră de plăcere în momentul în care o văzu.

– Oh, iubita mea!

O cuprinse în brațe și o sărută tandru.

– Ești o sărbătoare pentru ochi.

– Și tu... murmură ea, incapabilă să reziste tentației de a-și încolăci brațele în jurul gâtului lui. Arăta într-adevăr minunat îmbrăcat cu o jachetă bej, cămașă maron și pantaloni închiși la culoare. Și mirosea perfect. After-shave-ul lui avea o aromă proaspătă de pădure, era seducător, și Tracy se descoperi trecându-și vârful degetelor peste fața lui netedă.

– Anthony, familia ta este minunată, îi spuse ea cu sinceritate. Sunt toți atât de calzi și prietenoși. Nu-mi vine să cred că tatăl tau a vânat-o pe mama ta în jurul piscinei cu un furtun pentru grădină în după-amiaza asta! Pare că se iubesc atât de mult...

– Nu mai mult decât te iubesc eu pe tine.

O strânse mai tare în brațe și îi șopti:

– Erai spectaculoasă în bikini, în după-amiaza asta. Să nu te miri dacă vei avea un vizitator nocturn în dormitor.

– Estelle și Teddy ne-ar putea auzi, îl certă Tracy. Camera lor este chiar lângă a mea.

– Bună încercare! Dar este o baie imensă între camere și mă îndoiesc că vor auzi un ciripit ca al tău, adăugă el cu o satisfacție răutăcioasă, dacă promiți că nu vei țipa.

– Vrei să spui că mă vei lăsa să păstrez pernele în pat în noaptea asta?

El încuviință zâmbind într-un fel care o făcu să roșească.

– Dar numai în noaptea asta.

Se aplecă peste ea și îi sărută urechea, aducând-o mai aproape de el.

– Spune-mi, iubito, vrei să vin la tine mai târziu?

Ea se cutremură.

– Oh, Anthony, faci ca lucrurile să fie tare...

– E drept că fac să fie tare, spuse el răutăcios.

– Anthony! Cât de îngrozitor poți să vorbești!

– Tu ai spus-o draga mea.

Fără să aștepte un răspus, el o luă în brațe, o sărută cu pasiune, împingând-o cu spatele spre un mic alcoov.

– Draga mea, n-ar fi extraordinar dacă am putea să le spunem părinților mei că ne căsătorim , dacă tot suntem aici.

Ea încremeni.

– Ce să facem? Să le spunem că...

– Exact. Dacă le putem spune lor, atunci putem să facem nunta cât mai repede. Sau și mai bine, hai să ne căsătorim cât suntem aici!

– Anthony, oprește-te! șopti Tracy pălind.

Într-o clipă Anthony deveni serios.

– Îmi era frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când aș fi ajuns cu tine aici, spuse ea.

– Ce să se întâmple?

– Îmi era teamă că tu vei încerca să mă iei și să mă înghesui într-un colț.

El izbucni în râs, puțin trist, și ieși din alcoov.

– O descriere precisă, având în vedere împrejurările. Nu mă lăsa, Tracy, să te înghesui prin toate colțurile.

Ea știa că îl înnebunește, iar asta o făcea să se simtă îngrozitor. Și totuși trebuia să revină cu picioarele pe pământ.

– Anthony, te previn...

– Oh, da? M-ai prevenit deja, repetă el serios.

– Eu nu vreau să iau nici o decizie majoră relativ la relația noastră.

– Corect! Vrei să ai libertatea de a alege și nu ești gata să intri într-o căsătorie, spuse el cinic.

Apoi continuă:

– La dracu', Tracy, faci ca relația care este între noi să pară ca o fuziune de companii. Dragostea este un act de încredere reciprocă. Asta înseamnă că îți asumi riscurile și că nu primești nici o garanție. Iar eu vreau să fac asta cu tine, Tracy, dar în cazul tău este altfel, nu-i așa? Pentru tine un singur lucru este important. Tu vrei să împarți cu mine doar patul meu, nu și viața mea.

– Anthony, nu este adevărat!

– Ba da, este adevărat, repetă el pe un ton amar. Dacă m-ai fi iubit ai fi fost altfel.

– Dragul meu, eu te iubesc, spuse ea cu lacrimi țâșnindu-i din ochi.

El clătină din cap, dezaprobator.

– De ce nu păstrezi cuvintele acestea pentru cineva căruia să i le poți spune și să crezi cu adevărat în ele?

Cu aceste cuvinte, Anthony se răsuci și plecă din cameră, lăsând-o pe ea în urmă. Tracy descoperi că nu se poate opri

din plâns și alergă către camera ei. Aici reuși să se stăpânească, se spălă pe față cu apă rece, apoi își refăcu machiajul. Îl rănise, se gândea ea cu tristețe în timp ce mergea pe hol. Și chiar tare, de data aceasta. De ce trebuia să fie îngrozitor faptul că ea nu se grăbește să se căsătorea? Evident, pentru Anthony era îngrozitor. Ea se simțea ca și cum ar fi distrus întreg viitorul pe care l-ar fi putut avea împreună. Când a ajuns în sufragerie, toți ceilalți erau așezați deja la masă. Anthony s-a ridicat de la masă pentru a-i oferi un loc. Ea îi zâmbi neconvingător și-i spuse:

– Mulțumesc.

Dar el răspunse cu un gest de încuviințare, purtând pe față o mască de indiferență.

Capitolul 13

Dimineța următoare Anthony încă era foarte distant și preocupat de altceva, astfel încât ea își petrecu întreaga zi făcând cumpărături și vizitând orașul împreună cu Estelle, Teddy și doamna Delano. Cei patru au plecat devreme în oraș, oprindu-se la Alamo, în satul mexican La Villita, la castelul gurvenatorului spaniol și la alte câteva misiuni cunoscute, precum și în zona comercială unde au și luat masă. Cu toate că era foarte dificil pentru Tracy să nu se mai gândească la problemele cu Anthony, au bucurat-o priveliștile și în special El Mercado, un centru comercial extrem de vechi, construit în stil victorian, unde au intrat în multe magazine de suveniruri. Într-unul din aceste mici magazine, lui Tracy îi plăcură foarte mult niște haine cu specific mexican – cu o linie extrem de vie, o fustă cu volane, alături de care se afla o bluză de voal fin, albă. In cele din urmă Tracy a cumpărat costumul, scăpând cu greu de Ingrid care voia să i-l dăruiască. Cu toate acestea, nu a reușit s-o împiedice pe mama lui Anthony să-i cumpere un pieptene de sidef ca accesoriu la costumul pe care tocmai și-l cumpărase. Au ajuns acasă târziu în după-amiaza aceea, încărcați cu pachete și

suveniruri. Imediat ce au intrat în living, Renaldo i-a spus Estellei:

– Draga mea, cred că ar trebui să-l suni pe Wally. A telefonat de trei ori cât timp ați fost plecați.

Estelle se grăbi către dormitor, părând foarte preocupată. Între timp Renaldo și Ingrid ascultau încântați povestirile nepotului lor relativ la ce se întâmplase în ziua aceea, iar Anthony o luă pe Tracy deoparte și-i spuse:

– Tracy, vom merge să cinăm în seara aceasta doar noi doi. Avem de discutat.

– Desigur, Anthony, spuse Tracy.

Ea îl studie dar nu reuși să citească nimic pe chipul lui.

– Pe la ce oră ar trebui să fiu gata?

– La șapte și jumătate este prea devreme?

Cuvintele lui au fost la fel de nefirești ca și ale ei. Și când ea dădu din cap în semn că nu, el adăugă:

– Cred că ar trebui să te las să te pregătești.

În timp ce el era gata să iasă din cameră, ea încercă zadarnic un zâmbet convingător în timp ce-l întreba:

– Ar trebui să mă gândesc să-mi cumpăr un bilet de avion spre Houston?

La cuvintele ei, el se întoarse brusc, părând mai degrabă furios decât amuzat de remarcă ei usturătoare.

– Șapte și jumătate, mormăi el și ieși.

– Excelent, spuse Tracy ca pentru sine, mușcându-și buzele atât de tare încât o durură.

*

* *

Două ore mai târziu Anthony și Tracy se plimbau de-a lungul lui Paseo del Rio. Râul era ca o oglindă întunecată, reflectând luna și miliardele de stele. Aleile erau pline de îndrăgostiți, mărginite de plante tropicale aduse din toată lumea. Tracy se mai plimbase pe faleză de câteva ori și fusese întotdeauna

entuziasmată de restaurantele pline de culoare, de variatele magazine, de podurile de piatră ce traversau râul.

Tracy era îmbrăcată în costumul mexican, iar părul îi cădea pe umeri în valuri blonde. Bluza albă îi punea în evidență sânii în timp ce fusta îi mângâia șoldurile și picioarele. Purtând bijuteriile cu safire și diamante pe care Anthony i le dăruise, Tracy făcea ca multe capete să se întoarcă după ea. Dar cel pe care și l-ar fi dorit să se întoarcă avea privirea fixată înainte.

Anthony fusese tăcut încă de când plecase. Nici măcar nu o atinsese, cu excepția momentelor în care o ajutase să intre și să coboare din mașină. Acum mergea într-o tăcere apăsătoare, cu mâinile înfundate în buzunare. Purta o pereche de pantaloni ce se mulau perfect pe el, o jachetă albastră și o cămașă gri. Arăta mai atrăgător ca oricând. Cu toate acestea, știa că nu putea ajunge la el. Părea cu totul imun la magia râului, la râsetele îndrăgostiților, la amestecul îmbătător de lumini și miresme din aer.

Un vas se apropie de ei, plin cu meseni fericiți și mariachi.

– Oh, Anthony, uite! exclamă Tracy. Sunt servite mâncăruri mexicane și se ascultă muzică de chitară! Oh, e minunat! Putem să urcăm și noi pe vas?

– Nu în seara asta, Tracy. Am făcut rezervări la Litle Rhine. Vreau un loc liniștit unde putem sta de vorbă.

Tracy încuviință sobră și îl urmă, încercând din răsputeri să țină pasul cu el.

Lucrurile decurgeau îngrozitor. Era convinsă că el avea de gând să se despartă de ea în seara asta. Era modul clasic de a o face, nu-i așa? La un restaurant elegant, unde o femeie n-ar face o scenă. Litle Rhine Steak House era într-adevăr locul ideal pentru clasicul rămas-bun. Mâncarea era excelentă, dar Tracy nu avea deloc poftă de mâncare. Tăcerea dintre ea și Anthony n-o ajuta deloc. În timp ce ciugulea din salată îl studia și se gândea din nou la teoria ei. Da, în mod sigur, el avea de gând să pună punct în seara asta. Niciodată nu-l văzuse astfel –

trupul lui părea rigid, figura rece și imobilă. După câtă atenție îi acorda, ea ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Îi era din ce în ce mai greu să nu izbucnească în plâns. Când sosi friptura nu putu să ia decât o înghițitură sau două.

– Tracy?

Vocea încordată a lui Anthony îi întrerupse șirul negru al gândurilor.

– Tracy, abia te-ai atins de mâncare.

– Friptura e minunată, dar cred că nu prea îmi este foame. Cred, spuse ea privindu-l în ochi, cred că vreau să aud ce ai de spus.

Anthony încuviință și făcu un semn chelnerului care veni să strângă farfuriile. Se priviră unul pe altul un moment apăsător, apoi el își întoarse privirea. În cele din urmă cuvintele lui răbufniră.

– Tracy, acesta este cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Când iubești o femeie cel mai greu lucru este să o lași să plece, dar...

– Oh, nu... îngăimă ea.

Fără ca ea să se aștepte, el izbi cu pumnul în masă, făcând-o să tresară.

– În regulă, fir-ar să fie! Ai câștigat!

Ea încremeni.

– Am... am câștigat?

– Ai câștigat jocul, sau ce dracu' este ceea ce faci cu mine, spuse el mânios. Nu-mi place, de fapt urăsc acest lucru, dar te iubesc atât de mult încât voi juca după ce reguli vei dori. Ai câștigat, Tracy!

– Am... am câștigat? repetă ea încă înmărmurită.

Un zâmbet flutură pe buzele lui senzuale. Se întinse peste masă și o apucă de mână.

– Ceea ce vreau să-ți spun, Tracy, este că nu voi mai încerca să te conving să te căsătorești cu mine. Te voi aștepta să fii pregătită, atâta timp cât va fi nevoie. Dar, adăugă el

fioros, al dracului să fiu dacă te voi împărți cu alt bărbat.

– Oh, Anthony, spuse ea întretăiat. Era atât de ușurată încât începu să tremure, apoi, spre disperarea ei, izbucni în lacrimi.

– Tracy, dragă, ce s-a întâmplat? Din ce cauză... din cauza a ceea ce am spus?

– Din cauza a tot ceea ce ai spus!

– Oh, Doamne!

– Nu, nu, replică ea încercând să-și recapete răsuflarea printre sughițuri, am vrut să zic că a fost atât de frumos ceea ce mi-ai spus, și... oh, Dumnezeule, am fost atât de sigură că te-am pierdut...

– N-ai nici o șansă, replică el cu vehemență.

Tracy izbucni și mai tare în plâns.

– Acum ce s-a mai întâmplat?

– Sunt fericită, suspină ea. Liniștită. Nici nu poți să-ți dai seama prin ce iad am trecut gândindu-mă că te pierd.

Clătinând din cap, el îi întinse batista sa.

– Iubito, nu mă vei pierde. Șterge-ți lacrimile și spune-mi acum totul.

Când Tracy își reveni în fire, îl privi în ochi cu inima strânsă și-i spuse:

– Anthony, astăzi, în cele din urmă, am înțeles de ce ți-am rezistat atât., Vezi, casa în care am crescut nu a fost una fericită. Oh, părinții mei n-au înaintat niciodată acțiune de divorț, însă era atât de multă tensiune între ei. Mă gândesc că într-un fel frica aceasta, frica de a fi blocată într-o relație ca cea pe care au avut-o părinții mei mă oprea. Presupun că în timp mi-am dezvoltat atitudinea asta cinică față de o viață de familie fericită, viață care nu exista decât în poveștile cu zâne.

Ea îl privi printre lacrimi.

– Dar după asta te-am întâlnit pe tine, Anthony. La început erai prea bun pentru a putea crede că este adevărat, dar în timp, treptat, ai reușit să-mi amorțești frica. Apoi, după ce ți-am întâlnit familia – și părinții tăi sunt atât de fericiți și se iubesc

unul pe celălalt, Anthony – cred că frica a dispărut, făcându-mă să cred în „fericiți până la adânci bătrâneți".

Ea îi zâmbi cu o umbră de tristețe pe chip, și continuă:

– Pe măsură ce „jocul meu" mergea înainte, îți spuneam întotdeauna că nu sunt încă gata, dar am realizat astăzi că ceea ce-ți spuneam nu este tocmai adevărat. Bănuiesc că refuzam ideea căsătoriei cu tine pentru că îmi era frică să nu ratăm. Ce ai spus ieri este adevărat. Dragostea înseamnă în primul rând să-ți asumi riscurile, iar acum singurul lucru pe care mi-l doresc este să-mi încerc șansele cu tine. Asta dacă mă mai vrei.

– Draga mea, cum să nu te vreau? Și ce vrei să-mi spui de fapt?

Ea trase adânc aer în piept.

– Îți spun că te iubesc, Anthony și nu vreau ca tu să mai aștepți. Și nu vreau să fac nici un compromis. Acum pot să înțeleg de ce tu nu vrei să mă împarți cu nici un alt bărbat, pentru că nici eu nu vreau să te împart pe tine cu nici o altă femeie.

Privindu-l în ochi, ea adăugă:

– Am nevoie de tine, Anthony, și vreau să mă căsătoresc cu tine.

El se întinse spre ea plin de bucurie, dar ea îl opri cu un gest.

– Așteaptă, mai sunt câteva lucruri de spus.

El îi zâmbi forțat.

– Spovedania face bine la suflet, așa se pare.

– Da? întrebă el încruntându-se ușor. Să nu-mi spui cumva că te-ai încurcat cu poștașul, glumi el.

– Prostuțule, spuse ea râzând. Ceea ce vreau să-ți spun acum ține de Wally și Estelle.

El o asculta atent.

– Îmi doresc foarte mult ca ei să poate ajunge la un compromis, astfel încât să poată trăi împreună, spuse Anthony.

– Și eu la fel. În orice caz, situația lor mi-a dat foarte mult de

gândit. Cred că eu semăn mult cu Wally, sunt foarte orgolioasă. Mi-a fost foarte greu să accept tot ce ai făcut pentru mine.

– Și crezi că că eu n-am observat asta? o întrebă el râzând. Dar am avut o voință perversă. Cu cât mă dezamăgeai mai mult când făceam ceva pentru tine, cu atât eram mai hotărât să fiu cavalerul tău alb.

El zâmbi.

– Așteaptă numai piatra pe care am de gând să ți-o pun pe deget pentru logodna noastră.

– Oh, Doamne! spuse ea râzând.

Deveni mult mai serioasă.

– Oricum, ceea ce voiam să-ți spun este că nu pot înțelege de ce mă vrei pe mine, Anthony. Tu ai totul.

Îi evită privirea.

– Tot ce am eu este propria-mi persoană.

Anthony întinse peste masă o mână fermă pentru a-i prinde bărbia și a o întoarce spre el.

– Iubito, tu ești tot ceea ce mi-aș putea dori vreodată. Ești atât de proaspătă, Tracy, atât de adorabilă. Concepția ta despre viață are un asemenea simț al realității. Nu știu cum aș putea trăi fără tine. Acum, vino mai aproape de mine.

– Vrei să spui că ai de gând să...

– Vino mai aproape!

Ea își trase scaunul mai aproape de al lui și el se aplecă spre ea și îi luă buzele cu pasiune. Fiecare din ei își puse toate emoțiile în acel sărut. Părăsiră restaurantul exuberanți, ținându-se în brațe.

*
* *

Trei nopți mai târziu un vas lung cobora spre strălucitorul Paseo del Rio Trecătorii se opreau și admirau priveliștea minunată. Vasul era plin de flori și lumini multicolore. În spatele vasului stăteau Estelle și Teddy, alături de bătrânul

Delano, îmbrăcați pe măsura ocaziei. Lângă ei, doi mariachi cântau încet. Estelle avea pe chip o expresie de liniște. Avea lacrimi în ochi nu numai din cauza ceremoniei la care asistase, dar și din cauza telefonului primit de la Wally, când acesta ceruse iertare pentru ultimatumul nefericit pe care i-l dăduse. Lucrurile erau departe de a fi perfecte între ei, dar era un început.

La celălalt capăt al vasului stăteau Tracy, Anthony și preotul. Tracy purta o rochie albă vaporoasă, în gen mexican, iar Anthony un costum negru. Amândoi avea chipurile strălucitoare, radiind promisiunea unui legământ etern în timp ce își repetau legământul iubirii.

Sfârșit